รายงานวิจัย

เรื่อง

การสื่อสารภาษาอังกฤษภายใต้เอกลักษณ์อำเภอปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรี

The Identity of Pak Kret District, Nonthaburi Province through English Communication

โดย

ปวันรัตน์ นิกรกิตติโกศล

การวิจัยครั้งนี้ได้รับเงินทุนการวิจัยจากมหาวิทยาลัยราชพฤกษ์
ปีการศึกษา 2560

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยราชพฤกษ์

ชื่องานวิจัย: การสื่อสารภาษาอังกฤษภายใต้เอกลักษณ์อำเภอปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรี
ชื่อผู้วิจัย: ปวันรัตน์ นิกรกิตติโกศล
ปีที่ทำงานวิจัยแล้วเสร็จ: 2562

บทคัดย่อ

งานวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาการรับรู้ความเป็นเอกลักษณ์ของอำเภอปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรีว่ามีอะไรบ้างและ 2) ออกแบบแบบเนื้อหาภาษาอังกฤษที่เป็นเอกลักษณ์ของอำเภอปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรีกลุ่มตัวอย่างประกอบด้วย 1) ผู้ดูแลรับผิดชอบอำเภอปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรีจำนวน 3 ท่าน 2) นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติจำนวน 20คนที่มาเที่ยวประเทศไทยมาก่อน และ 3)กลุ่มมัคคุเทศก์ชาวไทยจำนวน 3 คน ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลโดยสรุปเนื้อหาที่ได้มาจากการทบทวนวรรณกรรม และการสัมภาษณ์การใส่รหัสข้อมูล ตีความและเขียนรายงานเพื่อถ่ายทอดให้ผู้อื่น

ผลการวิจัยพบว่า1.เกาะเกร็ด จังหวัดนนทบุรี มีประวัติความเป็นมาตั้งแต่สมัยอยุธยาที่พระเจ้าอยู่หัวท้ายสระมีดำริให้มีการขุดคลองลัดเกร็ดในปี 2265 และต่อมาสมเด็จพระเจ้าตากสินได้ให้ชาวมอญที่หลบหนีจากการขับไล่ของพม่ามาตั้งรกรากที่เกาะเกร็ด จึงเกิดชุมชนชาวมอญที่ได้ทำมาเลี้ยงชีพด้วยเครื่องปั้นดินเผา จนมีชื่อเสียงจวบจนปัจจุบัน โดยหม้อน้ำลายวิจิตรได้เป็นสัญลักษณ์ของจังหวัดนนทบุรี รวมทั้งประเพณีที่เป็นเอกลักษณ์คือการเล่นสงกรานต์ที่แตกต่างจากที่อื่น รวมทั้งวัฒนธรรมอาหารที่ชาวมอญเป็นต้นตำรับข้าวแช่2. การนำเสนอเอกลักษณ์ของอำเภอปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรีมี 4 อย่างคือ 1) ประวัติวัดปรมัยิกาวาสวรวิหารที่มีพระไตรปิฏกมอญที่เก่าแก่ที่สุดในประเทศไทย 2) เจดีย์เอียงที่เป็นสัญลักษณ์ของเกาะเกร็ด 3) ประเพณีสงกรานต์ของชาวรามัญ และ 4) ข้าวแช่มอญ

คำสำคัญ: เอกลักษณ์ของอำเภอปากเกร็ด เจดีย์เอียง การสื่อสารภาษาอังกฤษ

Research Title: The Identity of Pak Kret District, Nonthaburi Province through English Communication

Researcher: PawanratNikornkittikosol

Year: 2019

Abstract

The objectives of this research were to 1) study the perception of identity of Pak Kret District, Nonthaburi province and 2) communicate such identity in English. The qualitative data was collected through studying related materials exploring the area, in-depth interviews with three groups of people: three direct responsible officers who were key informants of the district, twenty foreign tourists and three Thai Tourist guides. A content analysis was used to analyze the qualitative data. The main findings of the study were the following:

1) The history of KohKret, which was caused by the digging of canal, KlongLakdret in the King Taisra reign of Ayuddhaya in 1722. In the reign of King Taskin the great, the group of Mon refugees fleeing from Myanmar settled down on this land forming Mon communities and cultures. The Mon pottery was well known and Mor Nam Lai Vichit becomes the identity of Nonthaburi province. Raman Songkran festival was unique and famous as well as orginal Mon KhaoChae.

2) The presentation of the identity of Pak Kret District in English covers four items: 1) The history of Wat PoramaijikawasWorawihan which contains the oldest Mon Buddhist scripture in Thailand including the Jadiiang, the landmark of KohKret2) Kwan a mann, the earthware village. 3) Raman Songkran Festival and 4) original KhaoChae.

Keywords: identity of AmphurPakret, Jadiiang, English communication

กิตติกรรมประกาศ

รายงานวิจัยเรื่อง การสื่อสารภาษาอังกฤษภายใต้เอกลักษณ์อำเภอปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรี สำเร็จลุล่วงได้ด้วยดีนั้น ผู้วิจัยขอขอบคุณมหาวิทยาลัยราชพฤกษ์ที่ได้จัดสรรงบประมาณเพื่อสนับสนุนการวิจัย และผู้วิจัยขอขอบคุณ รศ.ดร. โกสุม สายใจ ที่ได้สละเวลาเป็นอาจารย์ที่ปรึกษาและได้ให้คำแนะนำจนทำให้ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัยเรื่องนี้จนสำเร็จ

ปวันรัตน์ นิกรกิตติโกศล

มกราคม 2563

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	ก
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	ข
กิตติกรรมประกาศ	ค
สารบัญ	ง
สารบัญตาราง	ฉ
สารบัญภาพ	ช
บทที่ 1 บทนำ	**1**
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย	2
1.3 ขอบเขตการวิจัย	2
1.4 นิยามคำศัพท์เฉพาะ	2
1.5 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	3
บทที่ 2 แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	**4**
2.1 ข้อมูลอำเภอปากเกร็ด	5
2.2 ข้อมูลจังหวัดนนทบุรี	9
2.3 แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการท่องเที่ยว	10
2.4 แนวคิดภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ	15
2.5 แนวคิดเรื่องการสื่อความหมาย	18
2.6 แนวคิดเกี่ยวกับเอกลักษณ์	26
2.7 กฎบัตรอิโคโมส	28
บทที่ 3 ระเบียบวิธีวิจัย	**34**
3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	34
3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล	34
3.3 การสร้างและตรวจคุณภาพเครื่องมือวิจัย	35
3.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล	36
3.5 การวิเคราะห์ข้อมูล	36

มหาวิทยาลัยราชพฤกษ์ RAJAPRUK UNIVERSITY

สารบัญ (ต่อ)

หน้า

บทที่ 4 ผลการดำเนินงาน **38**

บทที่ 5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ **62**

5.1 สรุปผลการวิจัย 62

5.2 อภิปรายผลการวิจัย 63

5.3 ข้อเสนอแนะ 64

บรรณานุกรม.. 65

ภาคผนวก แบบสัมภาษณ์การรับรู้เอกลักษณ์ของอำเภอปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรี........ 68

ประวัติผู้วิจัย.. 73

มหาวิทยาลัยราชพฤกษ์
RAJAPRUK UNIVERSITY

สารบัญตาราง

ตารางที่ หน้า

4.1 ข้อมูลของผู้ดูแล.. 38
4.2 ข้อมูลทั่วไปของนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ 39
4.3 ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มมัคคุเทศก์ 40

มหาวิทยาลัยราชพฤกษ์
RAJAPRUK UNIVERSITY

สารบัญภาพ

ภาพที่ **หน้า**

2.1 แนวคิดการสอนภาษาอังกฤษ 17
4.1 หม้อน้ำลายวิจิตร สัญญลักษณ์จังหวัดนนทบุรี 43
4.2 ภาพถ่ายเก่าสมัยรัชการที่ 5 พระเจดีย์มุเตา.. 44
4.3 พระเจดีย์มุเตาในปัจจุบัน.. 45
4.4 ข้าวแช่มอญ(เปิงด๊าด.. 51
4.5 ประเพณีสงกราต์มอญที่เกาะเกร็ด 54
4.6 ประเพณีแห่ข้าวแช่มอญ 55
4.7 แห่หางหงส์ของชาวมอญที่เกาะเกร็ด 56

มหาวิทยาลัยราชพฤกษ์
RAJAPRUK UNIVERSITY

บทที่ 1
บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ภาษาอังกฤษมีบทบาทมากในการสื่อสารเนื่องจากเป็นภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากล (international language) ที่ทั่วโลกใช้ในการสื่อสารใช้ภาษาอังกฤษถึง1.2 ถึง 1.5 พันล้านคนจาก 75 ประเทศทั่วโลก ในประเทศไทยนั้นมีการใช้ใช้กันในหลายวงการ ธุรกิจที่มีความต้องการใช้ภาษาอังกฤษอันดับต้นต้นคือธุรกิจโรงแรม การท่องเที่ยว ขนส่ง นอกจากนี้ภาษาอังกฤษได้รับการประกาศในกฎบัตรอาเซียน (ASEAN Charter) ข้อ 34 ให้เป็นภาษาทำงาน (working language) ของประชาชนในกลุ่มประเทศอาเซียน ในแต่ละปีมีนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติเข้ามาเที่ยวเมืองไทยเป็นจำนวนมาก โดยรายได้จากการท่องเที่ยวเป็นอันดับหนึ่งของประเทศ และนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติมีทั้งเป็นชาวยุโรป อเมริกา และชาวเอเชีย ดังนั้นการสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษจึงสำคัญอย่างยิ่ง

จังหวัดนนทบุรีมีประวัติความเป็นมายาวนาน มีแหล่งท่องเที่ยวที่ได้รับความนิยมจากนักท่องเที่ยวชาวไทยและชาวต่างชาติเป็นจำนวนมาก โดยเฉพาะวิถีชาวมอญที่ชุมชนเกาะเกร็ดซึ่งเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญแห่งหนึ่งในจังหวัดนนทบุรีที่ได้รับความนิยมอย่างรวดเร็วและมีจำนวนนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างชาติเพิ่มขึ้นทุกปี ทำให้ทางจังหวัดนนทบุรีเล็งเห็นถึงความสำคัญจึงกำหนดให้พื้นที่เกาะเกร็ดเข้ามารวมอยู่กับแผนพัฒนาการท่องเที่ยวของจังหวัด วิถีชีวิตของชุมชนเชิงพหุสังคมเป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัวของชุมชนเกาะเกร็ด กล่าวคือเกาะเกร็ดเป็นศูนยกลางของชนเชื้อชาติไทย มอญ และมุสลิม ที่อยู่ร่วมกันอย่างกลมกลืนและกลมเกลียวกันบนเกาะที่มีสัญลักษณ์เอียงโค้งตั้งอยู่ริมฝั่งแม่น้ำเจ้าพระยาทางตอนเหนือ วิถีการดำเนินชีวิตของชุมชนที่คงไว้ซึ่งความเป็นเอกลักษณ์ของภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมคือ เครื่องปั้นดินเผา นอกจากนี้ยังมีวัดที่มีความสำคัญทางประวัติตั้งแต่สมัยกรุงศรีอยุธยาและประเพณี และอาหารท้องถิ่นของมอญที่ยังคงรักษาไว้จวบจนปัจจุบัน

นโยบายภาครัฐได้มีการฟื้นฟูส่งเสริมกานำเสนอมรดกทางวัฒนธรรมและภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมของชุมชนและท้องถิ่นบนเวทีสากล การไปสู่ความเป็นสากลนี้จึงหลีกเลี่ยงไม่ได้ที่จะต้องใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อกลางในการนำเสนอเนื้อหา เอกลักษณ์ของชุมชนเกาะเกร็ด เพื่อสร้างและส่งเสริมความรู้เกี่ยวกับเอกลัษณ์ของชุมชนเกาะเกร็ด เพื่อให้ผู้มาเยียนได้ตะหนักถึงคุณค่า ของวิถีชีวิตของชุมชนเกาะเกร็ด เพื่อให้มีการซึมซับในวัฒรธรรม และเมื่อไปถึงจุดนั้นเท่ากับเป็นการเอื้อต่อการปรับใช้ทุนทางวัฒนธรรมเป็นผลประโยชน์ทางวัฒนธรรมในเชิงเศรษฐกิจตามนโยบายของรัฐ นอกจากการใช้ภาษาอังกฤษในการถ่ายทอดเอกลักษณ์ของชุมชนเกาะเกร็ดแล้ว การสื่อความหมายในแหล่ง

ท่องเที่ยวให้เป็นไปอย่างเหมาะสมนั้นเป็นสิ่งที่จำเป็นไม่น้อยไปกว่ากันดังที่ องค์กรกิโคโมส ประเทศไทย(2012 ได้กล่าวถึงความสำคัญของการสื่อความหมายไว้ว่า “จากหลักฐานวัตถุของชุมชนและอารยธรรมในอดีตี่ดำรงอยู่อย่างมากมายหลายหลาก การเลือกสรรว่าเราจะสงวนสิ่งใด สงวนรักษาอย่างไร และจะนำเสนอสึ่งนั้นๆต่อสาธารณะชนอย่างไร เหล่านี้เป็นองค์ประกอบของการสื่อความหมายของแหล่ง และองค์ประกอบดังกล่าวเป็นตัวแทนของทัศนคติของทุก ๆ ชั่วคนว่าสิ่งใดมีความหมาย สิ่งใดมีความสำคัญ แลเหตุใดหลักฐานวัตถุจากอดีตจึงควรได้รับการส่งผ่านไปยังอนุชนรุ่นหลัง’

ข้อมูลเอกลักษณ์ของเกาะเกร็ดในเชิงให้ความรู้ เพื่อก่อให้เกิดความเข้าใจในการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในสื่อภาษาอังกฤษแบบครบถ้วนยังมีข้อจำกัด เพื่อให้สอดคล้องกับนโยบายภาครัฐ ผู้วิจัยเล็งเห็นความสำคัญดังกล่าวในการสานต่อวัฒนธรรมชุมชนเกาะเกร็ดให้เป็นวัฒนธรรมที่มีความเป็นพลวัตและรับรู้ในระดับสากลด้วย จึงต้องการออกแบบเนื้อหาภาษาอังกฤษที่นำเสนอเอกลักษณ์ของเกาะเกร็ด ดังที่ได้มีกล่าวไว้ในรัซธรรมนูญการสื่อความหมายทางวัฒนธรรม จะต้องสร้างการรับรู้คุณค่าและนัยสำคัญทางวัฒนธรรมของมรดกทางวัฒนธรรมนั้น ๆ ตามคุณค่าและนัยสำคัญ กล่าวคือ ระดับบุคคล ระดับชุมชน ระดับท้องถิ่น ระดับจังหวัด ระดับกลุ่มจังหวัด ระดับประเทศ และระดับสากล (วัฒนธรรม: วิถีชีวิต และภูมิปัญญาชุมชนเกาะเกร็ด, คณะกรรมาธิการการศาสนา ศิลปะวัฒนธรรมและการท่องเที่ยว สภานิติบัญยัติแห่งชาติ หน้า 43)

1.2 คำถามการวิจัย

1.2.1 เอกลักษณ์ของอำเภอปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรีมีอะไรบ้าง

1.2.2 สื่อความหมายของความเป็นเอกลักษณ์ในเนื้อหาภาษาอังกฤษอย่างไร

1.3 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1.3.1 เพื่อศึกษาการรับรู้ความเป็นเอกลักษณ์ของอำเภอปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรีว่ามีอะไรบ้าง

1.3.2 เพื่อออกแบบแบบเนื้อหาภาษาอังกฤษที่เป็นเอกลักษณ์ของอำเภอปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรี

1.4 ขอบเขตการวิจัย

ขอบเขตเชิงปริมาณคือ ผู้ประกอบการร้านขายของที่ระลึกและร้านอาหารที่เกาะเกร็ดจำนวน 140ร้าน นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ และกลุ่มที่เกี่ยวข้องกับการบริหารงานชุมชนเกาะเกร็ด

ขอบเขตเชิงคุณภาพคือ ศึกษาและทบทวนวรรณกรรมของงานที่เกี่ยวข้องกับชุมชนเกาะเกร็ด ลงสนาม นำข้อมูลทั้งหมดสกัดมาเป็นแนวทางในการสื่อเนื้อหาภาษาอังกฤษ พร้อมทั้งมีการตรวจสอบเนื้อหาภาษาอังกฤษจากผู้เชี่ยวชาญ

1.5 นิยามศัพท์เฉพาะ

1.5.1 การสื่อสารภาษาอังกฤษหมายถึง การสื่อความหมายภาษาอังกฤษสำหรับเอกลักษณ์การเป็นแหล่งท่องเที่ยวสำหรับผู้มาเยือนและนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ

1.5.2 นักท่องเที่ยว (Foreigner Tourists) หมายถึงนักท่องเที่ยวที่เป็นชาวต่างชาติ เดินทางไปเกาะเกร็ดเพื่อการเยี่ยมชนสถานที่มิได้ไปประกอบอาชี หรือหารายได้

1.5.3 เอกลักษณ์ (Identities) หมายถึงลักษณะเด่นของสังคมหรือลักษณะส่วนรวมของสังคมที่เห็นเด่นชัดแตกต่างจากสังคมอื่น ๆ เป็นลักษณะเฉพาะของตนเองอาจเป็นเอกลักษณ์ที่ติดตัวมาแต่กาเนิดหรือเอกลักษณ์ที่ถูกสร้างขึ้นใหม่ภายหลังได้ในที่นี้หมายถึงเอกลักษณ์ของชุมชนเกาะเกร็ด

1.5.4 การสื่อความหมายเอกลักษณ์ (Signified) หมายถึงการถ่ายทอดเอกลักษณ์ของชุมชนเกาะเกร็ด เพื่อโน้มใจนักท่องเงเที่ยวโดยการใส่รหัสเอกลักษณ์ของชุมชนเกาะเกร็ดเพื่อให้นักท่องเที่ยวถอดรหัส

1.5.5 การใส่รหัส (Encoding) หมายถึงการนำความคิดของผู้ริเริ่มความคิดหรือแหล่งสาร (Source) หรือผู้ใส่รหัสส่งไปยังผู้ที่ต้องการจะสื่อสารด้วยโดยการใช้สัญญาณและสัญลักษณ์ซึ่งแสดงถึงเป้าหมายหรือสิ่งที่ผู้ใส่รหัสต้องการสื่อเช่น การใส่รหัสเอกลักษณ์ของชุมชนเกาะเกร็ดไปยังนักท่องเที่ยวโดยผ่านสื่อต่างๆ

1.5.6 การถอดรหัส (Decoding) หมายถึงการถอดความหมายของสัญญาณหรือสัญลักษณ์ที่ผู้ใส่รหัสส่งมาซึ่งในที่นี้หมายถึงการตีความของนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติเกี่ยวกับเอกลักษณ์ของชุมชนเกาะเกร็ด

1.6 ประโยชน์ของงานวิจัย

1.6.1 ได้เนื้อหาข้อมูลเอกลักษณ์ของอำเภอปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรีว่ามีอะไรบ้าง

1.6.2 จังหวัดนนทบุรีได้สื่อภาษาอังกฤษในการสื่อความหมายเอกลักษณ์ของอำเภอปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรีเพื่อการท่องเที่ยวของผู้มาเยือนและนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ

1.6.3 นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติได้รับรู้และเข้าใจข้อมูลที่เป็นประโยชน์ต่อการท่องเที่ยว และเห็นคุณค่าความสำคัญของเอกลักษณ์แหล่งท่องเที่ยวในอำเภอปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรี

มหาวิทยาลัยราชพฤกษ์
RAJAPRUK UNIVERSITY

บทที่ 2
แนวคิด ทฤษฎี เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ทบทวน และศึกษาค้นคว้าแนวคิด ทฤษฎี เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องต่าง ๆ ดังหัวข้อต่อไปนี้คือ

2.1 ข้อมูลอำเภอปากเกร็ด
2.2 ข้อมูลจังหวัดนนทบุรี
2.3 แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการท่องเที่ยว
2.4 ภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ
2.5 แนวคิดการสื่อความหมาย
2.6 แนวคิดเกี่ยวกับเอกลักษณ์
2.7 กฎบัตรอิโคโมส

2.1 ข้อมูลอำเภอปากเกร็ด

2.1.1 ประวัติความเป็นมาของอำเภอปากเกร็ด

ปากเกร็ด เป็นอำเภอหนึ่งในจังหวัดนนทบุรี ซึ่งจังหวัดนนทบุรีนั้น เดิมเป็นส่วนหนึ่งของกรุงศรีอยุธยา เป็นราชธานีไทย สมเด็จพระมหาจักรพรรดิ์ทรงโปรดให้ยกฐานะของ บ้านตลาดขวัญขึ้นเป็นเมืองนนทบุรี บริเวณตัวเมืองดั้งเดิมขณะนั้น คือ ท้องที่ตำบลบางกระสอในปัจจุบัน

ในปีพุทธศักราช 2179 รัชสมัยสมเด็จพระเจ้าปราสาททอง ได้โปรดฯ ให้ขุดคลองอ้อมใหญ่ไปทะลุคลองบางกรวยตอนใต้ของวัดเขมาภิรตาราม ยาวประมาณ 5 กิโลเมตร คลองนี้ถูกกระแสน้ำที่ไหลแรงขุดเซาะจนกว้างมาก กลายเป็นส่วนหนึ่งของแม่น้ำเจ้าพระยา จนในรัชสมัยสมเด็จพระนารายณ์มหาราช ราวปีพุทธศักราช 2208 ทรงเห็นว่า การที่แม่น้ำเปลี่ยนทิศ ทำให้ข้าศึกประชิดเมืองได้ง่าย จึงโปรดเกล้าฯ ให้สร้างป้อมปราการตรงปากแม่น้ำอ้อม และย้ายเมืองนนทบุรีมาอยู่ปากแม่น้ำอ้อมด้วย

พุทธศักราช 2264 ในรัชกาลสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวท้ายสระ ได้ทรงโปรดให้ขุดคลองลัดเกร็ด ที่อำเภอปากเกร็ด ความยาวได้ 39 เส้นเศษจวบจนถึงปี พ.ศ.2307 เมืองนนทบุรีเป็นยุทธภูมิระหว่างเรือกำปั่นอังกฤษกับพม่า และถูกพม่ายกค่ายเข้าเมืองในช่วงเหตุการณ์นี้

อำเภอปากเกร็ดในครั้งแรกมีฐานะเป็นแขวงเรียกว่า แขวงตลาดขวัญ ตั้งขึ้นเมื่อปี พ.ศ.2427 และต่อมาก็ได้รับการยกฐานะเป็น อำเภอปากเกร็ด มีพระรามัญนนทเขตต์คดี (เนียม นนทนาคร) เป็นนายอำเภอคนแรก ตั้งที่ว่าการอำเภออยู่ในที่ธรณีสงฆ์วัดสนามเหนือ ต่อมาจึงได้ย้ายที่ว่าการอำเภอไป

ตั้งที่หมู่ที่ 2 ตำบลปากเกร็ด ในสมัยที่หลวงรามัญนนทเขตต์คดี (เจ็ก นนทนาคร) บุตรชายของพระรามัญนนทเขตต์คดี (เนียม นนทนาคร) ขึ้นเป็นนายอำเภอ

เมื่อปี พ.ศ.2463 กระทรวงนครบาลได้โอนตำบลอ้อมเกร็ด (เปลี่ยนชื่อมาจากตำบลบางบัวทอง) และตำบลบางพลับจากอำเภอบางบัวทอง กับโอนตำบลท่าอิฐจากอำเภอนนทบุรีมาขึ้นกับอำเภอ เพื่อความเหมาะสมด้านการปกครองณ ปี พ.ศ.2470 อำเภอปากเกร็ดจึงมีท้องที่การปกครองรวม 13 ตำบล ได้แก่ ตำบลบ้านปากเกร็ด ตำบลบางพูด ตำบลบ้านใหม่ตลาดเนื้อ ตำบลสีกัน ตำบลสองห้อง (ทุ่งสองห้อง) ตำบลบางตลาดฝั่งเหนือ (บางตลาด) ตำบลเกาะเกร็ด ตำบลท่าอิฐ ตำบลอ้อมเกร็ด ตำบลบางพลับ ตำบลบ้านแหลมใหญ่ (คลองพระอุดม) ตำบลบางตะไนย์ และตำบลคลองข่อย

เดิมอำเภอปากเกร็ดมีอาณาเขตทางด้านตะวันออกติดต่อกับอำเภอบางเขน จังหวัดพระนคร โดยใช้คลองเปรมประชากรตั้งแต่คลองบางตลาดขึ้นไปจนถึงคลองบ้านใหม่ตลาดเนื้อเป็นเส้นแบ่งเขตเป็นเส้นแบ่งเขตจนกระทั่งในวันที่ 26 ตุลาคม พ.ศ.2475 ทางราชการได้โอนตำบลทุ่งสองห้องจากอำเภอปากเกร็ด (ซึ่งรวมพื้นที่ตำบลสีกันเดิมไว้ด้วย) พร้อมกับตำบลลาดโตนดจากอำเภอนนทบุรีไปอยู่ในท้องที่ปกครองของอำเภอบางเขน เพื่อเพิ่มความสะดวกในการตรวจตราของเจ้าหน้าที่และความสะดวกในการติดต่อราชการของประชาชนคลองประปาจึงกลายเป็นแนวแบ่งเขตการปกครองระหว่างจังหวัดทั้งสองแทนคลองเปรมประชากรมาจนถึงทุกวันนี้

จนกระทั่งในวันที่ 1 มกราคม พ.ศ.2486 จังหวัดนนทบุรีถูกยุบลงเนื่องจากขณะนั้นเกิดปัญหาสภาวะเศรษฐกิจตกต่ำ อำเภอปากเกร็ดย้ายไปขึ้นกับจังหวัดพระนคร จนกระทั่งในวันที่ 9 พฤษภาคม พ.ศ.2489 ได้มีการจัดตั้งจังหวัดนนทบุรีขึ้นมาอีกครั้งอำเภอปากเกร็ดจึงกลับมาอยู่ในการปกครองของทางจังหวัดนับแต่นั้น

ตลอดเวลาที่ผ่านมา มีการปรับปรุงเขตการปกครองระดับตำบลภายในท้องที่อำเภอปากเกร็ดอยู่เนือง ๆ เช่น ยุบตำบลบ้านใหม่ตลาดเนื้อรวมเข้ากับตำบลบางพูด ยุบตำบลบางพลับรวมเข้ากับตำบลอ้อมเกร็ด เป็นต้น จนกระทั่งในวันที่ 8 พฤษภาคม พ.ศ.2490 กระทรวงมหาดไทยได้เปลี่ยนแปลงเขตตำบลเดิมและตั้งตำบลใหม่อีกครั้ง โดยแยกพื้นที่บางส่วนจากตำบลปากเกร็ดตั้งเป็นตำบลบางตลาด แยกพื้นที่บางส่วนจากตำบลบางพูดตั้งเป็นตำบลบ้านใหม่ รวมพื้นที่บางส่วนจากตำบลบางตะไนย์และอ้อมเกร็ดตั้งเป็นตำบลคลองพระอุดม และแยกพื้นที่บางส่วนจากตำบลอ้อมเกร็ดตั้งเป็นตำบลบางพลับ มีผลตั้งแต่วันที่ 1 มิถุนายน ปีเดียวกัน

ต่อมาอำเภอปากเกร็ดได้มีการย้ายที่ว่าการอำเภอมาตั้งริมถนนแจ้งวัฒนะ หมู่ที่ 5 ตำบลปากเกร็ด เมื่อปี พ.ศ.2505 เพื่อให้ประชาชนมาติดต่อราชการได้สะดวกยิ่งขึ้น และในวันที่ 10 มกราคม พ.ศ.2532 กระทรวงมหาดไทยได้ประกาศแยกพื้นที่ทางทิศตะวันออกของตำบลปากเกร็ดตั้งเป็นตำบลคลองเกลือ โดยให้มีผลตั้งแต่วันที่ 16 มกราคม ปีเดียวกันท้องที่อำเภอปากเกร็ดจึงประกอบด้วย 12 ตำบลจนถึงปัจจุบัน

1.2 ที่ตั้งและอาณาเขต

อำเภอปากเกร็ดตั้งอยู่ทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือของจังหวัด และอยู่ห่างจากตัวจังหวัดไปทางทิศเหนือ 7.45 กิโลเมตร มีพื้นที่การปกครองทั้งสองฝั่งแม่น้ำเจ้าพระยา โดยมีอาณาเขตติดต่อดังนี้

- อำเภอเมืองปทุมธานี (จังหวัดปทุมธานี) มีคลองสามวา คลองเจ๊ก คลองตรง (คลองขุด) คลองพระอุดม แนวระวางโฉนดที่ดินระหว่างจังหวัดนนทบุรีกับจังหวัดปทุมธานี คลองบางตะไนย์ แนวกึ่งกลางแม่น้ำเจ้าพระยา และคลองบ้านใหม่เป็นเส้นแบ่งเขต
- **ทิศตะวันออก** ติดต่อกับเขตดอนเมืองและเขตหลักสี่ (กรุงเทพมหานคร) มีคลองประปาเป็นเส้นแบ่งเขต
- **ทิศใต้** ติดต่อกับอำเภอเมืองนนทบุรี มีคลองบางตลาด แนวกึ่งกลางแม่น้ำเจ้าพระยา และคลองวัดแดงเป็นเส้นแบ่งเขต
- **ทิศตะวันตก** ติดต่อกับอำเภอเมืองนนทบุรีและอำเภอบางบัวทอง มีคลองแม่ร่องกร่าง คลองบางบัวทอง คลองขุนมหาดไทย (ท่าลาย) แนวกำแพงหมู่บ้านดิเอมเมอรัลด์การ์เด้นบางบัวทอง แนวกำแพงหมู่บ้านดิเอมเมอรัลด์พาร์ค 3 แนวกำแพงหมู่บ้านลภาวัน 10 คลองชลประทานพระอุดม-บางบัวทอง (คลองแอน) แนวระวางโฉนดที่ดินระหว่างอำเภอปากเกร็ดกับอำเภอบางบัวทอง คลองลำโพ และคลองลากค้อนเป็นเส้นแบ่งเขต

1.3 การแบ่งเขตการปกครอง

การปกครองส่วนภูมิภาค

อำเภอปากเกร็ดแบ่งเขตการปกครองย่อยออกเป็น 12 ตำบล แต่ละตำบลแบ่งย่อยออกเป็นหมู่บ้าน รวม 85 หมู่บ้าน (หรือ 51 หมู่บ้าน หากไม่นับรวมในเขตเทศบาลนครปากเกร็ดซึ่งไม่มีตำแหน่งกำนันและผู้ใหญ่บ้านแล้ว) ได้แก่

1. ปากเกร็ด	(Pak Kret)	5 หมู่บ้าน	7. ท่าอิฐ	(Tha It)	10 หมู่บ้าน
2. บางตลาด	(Bang Talat)	10 หมู่บ้าน	8. เกาะเกร็ด	(KoKret)	7 หมู่บ้าน
3. บ้านใหม่	(Ban Mai)	6 หมู่บ้าน	9. อ้อมเกร็ด	(Om Kret)	6 หมู่บ้าน
4. บางพูด	(Bang Phut)	9 หมู่บ้าน	10. คลองข่อย	(Khlong Khoi)	12 หมู่บ้าน
5. บางตะไนย์	(Bang Tanai)	5 หมู่บ้าน	11. บางพลับ	(Bang Phlap)	5 หมู่บ้าน
6. คลองพระอุดม	(KhlongPhraUdom)	6 หมู่บ้าน	12. คลองเกลือ	(KhlongKluea)	4 หมู่บ้าน

การปกครองส่วนท้องถิ่น

ท้องที่อำเภอปากเกร็ดประกอบด้วยองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น 8 แห่ง ได้แก่เทศบาลนครปากเกร็ด ครอบคลุมพื้นที่อำเภอปากเกร็ดฝั่งตะวันออกของแม่น้ำเจ้าพระยา ได้แก่ ตำบลปากเกร็ด ตำบลบางตลาด ตำบลบ้านใหม่ ตำบลบางพูด และตำบลคลองเกลือทั้งตำบล

เทศบาลตำบลบางพลับ ครอบคลุมพื้นที่ตำบลบางพลับทั้งตำบล

องค์การบริหารส่วนตำบลบางตะไนย์ ครอบคลุมพื้นที่ตำบลบางตะไนย์ทั้งตำบล

องค์การบริหารส่วนตำบลคลองพระอุดม ครอบคลุมพื้นที่ตำบลคลองพระอุดมทั้งตำบล

องค์การบริหารส่วนตำบลท่าอิฐ ครอบคลุมพื้นที่ตำบลท่าอิฐทั้งตำบล

องค์การบริหารส่วนตำบลเกาะเกร็ด ครอบคลุมพื้นที่ตำบลเกาะเกร็ดทั้งตำบล

องค์การบริหารส่วนตำบลอ้อมเกร็ด ครอบคลุมพื้นที่ตำบลอ้อมเกร็ดทั้งตำบล

องค์การบริหารส่วนตำบลคลองข่อย ครอบคลุมพื้นที่ตำบลคลองข่อยทั้งตำบล

1.4 การคมนาคม

ถนนสายหลักของอำเภอ ได้แก่

ถนนกาญจนาภิเษก (ทางหลวงพิเศษหมายเลข 9)

ถนนแจ้งวัฒนะ (ส่วนหนึ่งของทางหลวงแผ่นดินหมายเลข 304)

ถนนติวานนท์ (ส่วนหนึ่งของทางหลวงแผ่นดินหมายเลข 306)

ถนนนนทบุรี-ปทุมธานี (ทางหลวงแผ่นดินหมายเลข 307)

ถนนบางบัวทอง-บางคูวัด (ทางหลวงแผ่นดินหมายเลข 345)

ถนนเลี่ยงเมืองปากเกร็ด (ทางหลวงชนบท นบ.3019)

ถนนราชพฤกษ์ (ทางหลวงชนบท นบ.3021)

ถนนชัยพฤกษ์ (ทางหลวงชนบท นบ.3030)

ถนนศรีสมาน

ปัจจุบันอำเภอปากเกร็ดมีสะพานข้ามแม่น้ำเจ้าพระยา 2 แห่ง คือ สะพานนนทบุรี (สะพานนวลฉวี) เชื่อมระหว่างตำบลบ้านใหม่กับตำบลบางขะแยง อำเภอเมืองปทุมธานี จังหวัดปทุมธานี และสะพานพระราม 4 เชื่อมระหว่างตำบลปากเกร็ดกับตำบลบางตะไนย์และตำบลคลองพระอุดม

2.2 ข้อมูลจังหวัดนนทบุรี

ประวัติความเป็นมาของจังหวัดนนทบุรี

นนทบุรี ก่อตั้งมากว่า 400 ปี เดิมเป็นหมู่บ้านที่มีผู้คนอาศัยอยู่หนาแน่น รู้จักกันในชื่อ “บ้านตลาดขวัญ”ซึ่งเป็นดินแดนที่มีความอุดมสมบูรณ์ เนื่องจากอยู่ริมฝั่งแม่น้ำเจ้าพระยาและเป็นสวนผลไม้ที่ขึ้นชื่อของกรุงศรีอยุธยา

พ.ศ.2092 สมเด็จพระมหาจักรพรรดิแห่งกรุงศรีอยุธยายกบ้านตลาดขวัญขึ้นเป็นเมืองนนทบุรี โดยตัวเมืองนนทบุรีแต่เดิมนั้นตั้งอยู่ที่ตำบลบางกระสอในปัจจุบัน โดยมีวัดหัวเมือง(ปัจจุบันเป็นวัดร้างที่ทางราชการได้ใช้เป็นสถานที่ตั้งโรงพยาบาลพระนั่งเกล้า) เป็นเขตเหนือ และมีวัดท้ายเมืองเป็นเขตใต้

พ.ศ.2179 พระเจ้าปราสาททองทรงโปรดเกล้าฯ ให้ขุดคลองลัดตอนใต้วัดท้ายเมืองไปทะลุออกหน้าวัดเขมา ทั้งนี้ เพราะเดิมทีนั้นแม่น้ำเจ้าพระยาไหลวกวนโดยเข้าแม่น้ำอ้อมไหลมาทางบางใหญ่แล้ววกเข้าคลองบางกรวยข้างซอยวัดชะลอมาออกหน้าวัดเขมา ดังนั้นเมื่อขุดคลองลัดแล้วกระแสน้ำจึงเปลี่ยนทางเดินไหลเข้าคลองลัดที่ขุดใหม่ นานเข้าก็กลายเป็นแม่น้ำเจ้าพระยาใหม่

ในปัจจุบัน ส่วนแม่น้ำเจ้าพระยาเดิมก็ตื้นเขินกลายเป็นคลองไปในที่สุด และเมื่อคราวสมเด็จพระนารายณ์มหาราชขึ้นครองราชย์ พ.ศ.2208 พระองค์ทรงเห็นว่าเมื่อแม่น้ำเจ้าพระยาเปลี่ยนทางเดินทำให้ข้าศึกเข้าประชิดพระนครได้ง่ายขึ้น จึงโปรดเกล้าฯ ให้สร้างป้อมปราการตรงปากแม่น้ำอ้อม และให้ย้ายเมืองนนทบุรีมาอยู่ปากแม่น้ำอ้อมในคราวเดียวกัน เมืองนนทบุรีจึงตั้งอยู่บริเวณปากแม่น้ำอ้อมตั้งแต่นั้นมา จนกระทั่งถึงยุคสมัยของกรุงรัตนโกสินทร์ ในรัชสมัยของพระบาทสมเด็จพระนั่งเกล้าเจ้าอยู่หัว ได้ทรงโปรดฯ ให้รื้อป้อมและเมืองบางส่วนเพื่อนำอัฐ (เงิน) ไปสร้างวัดเฉลิมพระเกียรติ และบางส่วนก็ถูกกระแสน้ำพัดเซาะพังทลายลงน้ำไป ปัจจุบันจึงเหลือแต่ศาลหลักเมืองเท่านั้น นนทบุรีได้รับการประกาศจัดตั้งเป็นจังหวัด เมื่อวันที่ 9 พฤษภาคม 2489

ในปัจจุบัน จังหวัดนนทบุรี เป็นจังหวัด 1 ใน 5 ของจังหวัดปริมณฑล คือนนทบุรี สมุทรปราการ นครปฐม สมุทรสาคร และปทุมธานี มีเนื้อที่ประมาณ 622.38 ตารางกิโลเมตร(เมื่อเปรียบเทียบกับพื้นที่ของจังหวัดในภาคกลางทั้งหมด จังหวัดนนทบุรีมีขนาดเล็กเป็นที่ 2 รองจากจังหวัดสมุทรสงคราม) โดยแม่น้ำเจ้าพระยาได้ตัดแบ่งพื้นที่ของจังหวัดออกเป็น 2 ส่วน คือ ฝั่งตะวันตกและฝั่งตะวันออก จังหวัดนนทบุรีอยู่ห่างจากกรุงเทพฯ ประมาณ 20 กิโลเมตร ประกอบด้วยอำเภอทั้งหมด 6 อำเภอ ได้แก่ อำเภอเมืองนนทบุรี อำเภอปากเกร็ด อำเภอบางบัวทอง อำเภอบางใหญ่ อำเภอบางกรวย และอำเภอไทรน้อย มีองค์กรปกครอง ท้องถิ่นประกอบด้วยองค์การบริหารส่วนจังหวัด 1 แห่ง เทศบาลนคร 2 แห่ง เทศบาลเมือง 4 แห่งเทศบาลตำบล 11 แห่ง และองค์การบริหารส่วนตำบล 28 แห่ง พื้นที่ส่วนใหญ่เป็นที่ราบลุ่มแต่เดิมประชาชนส่วนใหญ่มีอาชีพทำสวนผลไม้และทำไร่ ทำนา ปัจจุบันพื้นที่ของจังหวัดซึ่งเคยเป็นสวนผลไม้และมีอาณาเขตติดต่อกับกรุงเทพฯ เริ่มมีการเปลี่ยนแปลงเป็นที่อยู่อาศัยของประชาชนที่อพยพมาจากทุกภาคของประเทศนอกจากนี้ พื้นที่

บางส่วนของจังหวัดในบางอำเภอยังเป็นที่รองรับการขยายตัวในด้านอุตสาหกรรม มีการจัดสรรที่ดินและก่อสร้างโรงงานอุตสาหกรรม เป็นจำนวนมาก อาจกล่าวได้ว่าพื้นที่ฝั่งตะวันออกของจังหวัดซึ่งเป็นพื้นที่มีอาณาเขตติดต่อกับกรุงเทพฯ เป็นส่วนหนึ่งของกรุงเทพฯ ด้วย

2.3 แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการท่องเที่ยว

2.3.1ความหมายของการท่องเที่ยว

องค์การสหประชาชาติได้จัดประชุมว่าด้วยการเดินทางและการท่องเที่ยวระหว่างประเทศขึ้น ณ กรุงโรม ประเทศอิตาลี เมื่อปี พ.ศ.2506 ได้ให้คำจำกัดความของการท่องเที่ยวไว้ว่า การท่องเที่ยวหมายถึงการเดินทางในลักษณะดังต่อไปนี้ (บุญเลิศ จิตตั้งวัฒนา, 2548: 11-12)

1. เป็นการเดินทางจากที่อยู่อาศัยปรกติไปยังที่อื่นเป็นการชั่วคราว
2. เป็นการเดินทางด้วยความสมัครใจ โดยมิได้ถูกบังคับหรือเพื่อรับสินจ้าง
3. เป็นการเดินทางเพื่อจุดประสงค์เพื่อการพักผ่อนหย่อนใจ เพื่อการศึกษาในระยะสั้น เพื่อการกีฬาและการบันเทิง เป็นต้น แต่ไม่ใช่เพื่อไปประกอบอาชีพหรือไปอยู่ประจำ

องค์การท่องเที่ยวโลก (World Tourism Organization: W.T.O) ได้ให้ความหมายของการท่องเที่ยวว่าหมายถึง กิจกรรมการเดินทางของบุคคลไปยังสถานที่อื่นและพักอาศัยในสถานที่อื่นที่ไม่ใช่ถิ่นพำนักเดิมเป็นระยะเวลาติดต่อกันไม่เกินหนึ่งปีเพื่อการพักผ่อนหย่อนใจ ติดต่อธุระ หรือเพื่อจุดประสงค์อื่นอื่น (http://tourismatbuu.wordpress.com)

ทิพวรรณ พุ่มมณี (2551;25) กล่าวว่าการท่องเที่ยวหมายถึงการเดินทางไปยังแห่งหรือสถานเพื่อวัตถุประสงค์อย่างใดอย่างหนึ่งหรือหลายอย่างคือ เพื่อการพักผ่อน เพื่อการศึกษา ค้นหาคำตอบแลกเปลี่ยนความรู้หรือประสบการณ์ เพื่อการจรรโลงใจหรือการโน้มน้าวให้เกิดความตะหนักและสำนึก(อ้างถึงในศุภวรรณ เจริญชัยสมบัติ, 2554)

จากคำจำกัดความข้างต้น จึงสรุปได้ว่าการท่องเที่ยวนั้นเป็นการเดินทางเพื่อพักผ่อนแลกเปลี่ยนประสบการณ์ เพื่อการศึกษาหาความรู้ และเพื่อการกีฬาบันเทิงเป็นต้น

3.2 องค์ประกอบของการท่องเที่ยว

การท่องเที่ยวมีองค์ประกอบหลัก ๆ ดังนี้

3.2.1 นักท่องเที่ยวเป็นองค์ประกอบที่สำคัญที่สุดของการท่องเที่ยว นักท่องเที่ยวต่างจากนักทัศนาจร กล่าวคือ นักท่องเที่ยว (Tourist) หมายถึงผู้ที่เดินทางไปอยู่สถานที่อันมิใช่ที่พักถาวรของตนซึ่งเป็นการเดินทางไปอยู่ชั่วคราวตั้งแต่ 24 ชั่วโมงขึ้นไป (มีการค้างคืนอย่างน้อย 1 คืน) แต่ไม่เกิน 90 วันเป็นการเดินทางโดยสมัครใจด้วยจุดประสงค์ใดก็ตามที่มิใช่เพื่อไปหาอาชีพหรือหารายได้ และนักทัศนาจร (Excursionist) หมายถึงผู้ที่เดินทางไปอยู่ในสถานที่อันมิใช่ที่พำนักถาวรของตนซึ่งเป็นการ

เดินทางไปอยู่ชั่วคราวในระยะเวลาสั้น ๆ ไม่ถึง 24 ชั่วโมง (ไม่ได้ค้างคืน) (องค์การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย)

3.2.2 การตลาดท่องเที่ยวหมายถึงความพยายามที่จะทำให้นักท่องเที่ยวกลุ่มเป้าหมายเดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในแหล่งท่องเที่ยวและสิ่งอำนวยความสะดวกทางการท่องเที่ยวและบริการท่องเที่ยวในแหล่งท่องเที่ยวของตน

3.2.3 การขนส่ง หมายถึงการจัดให้มีการเคลื่อนย้ายนักท่องเที่ยวด้วยยานพาหนะประเภทต่าง ๆ จากภูมิลำเนาไปยังแหล่งท่องเที่ยวที่เป็นจุดหมายปลายทางรวมทั้งการเดินทางกลับสู่ภูมิลำเนา การขนส่งแบ่งออกเป็น 4 ประเภทคือ ทางรถยนต์ ทางรถไฟ ทางเรือ และทางเครื่องบิน

3.2.4 ทรัพยากรท่องเที่ยวหมายถึงสิ่งดึงดูดความสนใจของนักท่องเที่ยวให้เกิดการเดินทางไปเยือนหรือไปท่องเที่ยวโดยการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยได้แบ่งทรัพยากรท่องเที่ยวออกเป็น 3 ประเภท

ด้านที่1ทรัพยากรท่องเที่ยวเกี่ยวกับธรรมชาติเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีความงามตามธรรมชาติน่าสนใจให้และดึงดูดให้ผู้คนไปเยือนหรือไปท่องเที่ยวยังพื้นที่นั้น เช่น ป่าไม้ ชายทะเล น้ำตกเป็นต้น

ด้านที่2 ทรัพยากรท่องเที่ยวเกี่ยวกับประวัติศาสตร์ โบราณสถานและโบราณวัตถุเป็นมรดกทางอดีตรวมไปถึงเรื่องราวต่างที่เกี่ยวกับประวัติและความเป็นมาของสถานที่นั้นและมีผลดึงดูดให้คนไปเยือนพื้นที่นั้น เช่น พระราชวัง ศาสนสถานกำแพงเมือง อุทยานประวัติศาสตร์ เมืองโบราณ เป็นต้น

ด้านที่3 ทรัพยากรท่องเที่ยวเกี่ยวกับศิลปะ วัฒนธรรมประเพณี และกิจกรรมเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มนุษย์สร้างขึ้นมาตามรูปแบบของการดำเนินชีวิตของผู้คนในสังคมซึ่งปฏิบัติยึดถือสืบทอดต่อกันมา ตลอดจนกิจกรรมต่าง ๆ ที่เป็นการดึงดูดให้คนไปเยือนหรือไปท่องเที่ยวยังพื้นที่นั้นเช่น สภาพชีวิตผู้คนในชนบท หมู่บ้านชาวเขา ตลาดน้ำ งานเทศกาลประเพณีต่าง ๆ เป็นต้น

3.2.5 สิ่งอำนวยความสะดวกทางการท่องเที่ยวแบ่งออกได้เป็น 2 ประเภท คือ

1.สิ่งอำนวยความสะดวกทางการท่องเที่ยวโดยตรงเพื่อรองรับการเดินทางจากนักท่องเที่ยวโดยเฉพาะเป็นการอำนวยความสะดวกในการเข้าออกประเทศไม่ว่าจะเป็นการตรวจหนังสือเดินทางการต่อวีซ่านอกจากนี้ยังรวมถึงการให้บริการต่าง ๆ ที่ก่อให้เกิดความสะดวกระหว่างการเดินทางท่องเที่ยวเช่น บริการที่พักแรม บริการอาหาร บริการนำเที่ยว บริการขนส่งบริการจำหน่ายสินค้าที่ระลึก

2. สิ่งอำนวยความสะดวกทางการท่องเที่ยวโดยอ้อมซึ่งเป็นสิ่งอำนวยความสะดวกทางการท่องเที่ยวที่มีอยู่ในประเทศแล้วโดยรัฐบาลก็ต้องมีสิ่งอำนวยความสะดวกเหล่านี้อยู่แล้วแม้ว่าจะไม่มีการท่องเที่ยวก็ตามเช่น การสื่อสาร การไฟฟ้าการประปา การคมนาคม การรักษาความปลอดภัย และการรักษาพยาบาล เป็นต้นน(http://dit.dru.ac.th/home/023/travel/a1.html)

มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช (2548 : 91) แบ่งองค์ประกอบของการท่องเที่ยวดังนี้

1.นักท่องเที่ยว ซึ่งเป็นองค์ประกอบที่สำคัญที่สุดของการท่องเที่ยว ปัจจัยหลักที่เกี่ยวกับนักท่องเที่ยวที่ควรศึกษา ไดแก่

1.1ลักษณะพื้นฐานหรือลักษณะทางประชากรศาสตร์ของนักท่องเที่ยวแยกตามลักษณะของเพศ อายุ อาชีพ ระดับการศึกษา รายได้ สถานภาพสมรส และถิ่นพำนัก เป็นต้น เพราะความแตกต่างของปัจจัยจะมีผลต่อพฤติกรรมการเดินทางและการเลือกสถานที่ท่องเที่ยวต่างกัน

1.2 การกระจายตัวของนักท่องเที่ยว

1.3กิจกรรมต่าง ๆ ของนักท่องเที่ยว

1.4 ฤดูกาลท่องเที่ยว ในแต่ละช่วงเดือน จะมีจำนวนนักท่องเที่ยวที่เดินทางเข้าไปยังแหล่งท่องเที่ยวมากน้อยต่างกัน ขึ้นอยู่กับสภาพภูมิอากาศของแหล่งท่องเที่ยวและถิ่นที่อยู่อาศัยของนักท่องเที่ยว รวมถึงระยะเวลาวันหยุดพักผ่อนของนักท่องเที่ยว

2. ทรัพยากรการท่องเที่ยว หมายถึง สถานที่ท่องเที่ยว กิจกรรม และวัฒนธรรมประเพณีที่สะท้อนให้เห็นถึงอารยธรรมท้องถิ่นที่มีลักษณะเด่น และสามารถดึงดูดความสนใจของนักท่องเที่ยวได้ ทรัพยากรการท่องเที่ยวแบ่งเป็น 2 ลักษณะทั่วไป คือ

2.1 ทรัพยากรการท่องเที่ยวที่เกิดขึ้นเองตามธรรมชาติ

2.2 ทรัพยากรการท่องเที่ยวที่มนุษย์สร้างขึ้น

3. ธุรกิจในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว คือ ธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการผลิตสินค้า และบริการเพื่อตอบสนองความต้องการของนักท่องเที่ยวโดยตรงเท่านั้น ประกอบไปด้วย 6 ธุรกิจหลัก คือธุรกิจที่พักแรมธุรกิจนำเที่ยวธุรกิจอาหารและเครื่องดื่มธุรกิจจำหน่ายสินค้าและของที่ระลึกธุรกิจคมนาคมขนส่ง และธุรกิจนันทนาการ

การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย ได้จำแนกองค์ประกอบของการท่องเที่ยวไว้ 5 ประการคู่มือการบริหารและการจัดการท่องเที่ยว (การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย, 2543) ได้แก่

1. นักท่องเที่ยว

2. การตลาดการท่องเที่ยวได้แก่ การให้บริการข้อมูลข่าวสารการท่องเที่ยว และการโฆษณาประชาสัมพันธ์

3. ทรัพยากรการท่องเที่ยว ได้แก่ทรัพยากรท่องเที่ยวตามธรรมชาติและทรัพยากรท่องเที่ยวที่มนุษย์สร้างขึ้น

4. สิ่งอำนวยความสะดวกทางการท่องเที่ยวเช่น บริการขนส่ง ที่พักแรม บริการร้านอาหารและภัตตาคาร บริการนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ บริการร้านจำหน่ายสินค้าที่ระลึก เป็นต้น

5. การต้อนรับอย่างมีไมตรีจิตร การคำนึงถึงแรงงานที่มีหน้าที่บริการนักท่องเที่ยวให้มีลักษณะที่สุภาพอ่อนน้อม ซื่อสัตย์ บุคลิกดี ยิ้มแย้มแจ่มใสและมีจิตใจพร้อมให้บริการ (อ้างถึงใน พิมพรรณ สุจารินพงศ์ 2551: 8-10)

RAJAPRUK UNIVERSITY

จากนิยามข้างต้นจะเห็นว่าองค์ประกอบการท่องเที่ยวคลอบคลุมทั้งในนักท่องเที่ยว ที่พัก สถานที่ท่องเที่ยว และการให้บริการนักท่องเที่ยว

3.3 อุตสาหกรรมท่องเที่ยว

อุตสาหกรรมท่องเที่ยว (Tourism Industry) ประกอบด้วยธุรกิจหลายประเภท ทั้งธุรกิจที่เกี่ยวข้องโดยตรง และธุรกิจที่เกี่ยวข้องทางอ้อม หรือธุรกิจสนับสนุนต่าง ๆ จัดได้ว่าเป็นการส่งสินค้าออกที่มองไม่เห็นด้วยสายตา (Invisible Export) สร้างประโยชน์ให้กับประเทศโดยเป็นแหล่งที่มาของเงินตราต่างประเทศ สร้างอาชีพอีกหลายแขนง ในด้านสังคมการท่องเที่ยวถือเป็นการพักผ่อน และคลายเครียดอีกทั้งได้ความรู้มรู้และประสบการณ์แปลกใหม่ นอกจากนี้การท่องเที่ยวยังมีบทบาทกระตุ้นให้มีการใช้ทรัพยากรของประเทศให้เป็นประโยชน์อย่างกว้างขวางที่ผู้อยู่ในท้องถิ่นได้เก็บมาประดิษฐ์เป็นหัตถกรรมพื้นบ้านขายเป็นของที่ระลึกสำหรับนักท่องเที่ยว บทบาทและความสำคัญของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวต่อเศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรม ธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม (ฉันทัช วรรณถนอม, 2552) มีดังต่อไปนี้คือ

1. ด้านเศรษฐกิจ

อุตสาหกรรมท่องเที่ยวมีบทบาทสำคัญอย่างมากสำหรับประเทศไทย ที่เห็นเด่นในในช่วงหลายปีที่ผ่านมาของอุตสาหกรรมท่องเที่ยวก็คือ บทบาทด้านเศรษฐกิจซึ่งอาจกล่าวได้ว่า อุตสาหกรรมท่องเที่ยวเป็นอุตสาหกรรมที่ทำรายได้ที่สำคัญให้ประเทศเป็นลำดับต้น ๆ โดยเฉพาะการนำเงินตราต่างประเทศเข้ามาใช้จ่ายในระบบเศรษฐกิจของประเทศ

2. ด้านสังคมและวัฒนธรรม

รูปแบบวิถีชีวิตของคนในสังคมในทุก ๆ สังคม จะมีการพัฒนาเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลาซึ่งเป็นเรื่องปรกติ แต่จะช้าหรือเร็วก็ขึ้นอยู่กับปัจจัยอื่นเป็นตัวกระตุ้นทั้งปัจจัยภายในและภายนอก และทิศทางในการพัฒนาจะดีหรือไม่ดีก็ก็ขึ้นอยู่กับปัจจัยทั้งสองรวมทั้งสภาพสังคมนั้นนั้นๆในทำนองเดียวกันหากสังคมใดต้องการเปลี่ยนตัวเองจากสังคมเดิมตามปกติมาเป็นสังคมที่เปิดกว้างพร้อมรับการเข้ามาของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว การพัฒนาเปลี่ยนแปลงในสังคมนั้นเป็นไปอย่างรวดเร็วเป็นหลายเท่าตัว เนื่องจากการท่องเที่ยวต้องเกี่ยวข้องกับภาคธุรกิจหลายฝ่าย ต้องเกี่ยวข้องกับคนหลายคน ต้องเกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมความต้องการของคนที่หลากหลาย

ผลกระทบของการท่องเที่ยวส่งผลให้เกิดการเปลี่ยงแปลงด้านวัฒนธรรมของท้องถิ่นอย่างค่อยเป็นค่อยไป ซึมซับอย่างช้า ๆ ดังนั้นผู้ที่เกี่ยวข้องในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวภาคต่าง ๆ ควรตระหนัก หมั่นสังเกตติดตามพัฒนานำวัฒนธรรมในสิ่งที่ดี และวัฒนธรรมภายนอกที่แตกต่างจากของตนมาปรับใช้ให้เกิดประโยชน์สูงสุดในขณะเดียวกันต้องรักษาไว้ซึ่งคุณค่าวัฒนธรรมเดิมของท้องถิ่น

3. ด้านธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

เมื่อมีการท่องเที่ยวในชุมชนทำให้ผู้คนในแหล่งท่องเที่ยวนั้น ๆ เห็นคุณค่าของสิ่งแวดล้อมที่เป็นทรัพยากรการท่องเที่ยว ช่วยกันรักษาสภาพภูมิทัศน์ของสิ่งแวดล้อมในชุมชนไว้ เพื่อสามารถดึงดูดให้นักท่องเที่ยวเข้ามามากขึ้น และสร้างรายได้จากการท่องเที่ยวมาสนับสนุนในการดูแลรักษาสิ่งแวดล้อมของแหล่งท่องเที่ยวนั้น ๆ อันเป็นการนำทรัพยากรการท่องเที่ยวมาใช้ให้เกิดประโยชน์อย่างคุ้มค่า

พิมพรรณ สุจารินพงศ์ (2551: 11) ได้สรุปบทบาทสำคัญของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวโดยภาพรวมดังต่อไปนี้

1.ช่วยให้เกิดการสร้างงาน สร้างอาชีพอย่างกว้างขวาง เนื่องจากเป็นอุตสาหกรรมบริการที่ต้องใช้คน

ในการบริการ

2. เป็นการกระจายรายได้ไปสู่ประชากร สร้างงาน สร้างอาชีพมากมาย และยังเป็นการเสริมอาชีพให้กับคนไทยอย่างกว้างขวาง

3. ก่อให้เกิดรายได้เป็นเงินตราต่างประเทศเช่นเดียวกับการส่งสินค้าออกประเภทอื่น ๆ ไปจำหน่ายยังต่างประเทศ

4. ช่วยสนับสนุนการฟื้นฟู ศิลปวัฒนธรรม ประเพณี การละเล่น ที่เป็นมรดกตกทอดควรแก่การนำออกมาเผยแพร่ให้กับคนไทยและชาวโลก เมื่อมีการท่องเที่ยวเป็นสื่อนำในการเผยแพร่และแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมดังกล่าว เจ้าของถิ่นก็จะตะหนักถึงความสำคัญของมรดกทางศิลปวัฒนธรรมในแง่ของการเป็นทรัพยากรท่องเที่ยวและจะช่วยฟื้นฟูและอนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรมไว้

5. สร้างความเจริญไปสู่ภูมิภาคต่าง ๆ และยังทำให้พื้นที่ที่ได้รับการพัฒนาเป็นแหล่งท่องเที่ยวมีความปลอดภัยและความมั่นคง

6. ช่วยส่งเสริมสันติภาพและสัมพันธไมตรีและความเข้าใจอันดีให้กับมนุษย์ต่างสังคมวัฒนธรรม ได้มารู้จักและเข้าใจกัน เพื่อที่จะนำไปสู่ความเป็นเพื่อนร่วมโลก และสันติภาพ

7. ทำให้เกิดความกลมกลืนระหว่างการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมและการท่องเที่ยว รวมถึงการพัฒนาการท่องเที่ยวให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวแบบยั่งยืน

อัทธ์ พิศาลวานิช (25ฤ) กล่าวว่าการท่องเที่ยวมีความสำคัญในการพัฒนาประเทศทางด้านเศรษฐกิจและสังคม กิจการท่องเที่ยวช่วยสร้างรายได้และนำเงินตราเข้าประเทศ ทำให้เศรษฐกิจของประเทศมั่นคง ส่วนดานการส่งเสริมธุรกิจการท่องเที่ยวในระดับภูมิภาคและท้องถิ่นเป็นการกระจายรายได้สู่พื้นที่ระดับล่างและชุมชน นอกจากนี้การท่องเที่ยวยังมีความสำคัญกับประเทศชาติทางด้านสังคม การพัฒนาการท่องเที่ยวจะนำมาสู่การพัฒนาทางสาธารณูปโภคและสิ่งอำนวยความสะดวกในแต่ละชุมชน ทำให้คุณภาพชีวิตของประชาชนในท้องถิ่นนั้นดีขึ้น และก่อให้เกิดการตะหนักถึงคุณค่า

ของสถานที่ท่องเที่ยวซึ่งเป็นมรดกของชุมชน ทำให้เกิดการรักและหวงแหนชุมชน ภูมิลำเนา นำไปสู่การอนุรักษ์และฟื้นฟูแหล่งท่องเที่ยวในชุมชนต่อไป

สรุปได้ว่า การท่องเที่ยวคือการเดินทางของมนุษย์จากสถานที่หนึ่งไปยังอีกสถานที่หนึ่งเป็นการชั่วคราวด้วยความสมัครใจ มิใช่เป็นการเดินทางเพื่อการประกอบอาชีพ หรือหารายได้ การท่องเที่ยวอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวจึงมีบทบาทและความสำคัญทั้งในมิติด้านเศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรม เป็นต้น

2.4 ภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ

2.4.1 ความเป็นมาและความหมายของภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ

ภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะเกิดหลังการสิ้นสุดของสงครามโลกครั้งที่สองซึ่งโลกมีความเจริญก้าวหน้าทางด้านวิทยาศาสตร์ ด้านเทคโนโลยี และด้านเศรษฐกิจอย่างรวดอย่างรวดเร็ว ผู้คนจึงต้องการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อใช้ในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารและถ่ายทอดความรู้ในสาขาวิชาชีพต่าง ๆ นอกจากนี้ได้มีการปฏิวัติทางภาษาศาสตร์จากที่เน้นที่การอธิบายกฎเกณฑ์ภาษามาเป็นการมุ่งเน้นที่การใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารตามสถานการณ์จริง รวมทั้งการให้ความสำคัญกับผู้เรียนซึ่งมีความต้องการและความสนใจที่แตกต่างกัน และภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะเป็นการเสริมสร้างแรงจูงใจผู้เรียนโดยช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้ดีขึ้นและเร็วขึ้น (Hutchinson & Waters 1989 : 6-8)

Streven (1988) ให้ความหมายโดยกำหนดคุณลักษณะของภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะด้านคือการพัฒนาหลักสูตรเป็นไปตามความต้องการของผู้เรียน กำหนดเนื้อหาสัมพันธ์กับสาขาวิชาอาชีพและกิจกรรมของผู้เรียนศัพท์สำนวนโครงสร้างและไวยากรณ์เหมาะสมกับเนื้อหา กำหนดทักษะภาษาตรงตามความต้องการของผู้เรียนและมีวิธีการสอนที่อาจแตกต่างไปจากการสอนภาษาอังกฤษทั่วไป

โรบินสัน (Robinson, 1990) ได้กำหนด 2 ประเด็นในการอธิบายเกี่ยวกับการสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ คือในเรื่องของขอบเขตและคุณลักษณะ ขอบเขตของการสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะนั้นต้องตรงเป้าหมาย โดยเริ่มจากการการวิเคราะห์ความต้องการของผู้เรียนเป็นหลัก ส่วนในเรื่องเกี่ยวกับคุณลักษณะ จะต้องมีการจำกัดในเรื่องของระยะเวลา เพื่อให้บรรลุตามวัตถุประสงค์ที่ได้กำหนดไว้ ซึ่งเหมาะสมกับผู้เรียนที่เป็นผู้ใหญ่

ต่อมา Dudley-Evans และ St. John (1998) ได้พัฒนาแนวคิดของ Hutchinson และ Waters, Streven และ Robinson และเสนอความหมายของภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะด้านโดยการกำหนดคุณลักษณะที่เหมือนและแตกต่างกับการสอนภาษาอังกฤษทั่วไปดังนี้

1. คุณลักษณะที่เหมือนกับภาษาอังกฤษทั่วไปคือพัฒนาหลักสูตรภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะด้านให้ตรงกับความต้องการของผู้เรียนการสอนนั้นสนับสนุนสาขาการเรียนของผู้เรียนโดยมีศัพท์สำนวนโครงสร้างและไวยากรณ์ทักษะบทบาทและสถานการณ์ที่เหมาะสมกับกิจกรรมของผู้เรียน

2. คุณลักษณะที่แตกต่างจากภาษาอังกฤษทั่วไปคือการพัฒนาหลักสูตรภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะด้านนั้นสอดคล้องกับสาขาการเรียนของผู้เรียนการกำหนดสถานการณ์และวิธีการสอนนั้นเป็นลักษณะเฉพาะแตกต่างจากการสอนภาษาอังกฤษทั่วไปการพัฒนาหลักสูตรนั้นเหมาะสมกับนักเรียนที่เป็นผู้ใหญ่หรือผู้เรียนระดับมัธยมปลาย หรืออาชีวศึกษาหรือผู้เชี่ยวชาญในสาขาอาชีพและที่สำคัญสุดคือการพัฒนาหลักสูตรในเหมาะสมกับความสามารถของผู้เรียนได้ทุกระดับทั้งในระดับเริ่มต้นระดับกลางและระดับสูง

สรุปการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะนั้น การกำหนดหลักสูตรจะสอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียน ในเรื่องของสาขาวิชาอาชีพและกิจกรรมของผู้เรียนศัพท์สำนวนโครงสร้างและไวยากรณ์เหมาะสมกับเนื้อหากำหนดทักษะภาษาตรงตามความต้องการของผู้เรียนและมีวิธีการสอนที่อาจแตกต่างไปจากการสอนภาษาอังกฤษทั่วไป

2.4.2 ลักษณะของภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ

โดยคำนึงถึงการจัดการเรียนการสอน และความสนใจเฉพาะสาขาของผู้เรียนโรบินสัน (Robinson, 1990) ได้จำแนกลักษณะของภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะออกเป็น 4 ประการ

1. ภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะมุ่งเน้นที่เป้าหมายในการเรียนของผู้เรียน เพื่อนำไปใช้งาน ไม่ได้เรียนเพราะว่าสนใจในด้านภาษาและวัฒนธรรม

2. การจัดหลักสูตรสำหรับภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะต้องเหมาะสมกับเวลาที่จัดไว้

3. การจัดหลักสูตรสำหรับภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะสำหรับรายวิชาหนึ่ง ๆ ผู้เรียนจะมีความต้องการและเป้าหมายในการเรียนที่เหมือนกันหรือคล้ายคลึงกัน

4. ผู้เรียนส่วนใหญ่ที่เรียนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะจะเป็นผู้ใหญ่

การสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะเป็นวิธีการสอนที่สนองตอบต่อการประกอบอาชีพ และกระบวนการสอนก็จะแตกต่างจากการสอนภาษาอังกฤษทั่ว ๆ ไปจอห็นส์สันและดัดลีย์ (John & Dudley-Evans, 1998)

จากที่กล่าวมา สรุปได้ว่าลักษณะของภาษาอังกฤษเฉพาะมีประเด็นหลักคือ เป็นการสนองตอบต่อความต้องการด้านอาชีพ (occupational requirements) และมีจุดประสงค์ในการนำภาษาไปใช้งานผู้เรียนส่วนใหญ่เป็นผู้ใหญ่ และมีกำหนดระยะเวลาที่แน่นอน ต่างจากการเรียนภาษาอังกฤษทั่ว ๆ ไป

2.4.3 ประเภทของภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ

Hutchinson และ Waters (1989) นำเสนอแนวคิดการสอนภาษาอังกฤษที่เป็นภาพต้นไมดังภาพที่1

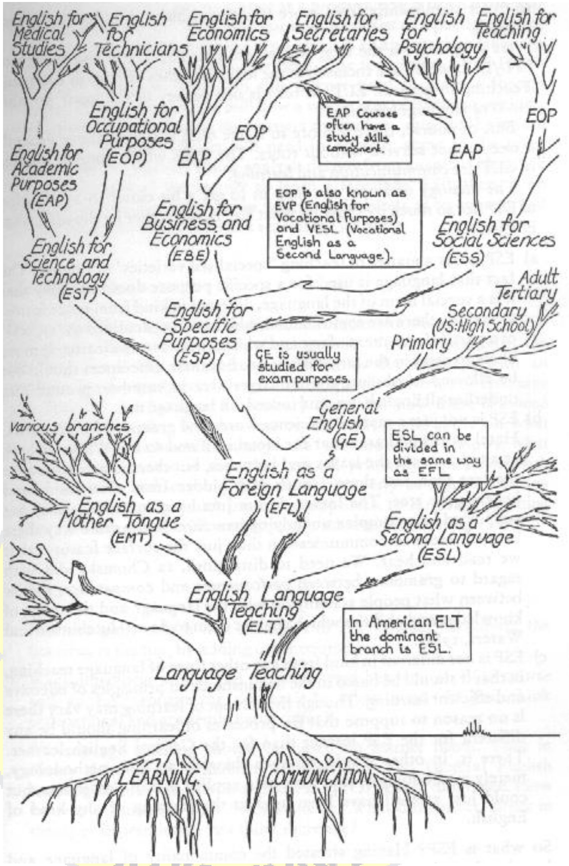

ภาพที่ 2.1 แนวคิดการสอนภาษาอังกฤษ

ที่มา: Hutchinson และ Waters, 1989: 17

Hutchinson และ Waters แบ่งภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะตามความเชี่ยวชาญของผู้เรียนเป็น 3 ประเภทใหญ่ ๆ คือ

1. ภาษาอังกฤษเพื่อวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี (English for Sciences and Technology หรือ EST)

2. ภาษาอังกฤษเพื่อธุรกิจและเศรษฐศาสตร์ (English for Business and Economics หรือ EBE)

3. ภาษาอังกฤษเพื่อสังคมศาสตร์ (English for Social Sciences หรือ ESS)ในแต่ละประเภทนั้นแยกย่อยเป็นภาษาอังกฤษเพื่อการศึกษา (English for Academic Purpose หรือ EAP) และภาษาอังกฤษเพื่อการอาชีพ (English for Occupation Purpose หรือ EOP) หรือภาษาอังกฤษเพื่อการอาชีวศึกษา (English for Vocational Purpose หรือ EVP) หรือภาษาอังกฤษเพื่อการอาชีวศึกษาในฐานะภาษาที่สอง (Vocational English as a Second Language หรือVESL)

สเตรเวนส์ (Strevens, 1988) ได้แบ่งภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะออกเป็น 2 ประเภทคือ

1. ภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะทางวิชาการ (English for Academic Purposes) เช่น วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี เกษตรศาสตร์ เภสัชศาสตร์ และวิศวกรรมศาสตร์ เป็นต้น

2. ภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะทางวิชาชีพ (English for Occupational Purposes) เช่น แอร์โฮสเตส มัคคุเทศก์ และเลขานุการ เป็นต้น

โรบินสัน (Robinson, 1990) ได้จำแนกประเภทของภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะคล้าย ๆ กันคือแบ่งเป็นภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะด้านวิชาชีพ และภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะด้านการศึกษาหรือด้านวิชาการ รวมทั้ง จอห์นส์ ได้แบ่งประเภทของภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะในประเทศสหรัฐอเมริกาออกเป็น 2 ประเภทหลักคือ

1. ภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะด้านวิชาการทั่วไป (General English for Academic Purposes

2. ภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะสาขาวิชา (Discipline Specific)

สรุปได้ว่า หลักสูตรภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะออกแบบมาเพื่อตอบสนองต่อความต้องการของผู้เรียนคลอบคลุมทั้งด้านหัวข้อและเนื้อหาที่มีความสัมพันธ์กับผู้เรียนและตอบโจทย์ความต้องการของผู้เรียนด้านอาชีพในการนำภาษาไปใช้ในการฝึกอบรมด้านอาชีพ ไม่ว่าจะเป็นด้านวิชาการหรือเฉพาะวิชาชีพ

2.5 แนวคิดเรื่องการสื่อความหมาย

2.5.1 ความหมายของการสื่อความหมาย

มีนักวิชาการด้านโบราณคดีนักจัดการทรัพยากรวัฒนธรรมและองค์กรทางวัฒนธรรมได้ให้ความหมายของการสื่อความหมายไว้ดังนี้

คณะกรรมการโบราณสถานแห่งชาติว่าด้วยการสภาการโบราณสถานระหว่างประเทศ (International Council on Monuments and Site หรือ ICOMOS) ได้ตรากฎบัตรอิโคโมสว่าด้วยการสื่อความหมายและการนาเสนอแหล่งมรดกวัฒนธรรมในปีค.ศ. 2007 โดยได้นิยามศัพท์การสื่อความหมายไว้ว่า การสื่อความหมาย (Interpretation) หมายถึงกิจกรรมทั้งหมดที่มีเจตนาเพื่อส่งเสริม

การรับรู้ของสาธารณชนและเสริมสร้างความเข้าใจต่อแหล่งมรดกวัฒนธรรมทั้งนี้รวมถึงสิ่งพิมพ์ทางวิชาการและทั่วไปการบรรยายสาธารณะอุปกรณ์ที่ติดตั้งในแหล่งโปรแกรมการศึกษาทั้งอย่างเป็นทางการและไม่เป็นทางการกิจกรรมชุมชนและการศึกษาค้นคว้าการฝึกอบรมและการประเมินกระบวนการสื่อความหมายนั้น ๆ นั่นเอง
(ICOMOS, 2007: 3)

ทิลเดน (Tilden, 2011 .2) ได้นิยามการสื่อความหมายไว้ว่า “*กิจกรรมทางการศึกษาที่มีวัตถุประสงค์เพื่อแสดงความหมายและความสัมพันธ์ผ่านการใช้วัตถุดั้งเดิมประสบการณ์ตรงและการใช้สื่อในการจัดแสดงต่าง ๆ มากกว่าการสื่อสารข้อเท็จจริงง่าย ๆ*

ชารป์ (Sharpe, 2011, หน้า 1)ได้นิยามการสื่อความหมาย (Interpretation) ไว้ว่าการบริการผู้มาเยือนพื้นที่อุทยานแห่งชาติเขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าปุาและพื้นที่นันทนาการอื่น ๆ แม้ว่าผู้มาเยือนจะมาพักผ่อนหรือมาหาความรื่นรมย์หรือวัตถุประสงค์ใดก็ตามแต่ต่างปรารถนาจะได้ทราบเรื่องราวของทรัพยากรธรรมชาติและวัฒนธรรมของพื้นที่ที่ไปเยือนด้วยทรัพยากรเหล่านี้ได้แก่เรื่องราวทางธรณีวิทยาสัตว์พืชนิเวศวิทยาประวัติศาสตร์และโบราณคดีการตีความหรือสื่อความหมายจะเป็นการสื่อสารระหว่างผู้มาเยือนกับทรัพยากรเหล่านั้น (Frontispiece)

สรุปว่าการสท่อความหมายหมายถึงกิจกรรม หรือกระบวนการสื่อสารเพื่อ สร้างเสริมความรู้ความเข้าใจในเรื่องราวของแหล่งทรัพยากรในสถานที่ท่องเที่ยวของผู้มาเยือน

2.5.2 วัตถุประสงค์ในการสื่อความหมายทรัพยากรทางวัฒนธรรม

วัตถุประสงค์ของการสื่อความหมายทรัพยากรทางวัฒนธรรมมี 3 ข้อดังต่อไปนี้ (Timothy and Boyd, 2003: 197-204)

1. การศึกษา (Education)

การศึกษาเป็นการสื่อความหมายพื้นฐานที่ปรากฏในรูปแบบความสัมพันธ์ระหว่างผู้เยี่ยมชม (Visitor) หรือนักท่องเที่ยว (Tourist) ในฐานะผู้เรียนกับผู้สื่อความหมาย (Interpreter) ในฐานะผู้สอนโดยมีวัตถุประสงค์หลักเพื่อให้ผู้เยี่ยมชมหรือนักท่องเที่ยวเกิดความรู้ความเข้าใจและตระหนักถึงความหมายและความสาคัญของทรัพยากรทางวัฒนธรรมที่ถูกนาเสนอผ่านการศึกษาแบบทางการ (Formal education) หรือการศึกษาแบบไม่เป็นทางการ (Informal education) กล่าวคือการสื่อความหมายในการศึกษาแบบทางการสามารถพบเห็นได้จากหลักสูตรหรือโปรแกรมการเรียนการสอนที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้รับความรู้หรือประสบการณ์ตรงโดยการนาผู้เรียนไปทัศนศึกษานอกสถานที่หรือการออกภาคสนาม (Field trip) เพื่อเรียนรู้เรื่องราวต่าง ๆ ของทรัพยากรทางวัฒนธรรมจากวิทยากรผู้รู้หรือผู้เชี่ยวชาญส่วนการสื่อความหมายในการศึกษาแบบไม่เป็นทางการเป็นการเรียนรู้และประสบการณ์โดยอ้อมของนักท่องเที่ยวจากการท่องเที่ยวไปตามทรัพยากรทางวัฒนธรรมที่เป็นฐาน

การท่องเที่ยวซึ่งการสื่อความหมายในปริบทดังกล่าวจาต้องอาศัยความช่วยเหลือจากผู้สื่อความหมายและการใช้สื่อประเภทต่าง ๆ ที่เหมาะสมเพื่อกระตุ้นให้นักท่องเที่ยวเกิดความสนใจที่จะเรียนรู้และรับข้อมูลสารที่ถูกต้อง

2. ความบันเทิง (Entertainment)

Timothy and Boyd: 197, สรุปไว้ว่า “*While care must be taken in trying to translate humor for foreign visitors, humor plays an important role in many forms of interpretation. It can be a means of retaining visitors' attention and can make the learning environment more interesting, participatory and enjoyable* ซึ่งสอดคล้องกับ Putney and Wagar 1995,

3. การอนุรักษ์และการพัฒนาอย่างยั่งยืน (Conservation and sustainable development)

นอกจากประเด็นเรื่องการมุ่งเน้นเพื่อประโยชน์ด้านการศึกษาและความบันเทิงแล้วนั้น ความสำคัญของการสื่อความหมายทรัพยากรทางวัฒนธรรมอีกข้อหนึ่งคือทำให้ผู้เยี่ยมชมหรือนักท่องเที่ยวได้ตระหนักถึงคุณค่าของแหล่งท่องเที่ยวตลอดจนผลักดันให้เกิดการพัฒนาอย่างยั่งยืน

แบร็มเวลและเลน (Bramwell and Lane 1993, quoted in Timothy and Boyd, : 204-206) ได้กล่าวถึงการสื่อความหมายก่อให้เกิดการพัฒนาอย่างยั่งยืนในการท่องเที่ยว 5 ประเด็นดังต่อไปนี้

1. การจัดการกับผู้เยี่ยมชม (Visitor management) การสื่อความหมายช่วยลดความหนาแน่นของแหล่งท่องเที่ยวด้วยการให้คาแนะนาแหล่งท่องเที่ยวอื่น ๆ ที่เป็นทางเลือกให้แก่นักท่องเที่ยว

2. ผลประโยชน์เชิงเศรษฐกิจ (Economic benefits) วิธีการการสื่อความหมายที่มีประสิทธิภาพจะช่วยดึงดูดให้นักท่องเที่ยวพักผ่อนในสถานที่ท่องเที่ยวแหล่งต่าง ๆ นานขึ้นตลอดจนทาให้นักท่องเที่ยวได้ตระหนักถึงความสำคัญของการใช้สินค้าและบริการภายในท้องถิ่นซึ่งสร้างงานและรายได้จำนวนมากกับชุมชนแหล่งท่องเที่ยวนั้น ๆ

3. ผลประโยชน์ด้านสิ่งแวดล้อม (Environmental benefits) การสื่อความหมายก่อให้เกิดความตระหนักและเห็นคุณค่าของสิ่งแวดล้อม

4. การมีส่วนร่วมของชุมชน (Community involvement) ศักยภาพที่สำคัญของการสื่อความหมายคือการสนับสนุนให้คนในชุมชนมีส่วนร่วมให้การนอกจากนี้การสื่อความหมายข้อมูลทรัพยากรทางวัฒนธรรมต่อสาธารณะยังมีส่วนสำคัญในการนาข้อมูลจากภายนอกมาใช้ให้เกิดประโยชน์ในการวางแผนตัดสินใจเพื่อการจัดการทรัพยากรทางวัฒนธรรมภายในชุมชน

5. ทัศนคติและคุณค่า (Attitude and value) การสื่อความหมายเป็นแนวทางหนึ่งการพัฒนาอย่างยั่งยืนหากสามารถเปลี่ยนทัศนคติของนักท่องเที่ยวให้ตระหนักเห็นคุณค่าเคารพต่อชุมชนท้องถิ่นและสามารถทาก่อให้เกิดความร่วมมือกันปกปักรักษาทรัพยากรทางวัฒนธรรมและทรัพยากรทางธรรมชาติระหว่างนักท่องเที่ยวและคนท้องถิ่นได้

การสื่อความหมายโดยทั่วไปแล้วมักจะมีวัตถุประสงค์หลักเพื่อ

1. เพื่อช่วยให้นักท่องเที่ยวพัฒนาจิตสานึกความพึงพอใจและความเข้าใจเกี่ยวกับพื้นที่ที่กาลังไปเยือนซึ่งการสื่อความหมายจะช่วยให้นักท่องเที่ยวได้รับประสบการณ์และความรู้ที่เพลิดเพลินและมีคุณค่ากลับไปได้

2. เพื่อบรรลุวัตถุประสงค์ในการจัดการพื้นที่ซึ่งสามารถกระทาได้ 2 ทางคือ

2.1 การสื่อความหมายจะกระตุ้นให้นักท่องเที่ยวรู้จักการใช้ทรัพยากรนันทนาการอย่างระมัดระวังโดยการปลูกฝังแนวคิดที่มีผลต่อพฤติกรรมการใช้พื้นที่ของนักท่องเที่ยวที่เหมาะสม

2.2 การสื่อความหมายจะช่วยลดผลกระทบจากกิจกรรมของนักท่องเที่ยวทรัพยากรในพื้นที่ซึ่งอาจจะทาได้โดยการให้ข้อแนะนาแก่นักท่องเที่ยวเกี่ยวกับทรัพยากรหรือบริเวณที่อ่อนไหวต่อการถูกทาลาย

3. เพื่อส่งเสริมให้เกิดความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับองค์กรและหน้าที่องค์กรที่รับผิดชอบในการจัดการพื้นที่ซึ่งจะเพิ่มประสิทธิภาพในการดาเนินงานขององค์กรเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ (อุไรวรรณเปี่ยมนิเวศน์, 2544, หน้า 4)

2.5.3 กระบวนการสร้างความหมาย

การกระบวนในการสร้างความหมายจะเกิดขึ้นควรเข้าใจในหลักการเบื้องต้นของการสื่อความหมายก่อนทั้งนี้หลักการเบื้องต้นในการสื่อความหมายมีอยู่ 6 ประการดังทิวเด็นท์ (Tillden, 2011, หน้า 1-2)

1. การสื่อความหมายจะต้องสอดคล้องกับลักษณะและประสบการณ์ของนักท่องเที่ยวแต่ละคน

2. การสื่อความหมายไม่ใช่เป็นการให้ข้อมูลข่าวสารแบบธรรมดาแต่การสื่อความหมายเป็นการเปิดเผยถึงสิ่งต่าง ๆ ที่แตกต่างกันอย่างสิ้นเชิงโดยอาศัยข้อมูลและข้อเท็จจริงเป็นพื้นฐานดังนั้นการสื่อความหมายทุกชนิดจึงหมายรวมถึงการให้ข้อมูลด้วย

3. การสื่อความหมายเป็นศิลปะที่ผสมผสานกันหลายแขนงในการนาเสนอถึงสิ่งต่าง ๆ ที่เป็นเรื่องราวทางวิทยาศาสตร์ธรรมชาติประวัติศาสตร์หรือสถาปัตยกรรม

4. การสื่อความหมายมีจุดมุ่งหมายหลักไม่ใช่เพื่อเป็นการสั่งสอนหรือชี้นาแต่เป็นการกระตุ้นหรือเร่งเร้าความรู้สึกของนักท่องเที่ยว

5. การสื่อความหมายควรจะเน้นการนาเสนอโดยภาพรวมมากกว่าการนาเสนอเพียงบางส่วนและจะต้องเป็นเรื่องที่เกี่ยวกับมนุษย์มากกว่าส่วนอื่นๆ

6. การสื่อความหมายที่เกี่ยวเนื่องกับเด็ก ๆ (ที่มีอายุไม่ถึง 12 ปี) ไม่ควรพัฒนาปรับปรุงจากรูปแบบการนาเสนอสาหรับผู้ใหญ่แต่ควรจะพัฒนาด้วยวิธีการที่แตกต่างกันออกไปตั้งแต่เริ่มต้นซึ่งหากจะให้ดีนั้นควรเป็นโปรแกรมที่แยกกันอย่างชัดเจน

โรแลนท์ บาทธ์ กล่าวว่ากระบวนการสร้างความหมายมี 3 ขั้นตอนคือความหมายโดยตรง ความหมายโดยนัยยะ และมายาคติ (Roland Barthes, 2011, หน้า 1-2) ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. ความหมายโดยตรง (Denotative Meaning)

ความหมายโดยตรงเป็นกระบวนการสร้างความหมายที่เครื่องหมายทุกเครื่องหมายจะต้องมีและเป็นที่รับรู้และเข้าใจได้สาหรับการรับสารส่วนใหญ่ขั้นตอนแรกเป็นความสัมพันธ์ขั้นพื้นฐานระหว่างสัญลักษณ์กับตัวอ้างอิงกล่าวคือเป็นการให้ความหมายกับสิ่งที่กล่าวถึงโดยตรงเป็นความหมายที่มีลักษณะเป็นสากล (Universal) เป็นความหมายเดียวสาหรับทุกคนและเป็นสภาวะวิสัย (Objective) คืออ้างอิงขึ้นมาโดยไม่มีการประเมินคุณค่าจากตัวผู้ใช้ความหมายและปราศจากความโน้มเอียงในค่านิยมใดค่านิยมหนึ่งเช่นตัวหนังสือภาพเสียงบ้านและอื่น ๆ สามารถสัมผัสเป็นรูปแบบที่ถูกนามาใช้เพื่อถ่ายถอดความหมาย (Signifier) ที่ทุกคนเข้าใจตรงกัน

2. ความหมายโดยนัยยะ (Connotative Meaning).

ความหมายโดยนัยยะเป็นความหมายที่เกิดจากประสบการณ์ของผู้รับสารหรือผู้ส่งสารแต่ละคนซึ่งอาจเข้าใจความหมายสัญญะเดียวกันแตกต่างกันทางสังคมซึ่งความหมายในขั้นนี้จะแปรเปลี่ยนไปตามวัฒนธรรมการรับสารในแต่ละบริบทของสังคมความหมายทางสังคมจะเกิดขึ้นได้จากการกาหนดรูปแบบของตัวให้ความหมาย (Signifier)

2.1 การควบคุมความหมายทางสังคมจะกระทาได้โดยเปลี่ยน “ตัวหมาย/ ตัวให้ความหมาย” แต่คง “ตัวหมายถึงหรือตัวคิดนามธรรม (Signified)” ไว้เช่นใช้คาว่า “บ้าน” กับ “คฤหาสน์” ในโฆษณาโครงการที่อยู่อาศัยจะให้ความรู้สึกและความหมายที่แตกต่างกันการสร้างความหมายทางสังคมจึงอยู่ที่การเลือกและจัดลีลาตัวสัญลักษณ์

2.2 ภาษาหรือสัญลักษณ์ใด ๆ ก็ตามสามารถมีความหมายได้มากกว่าหนึ่งความหมายโดยแปรตามสภาวะเศรษฐกิจและสังคม (Social Context) เช่นพรมยังให้ความหมายถึงความหรูหราโอ่อ่าจัดเป็น “ตัวหมายถึงหรือตัวคิดนามธรรม (Signified)” ได้และความหมายยังแปรตามยุคสมัยทางประวัติศาสตร์ (Historical Context) ด้วย

3. มายาคติ (Myth)

มายาคติเป็นเรื่องเล่าซึ่งวัฒนธรรมหนึ่ง ๆ ให้อธิบายข้อเท็จจริงหรือความเป็นไป (ธรรมชาติ) ในเรื่องหนึ่งเรื่องใดก่อให้เกิดการตีความที่มีบริบททางสังคมหรือวัฒนธรรมเข้ามาเกี่ยวข้องด้วยซึ่งถ้านัย

ประหวัดเป็นความหมายระดับที่สอง (Second-Order Meaning) ของตัวหมายหรือตัวให้ความหมาย (Signifier) มายาคติ (Myth) ก็จะเป็นความหมายระดับที่สองของตัวถูกหมายถึงหรือตัวนามธรรม ดังกล่าวของโรแลนด์บาร์ธ (Roland, 1987, หน้า 3)

2.5.4 กลวิธีในการสื่อความหมาย

นักวิชาการด้านโบราณคดีและนักจัดการทรัพยากรทางวัฒนธรรมได้สรุปกลวิธีในการสื่อความหมายทรัพยากรทางวัฒนธรรมไว้ดังต่อไปนี้

Tilden (1977: 4) ได้นิยามการสื่อความหมายไว้ว่า“การแปลความในฐานะที่เป็นกิจกรรมหนึ่งทางการศึกษาเรียนรู้ที่มุ่งเน้นเพื่อจะเปิดเผยความหมายและความสัมพันธ์ผ่านการใช้วัตถุ(ของแท้) ประสบการณ์ตรงและโดยสื่อแสดงอย่างใดอย่างหนึ่งการใช้สิ่งต่าง ๆ เหล่านั้นอาจทาได้โดยเครื่องมือต่าง ๆ ซึ่งปัจจุบันมีเทคโนโลยีชั้นสูงมากมายและดึงดูดความสนใจมากขึ้นทั้งนี้เพื่อจุดประสงค์ทางการศึกษาและความบันเทิงเริงรมย์”

ไลท์ (Light) ระบุว่าหัวใจของการตีความเรื่องราวที่เกี่ยวกับมรดกวัฒนธรรมก็คือการศึกษาอย่างไม่เป็นทางการการตีความทาหน้าที่สื่อสารนัยสำคัญ ๆ ของตาแหน่งแห่งที่มรดกวัฒนธรรมในวิถีทางที่เหมาะต่อนักท่องเที่ยวที่ร่วมอยู่ในกิจกรรมการพักผ่อนระหว่างที่ท่องเที่ยว (ชนัญวงษ์วิภาค 2552: 4)

5.5 ประเภทของการสื่อความหมาย

การสื่อความหมายสามารถแบ่งการให้บริการได้เป็น 2 ประเภทที่สำคัญดังที่ชาร์ป์ได้ให้ความหมายคือ (Sharpe, 2007, หน้า 4-5)

1. บริการที่ใช้คน (The Personal or Attended Service) ผู้มาเยือนจะมาติดต่อกับผู้ชานาญการสื่อความหมายโดยผ่านสื่อต่าง ๆ ในกิจกรรมดังนี้

1.1 การบริการข้อมูลข่าวสารผู้สื่อความหมายประจาอยู่ในแต่ละสถานที่ (ด่านทางเข้าศูนย์บริการนักท่องเที่ยวหน่วยบริการเคลื่อนที่) แล้วให้ผู้มาเยือนเจาะจงไปพบเอง

1.2 กิจกรรมที่มีการนา (The Conducted Activity) กิจกรรมที่มีการนารวมทั้งการเดินเล่นผู้มาเยือนจะร่วมไปกับผู้สื่อความหมายสถานที่เริ่มต้นแล้วเคลื่อนย้ายไปตามเส้นทางที่เลือกไว้ไปยังจุดที่น่าสนใจต่าง ๆ

1.3 การพูดคุยกับกลุ่ม (Talk to Group) มีการนาเสนอหลายอย่างที่ทาในเวลาและสถานที่ต่าง ๆ เช่นห้องประชุมกลางแจ้งลานกองไฟและห้องประชุมเรื่องราวที่พูดคุยนอกจากจะเกี่ยวข้องกับประวัติศาสตร์ของพื้นที่หรือมนุษย์ของพื้นที่เปิดโอกาสให้ผู้มาเยือนได้เข้าใจและพึงพอใจในคุณค่าของพื้นที่ที่พวกเขากาลังไปเยือนการตอบคาถามแก่ผู้มาเยือนควรจะเป็นส่วนหนึ่งของรายการด้วย

1.4 การสื่อความเป็นอยู่และการสาธิตด้านวัฒนธรรม (Living Interpretation and Cultural Demonstration) ผู้สื่อความแนะนามรดกทางด้านวัฒนธรรมแก่ผู้มาเยือนด้วยการสาธิตหรือแสดงให้ชมการบริการที่ใช้คนถือเป็นสื่อที่ดีเลิศเนื่องจากมีความอบอุ่นและยืดหยุ่นผู้มายืนได้รับการติดต่อสื่อสารสองทาง (Two-Way Communication) ในขณะเดียวกันเจ้าหน้าที่สามารถควบคุมสถานการณ์ให้เป็นไปตามกระบวนการสื่อความหมายที่เตรียมไว้ได้

2. การบริการที่ไม่ใช้คน (The Non Personal or Unattended Services) ผู้มาเยือนติดต่อกับผู้ชานาญการสื่อความหมายอย่างผิวเผินการบริการอย่างนี้มีทั้งข้อดีและข้อเสียไม่ควรจะทดแทนการติดต่อที่ไหนแต่ควรจะเป็นหนทางขยายรายการสื่อความหมายให้มากขึ้นกว่าการใช้ผู้สื่อความหมายแต่เพียงอย่างเดียวบริการที่ไม่ใช่คนสามารถแบ่งออกเป็น

2.1 อุปกรณ์โสต (Audio Devices) 2.2 วัสดุที่ใช้เขียน (Written Material)

2.3 ป้าย (Signs)

2.4 คาบรรยาย (Labels)

2.5 สิ่งพิมพ์ (Publications)

2.6 กิจกรรมที่ทาด้วยตนเองซึ่งแบ่งได้เป็นการเดินด้วยตนเอง (Self Guides Trail) และรถทัศนาจรด้วยตนเอง (Self Guided Auto Tour)

2.7 นิทรรศการในห้อง (Exhibition Indoor)

2.8 นิทรรศการนอกห้อง (Exhibition Outdoor)

2.9 ศูนย์ผู้มาเยือน (Visitor Center)

2.10 สื่อนอกสถานที่และนอกฤดูกาล (Off-site and off season Media)

นักวิชาการด้านการสื่อสารได้วิเคราะห์กำหนดองค์ประกอบและอธิบายความสัมพันธ์ขององค์ประกอบต่าง ๆ ในกระบวนการของการสื่อสารไว้ดังนี้คือ 1. ผู้ส่งสาร (Source) หมายถึงแหล่งกำเนิดสารอาจเป็นบุคคลองค์การสถาบันหรือคณะบุคคลที่เป็นผู้กำหนดสาระความรู้ความคิดที่จะส่งไปยังผู้รับสารดังนั้นการสื่อสารจะบรรลุจุดประสงค์หรือไม่เพียงใดจึงขึ้นอยู่กับผู้ส่งสารและสารที่ส่งเป็นสำคัญ

สื่อ (Media) โดยทั่วไปหมายถึงสิ่งที่นาหรือถ่ายทอดสารจากผู้ส่งไปยังผู้รับเช่นเสียงพูดกิริยาท่าทางสิ่งพิมพ์วิทยุโทรทัศน์ฯลฯผู้รับจะรับสารได้โดยประสาทในการรู้สึกอันได้แก่การเห็นการได้ยินการสัมผัสการได้กลิ่นการได้รับรู้รสสื่อจึงเป็นองค์ประกอบสำคัญในการสื่อสารสื่อแต่ละอย่างมีคุณสมบัติที่จะก่อให้เกิดการรับรู้แตกต่างกันเช่นสิ่งพิมพ์ทาให้ได้รับสารโดยการเห็นวิทยุทาให้รับสารได้ด้วยการได้ยินโทรทัศน์ให้รับสารได้ทั้งการเห็นและการได้ยินผู้ส่งสารจึงต้องพิจารณาเลือกว่าจะใช้สื่อประเภทใดจึงจะเหมาะสมและมีประสิทธิภาพสูงสุดแม้จะเป็นสื่อประเภทเดียวกันก็ยังอาจต้อง

พิจารณาในรายละเอียดลงไปอีกเช่นเมื่อเลือกสื่อสารผ่านทางหนังสือพิมพ์ก็ต้องพิจารณาว่าจะใช้หนังสือพิมพ์ฉบับใดหรือถ้าเป็นโทรทัศน์จะใช้ช่องใดเป็นต้น (ปรมะสตะเวทิน, 2555: 60) สาร (Message) หมายถึงเรื่องราวความรู้ความคิดต่าง ๆ ที่ผู้ส่งประสงค์จะให้ไปถึงผู้รับมีองค์ประกอบที่เป็นปัจจัยชี้ความสำเร็จของการสื่อสาร 3 ประการคือ (1) เนื้อหาของสาร (2) สัญลักษณ์หรือรหัสของสาร (3) การเลือกและจัดลาดับข่าวสาร’

เทคนิควิธีในการสื่อสารมีความสำคัญไม่น้อยกว่าการรู้จักใช้สื่อทั้งนี้เพราะการสื่อสารในสถานการณ์ที่แตกต่างกันย่อมจะต้องอาศัยเทคนิควิธีการที่เหมาะสมแตกต่างกันไปด้วยผู้สื่อสารต้องมีเทคนิควิธีในการสื่อสารที่ดีรู้ว่าเมื่อใดควรใช้เทคนิควิธีการใดเมื่อใดควรใช้เครื่องมือช่วยเมื่อใดจะต้องทราบปฏิกิริยาตอบสนองจากผู้รับและจะทราบได้อย่างไรเป็นต้นตัวอย่างของการใช้เทคนิควิธีในการสื่อสารเช่นนาเสนอซ้ำหลาย ๆ ครั้งแบ่งเนื้อหาออกเป็นตอนสั้น ๆ นาเสนอทีละน้อยกระตุ้นให้ผู้รับใช้ความคิดพิจารณาเหตุผลและหาข้อสรุปด้วยตนเองกระตุ้นให้เกิดความสนใจก่อนที่จะนาเสนอเรื่องราวที่เป็นสาระสำคัญแสดงเหตุผลหรือข้อเท็จจริงประกอบหลาย ๆ ด้านแล้วจึงลงสรุปเพื่อเพิ่มความน่าเชื่อถือให้ผู้รับมีส่วนร่วมหรือแสดงปฏิกิริยาตอบสนองฯลฯนอกจากนี้มีวิธีการสื่อความหมายอื่น ๆ อีกด้วยเช่นคู่มือศึกษาธรรมชาติซึ่งจะช่วยอธิบายลักษณะของทรัพยากรภายในเส้นทางศึกษาธรรมชาติ

2.6 แนวคิดเกี่ยวกับเอกลักษณ์

2.6.1 ความหมายของเอกลักษณ์

มีนักวิชาการได้ให้ความหมายของคำว่าเอกลักษณ์ไว้ดังต่อไปนี้

เอกลักษณ์ (Identity)หรือในบางตำราทางวิชาการอาจใช้คำว่า “อัตลักษณ์”ในทางจิตวิทยาสังคม หมายถึง ความสำนึกของแต่ละบุคคลว่าตนเองมีความแตกต่างจากผู้อื่นอย่างไร เป็นคำตอบเป็นตอบของคำถามที่ว่า “ฉันคือใคร”และ “ฉันคือใครในสายตาผู้อื่น”ซึ่งบุคคลหนึ่ง ๆ จะมีหลายเอกลักษณ์ หมายถึงการมองตนเองในแง่มุมต่าง ๆ ในฐานะสมาชิกหน่วยหนึ่งของสังคม ตัวอย่างเช่น เชื้อชาติ ถิ่นกำเนิด เพศ ชนชั้น อาชีพ การเมือง ศาสนาดังนั้นในฐานะสมาชิกหน่วยหนึ่งของสังคม บุคคลหนึ่ง ๆ จะมองตนเองในหลาย ๆ แง่มุมตัวอย่างเช่น นาย ก. มองตนเองว่า เป็นคนไทยเชื้อสายจีน เป็นชาวอุดรธานี เป็นผู้ชาย เป็นพ่อค้า เป็นชนชั้นนายทุน เป็นชาวพุทธ การมองตนเองในแง่มุมต่าง ๆ ของนาย ก. ก็คือ เอกลักษณ์ในแง่มุมต่าง ๆ ของนาย ก. นั่นเอง (วิลัยพร สาคริก, 2545, หน้า 19)

คำว่า”เอกลักษณ์”มีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถานพ .ศ. 2542 ว่าลักษณะที่เหมือนกันหรือมีร่วมกันเช่นชุมชนนั้นมีเอกลักษณ์อยู่ที่การทอผ้าจกหมายความว่าคนในชุมชนนั้นมีอาชีพทอผ้าจกเหมือนๆกันหมด (ทดิกรสอนภาษา:คมชัดลึก, 2551)

โดยส่วนใหญ่คนไทยยังนิยมใช้คำว่า“เอกลักษณ์”ในความหมายว่าลักษณะเฉพาะตัวที่ไม่เหมือนใครอย่างกว้างขวางส่วนคำว่า“อัตลักษณ์”นั้นมักจะใช้ในวงแคบ ๆ เช่นแวดวงวิชาการเท่านั้นและบางครั้งก็ใช้แบบมีความหมายโดยนัย (แฝง) เช่น“เอกลักษณ์”เป็นสิ่งตายตัวไม่สามารถเปลี่ยนแปลงได้ส่วน“อัตลักษณ์”สามารถเปลี่ยนแปลงได้มีหลายสิ่งตามความจริงที่ปรากฏต้องดูหลายๆด้านหลายๆมิติของสิ่งนั้น (ครูไทยเพื่อศิษย์, 2554)

ฮอลล์และดูกาย (Hall, S., & Du Gay: 1996) อธิบายลักษณะของอัตลักษณ์ว่าไม่ใช่สิ่งที่มีอยู่ตามธรรมชาติหรือเกิดขึ้นลอย ๆ แต่ก่อรูปขึ้นมาภายในวัฒนธรรมณช่วงเวลาใดเวลาหนึ่งโดยที่วัฒนธรรมก็เป็นสิ่งถูกประกอบสร้างทางสังคม (Social Construct) และไม่ใช่สิ่งที่หยุดนิ่งตายตัวหากแต่เป็นวงจรซึ่งมีผู้เรียกว่า“วงจรแห่งวัฒนธรรม” (Circuit of Culture)

กล่าวโดยสรุปคำว่าเอกลักษณ์หมายถึงลักษณะเฉพาะตัวหรือลักษณะที่แสดงความเป็นอย่างเดียวกันของคนในสังคมซึ่งแตกต่างจากลักษณะร่วมของคนในสังคมอื่น ๆ ส่วนคำว่าอัตลักษณ์หมายถึงความเป็นตัวตนที่แตกต่างจากสิ่งอื่นใดสามารถบ่งชี้ลักษณะเฉพาะของตัวบุคคลสังคมชุมชนหรือประเทศนั้น ๆ ได้

“เอกลักษณ์”เป็นสิ่งตายตัวไม่สามาถเปลี่ยนแปลงได้ส่วน“อัตลักษณ์”นั้นสามารถเปลี่ยนแปลงหรือพัฒนาให้ดีขึ้นได้

2.6.2 ประเภทของอัตลักษณ์

เออร์วิงก็อฟมัน (Erving Goffman, 1963) นักสังคมวิทยาได้แบ่งอัตลักษณ์ออกเป็น 2 ประเภทดังนี้

1. อัตลักษณ์ส่วนบุคคล (Personal Identity) คือภาพของปัจเจกในสายตาคนอื่นในฐานะที่เป็นบุคคลที่มีเอกลักษณ์เฉพาะตัวโดยสังคมจะมีวิธีการระบุอัตลักษณ์ส่วนบุคคลแตกต่างกันไปเช่นสังคมสมัยใหม่ใช้บัตรประชาชนหรือการพิมพ์ลายนิ้วมือระบุอัตลักษณ์บุคคลเป็นต้นในขณะที่ลิตเติ้ลจอห์นและฟอสส์ (Littlejohn, S. & Foss, K., 2008) อธิบายว่าอัตลักษณ์ส่วนบุคคลคือลักษณะเฉพาะของบุคคลที่เกิดขึ้นจากการมองตนเองและเกิดขึ้นจากเรียนรู้จากการมีปฏิสัมพันธ์กับคนในครอบครัวในช่วงเริ่มแรกของชีวิตและจากสังคม

2. อัตลักษณ์ทางสังคม (Social Identity) ของบุคคลคือสถานภาพทางสังคมเช่นอาชีพชนชั้นเพศชาติพันธุ์หรือศาสนาที่ปัจเจกบุคคลนั้นสังกัดอยู่สังคมจะมีความคาดหวังหรือเรียกร้องว่าปัจเจกบุคคลในวัยเพศชนชั้นนั้น ๆ ควรวางตนอย่างไร

นอกจากนี้จากการค้นคว้าพบว่ามีอัตลักษณ์อีกประเภทหนึ่งเรียกว่าอัตลักษณ์ร่วม (Collective Identity) สารานุกรมสังคมวิทยาแบล็คเวลได้นิยามไว้ว่าหมายถึงการมีความหมายร่วมกันของกลุ่มซึ่งความหมายร่วมเหล่านี้เกิดจากความสนใจและประสบการณ์ร่วมกันของสมาชิกกลุ่มเป็นการตอบคำถามว่าพวกเราเป็นใครอัตลักษณ์ร่วมไม่ใช่สิ่งตายตัวเกิดขึ้นผ่านการต่อสู้ทางการเมืองผ่านการเคลื่อนไหวทางสังคมปฏิสัมพันธ์และปฏิกิริยาทางสังคม (George Ritzer, 2007) ในขณะที่ออลสัน (Olson, 2010) อธิบายว่าหมายถึงชุดของความรู้สึกของบุคคลที่เกิดขึ้นจากการเป็นสมาชิกของกลุ่มซึ่งอัตลักษณ์ร่วมนี้จะเป็นส่วนหนึ่งของอัตลักษณ์ในระดับปัจเจกหรืออัตลักษณ์ของบุคคลตัวอย่างของอัตลักษณ์ร่วมเช่นบุคลิกภาพของกลุ่มโดยรวมเพศสภาพชาติพันธุ์สภาพภาพอาชีพเป็นต้น (Richard D. Ashmore, Kay Deaux and Tracy McLaughlin-Volpe, 2004) จากคำอธิบายข้างต้นจะพบว่าอัตลักษณ์ทางสังคม (Social Identity) และอัตลักษณ์ร่วม (Collective Identity) มีลักษณะใกล้เคียงกันอัตลักษณ์เป็นเรื่องที่มีส่วนร่วมกันอยู่หลายประการเช่นอัตลักษณ์เป็นเรื่องของปัจเจกบุคคลอัตลักษณ์เป็นเรื่องของการสร้างจากบริบทเชิงพื้นที่และเวลา (วัฒนธรรมและประวัติศาสตร์) อัตลักษณ์เป็นเรื่องของการให้คำนิยามและตีความมีความหมายเชิงคุณค่าซึ่งคุณค่าเหล่านั้นไม่จำเป็นต้องได้รับความเป็นสากลแต่ความหลากหลายทางวัฒนธรรมหรือการสร้างตัวตนจากวัฒนธรรมย่อยก็ได้ทำให้เกิดการยอมรับซึ่งพหุลักษณ์ทางสังคมซึ่งไม่เหมือนกับเอกลักษณ์ในคำนิยามสมัยแรกที่จะต้องสร้างเพื่อความเป็นปึกแผ่นของสังคมเท่านั้นแต่อัตลักษณ์เป็นเรื่องของการยอมรับในการมีอยู่ของปัจเจกอย่างจริงจัง

2.7 กฎบัตรอิโคโมส

กฎบัตรอิโคโมสว่าด้วยการสื่อความหมายและการนาเสนอแหล่งมรดกวัฒนธรรมกฎบัตรอิโคโมสว่าด้วยการสื่อความหมายและการนาเสนอแหล่งมรดกวัฒนธรรมนี้อยู่ภายใต้การสนับสนุนและกากับดูแลของคณะกรรมการวิชาการระหว่างประเทศของอิโคโมสว่าด้วยการสื่อความหมายและการนาเสนอ (ICIP) ได้มีหลักการที่ใช้เพื่อการสื่อความหมายภายในแหล่งท่องเที่ยวที่เหมาะสมซึ่งผู้วิจัยได้นามาใช้ในการสร้างความหมายในสถานตากอากาศบางปูโดยหลักการต่าง ๆ มีดังนี้ (กฎบัตรอิโคโมส (ICOMOS), 2011, หน้า 7-13)

หลักการที่ 1 : การเข้าถึงและการทาความเข้าใจ (Access and Understanding) โปรแกรมการสื่อความหมายและการนาเสนอไม่ว่าจะเป็นในรูปแบบใดที่เหมาะสมและยั่งยืนควรจะมีความสะดวกต่อสาธารณชนในการเข้าถึงแหล่งมรดกวัฒนธรรมทั้งทางกายภาพและทางองค์ความรู้

1.1 การสื่อความหมายและการนาเสนอที่มีประสิทธิภาพควรจะสร้างเสริมประสบการณ์เพิ่มพูนความเคารพและความเข้าใจของสาธารณชนและสื่อสารถึงความสำคัญของการอนุรักษ์แหล่งมรดกวัฒนธรรม

1.2 การสื่อความหมายและการนาเสนอควรจะส่งเสริมให้บุคคลและชุมชนได้คำนึงถึงความรับรู้ของตนเองที่มีต่อแหล่งและสร้างความสัมพันธ์อย่างมีความหมายกับแหล่งโดยให้ภูมิรู้รวมทั้งสภาพความเป็นจริงโดยควรมีเป้าหมายที่จะกระตุ้นให้เกิดความสนใจและการเรียนรู้สืบเนื่องต่อไป

1.3 โปรแกรมการสื่อความหมายและการนาเสนอควรจะระบุและประเมินผู้รับข้อมูลทั้งในด้านจำนวนประชากรและด้านวัฒนธรรมอีกทั้งจะต้องพยายามอย่างยิ่งยวดในการสื่อสารถึงคุณค่าความสาคัญของแหล่งให้เข้าถึงผู้รับข้อมูลที่หลากหลาย

1.4ความหลากหลายของภาษาในกลุ่มผู้เข้าชมแหล่งและชุมชนที่เกี่ยวข้องกับแหล่งควรจะนามาเป็นประเด็นพิจารณาสาหรับโครงสร้างพื้นฐานด้านการสื่อความหมาย

1.5 กิจกรรมการสื่อความหมายและการนาเสนอในรูปแบบต่าง ๆ ควรมีส่วนที่สาธารณชนสามารถเข้าถึงได้ทางกายภาพด้วย

1.6 ในกรณีที่การเข้าถึงแหล่งทางกายภาพถูกจากัดเนื่องจากประเด็นการอนุรักษ์ความอ่อนไหวทางวัฒนธรรมการใช้สอยที่ถูกปรับเปลี่ยนไปหรือด้วยประเด็นความปลอดภัยควรจะจัดให้มีการสื่อความหมายและการนาเสนอนอกแหล่ง

หลักการที่ 2 : แหล่งข้อมูล (Information Sources)

การสื่อความหมายและการนาเสนอควรจะตั้งอยู่บนพื้นฐานของหลักฐานที่รวบรวมขึ้นด้วยวิธีการทางวิทยาศาสตร์และทางวิชาการที่เป็นที่ยอมรับรวมถึงวัฒนธรรมประเพณีที่ดารงอยู่

2.1 การสื่อความหมายควรจะประกอบด้วยข้อมูลทั้งแบบมุขปาฐะและข้อมูลที่เป็นลายลักษณ์อักษรหลักฐานที่เป็นวัตถุรูปแบบประเพณีและความหมายต่าง ๆ ที่ผูกพันอยู่กับแหล่งอีกทั้งจะต้องมีการระบุถึงแหล่งที่มาของข้อมูลเหล่านั้นอย่างชัดเจน

2.2 การสื่อความหมายควรจะอยู่บนพื้นฐานของการศึกษาค้นคว้าแหล่งและสภาพแวดล้อมโดยละเอียดและโดยศาสตร์ที่หลากหลายแต่ก็จะต้องตระหนักว่าการสื่อความหมายที่มีคุณค่าจะต้องรวมถึงการพิจารณาสมมติฐานทางประวัติศาสตร์ตานานพื้นบ้านและเรื่องเล่าต่าง ๆ ด้วย

2.3 ในแหล่งประวัติศาสตร์ที่การเล่าเรื่องราวแบบพื้นบ้านหรือความทรงจาของผู้ที่มีส่วนในประวัติศาสตร์เป็นแหล่งข้อมูลที่สาคัญเกี่ยวกับความสาคัญของแหล่งโปรแกรมการสื่อความหมายควรผนวกแหล่งข้อมูลเหล่านี้เข้าไปด้วยไม่ว่าจะโดยทางอ้อมผ่านทางโครงสร้างพื้นฐานทางการสื่อความหมายหรือโดยทางตรงผ่านทางการมีส่วนร่วมของสมาชิกชุมชนที่เกี่ยวข้องในรูปแบบของวิทยากรประจาแหล่ง

2.4 การปฏิสังขรณ์ภาพของแหล่งไม่ว่าจะโดยศิลปินสถาปนิกหรือนักสร้างหุ่นจาลองคอมพิวเตอร์ควรจะมีพื้นฐานอยู่บนการวิเคราะห์ด้านสภาพแวดล้อมด้านโบราณคดีด้านสถาปัตยกรรมและข้อมูลทางประวัติศาสตร์อย่างละเอียดและเป็นระบบรวมทั้งการวิเคราะห์แหล่งข้อมูลที่เป็นลาย

ลักษณ์อักษรมุขปาฐะสัญลักษณ์และภาพถ่ายแหล่งข้อมูลเดิมภาพใหม่นั้นจะต้องได้รับการนาเสนอเพื่อเปรียบเทียบกับการปฏิสังขรณ์ภาคครั้งก่อน

2.5 กิจกรรมการสื่อความหมายและการนาเสนอรวมทั้งแหล่งการศึกษาและแหล่งข้อมูลที่นามาใช้เป็นพื้นฐานในการจัดกิจกรรมเหล่านั้นควรจะได้รับการบันทึกและจัดเก็บไว้เพื่อการอ้างอิงและพิจารณาในอนาคต

หลักการที่ 3 : บริบทและสภาพโดยรอบ (Context and Setting)
การสื่อความหมายและการนาเสนอของแหล่งมรดกวัฒนธรรมควรจะมีความสัมพันธ์เกี่ยวเนื่องในระดับกว้างกับบริบทและสภาพโดยรอบทางสังคมวัฒนธรรมประวัติศาสตร์และธรรมชาติ

3.1 การสื่อความหมายควรจะค้นคว้าถึงความสาคัญของแหล่งในบริบทที่หลากหลายของประวัติศาสตร์การเมืองจิตวิญญาณและศิลปะอีกทั้งจะต้องพิจารณาทุกแง่ทุกมุมของความสาคัญของแหล่งได้แก่แง่วัฒนธรรมสังคมและสภาพแวดล้อม

3.2 การสื่อความหมายสู่สาธารณะของแหล่งมรดกวัฒนธรรมควรจะต้องมีการจำแนกและระบุอย่างชัดเจนถึงอายุสมัยของช่วงเวลาที่แหล่งนั้น ๆ ได้มีวิวัฒนาการมาและอิทธิพลต่าง ๆ ที่มีต่อวิวัฒนาการของแหล่งช่วงสมัยต่าง ๆ ที่มีผลต่อความสาคัญของแหล่งจะต้องได้รับการเคารพ

3.3 ด้านประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมของแหล่งด้วยภูมิทัศน์โดยรอบแหล่งสภาพแวดล้อมทางธรรมชาติและสภาพทางภูมิศาสตร์นั้นเป็นส่วนหนึ่งของความสาคัญทางประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมของแหล่งดังนั้นจึงควรให้ความสาคัญกับสิ่งเหล่านี้ในการสื่อความหมายด้วย

3.4 องค์ประกอบที่จับต้องไม่ได้ของมรดกในแหล่งอาทิแบบแผนทางวัฒนธรรมและจิตวิญญาณเรื่องเล่าดนตรีระบาละครวรรณกรรมทัศนศิลป์ธรรมเนียมเฉพาะบุคคลและอาหารควรจะได้รับการให้ความสาคัญและรวมอยู่ในการสื่อความหมายด้วย

3.5 ความสาคัญข้ามวัฒนธรรมของแหล่งมรดกเช่นเดียวกับมุมมองต่าง ๆ เกี่ยวกับเรื่องดังกล่าวที่วางพื้นฐานอยู่บนการศึกษาทางวิชาการบันทึกโบราณและรูปแบบประเพณีที่ดารงอยู่ควรจะนามาพิจารณาในการจัดทาโปรแกรมการสื่อความหมาย

หลักการที่ 4 : ความเป็นของแท้ (Authenticity)
การสื่อความหมายและการนาเสนอแหล่งมรดกวัฒนธรรมจะต้องเคารพต่อหลักการพื้นฐานของความเป็นของแท้

4.1 ความเป็นของแท้คือความห่วงใยที่เกี่ยวข้องกับชุมชนมนุษย์เช่นเดียวกับหลักฐานวัตถุที่คงเหลืออยู่การออกแบบโปรแกรมการสื่อความหมายจึงควรเคารพหน้าที่ใช้สอยตามรูปแบบประเพณีทางสังคมของแหล่งอีกทั้งกิจกรรมทางวัฒนธรรมและความภาคภูมิใจของประชาชนในท้องถิ่นและชุมชนที่เกี่ยวข้อง

4.2 การสื่อความหมายและการนาเสนอควรเอื้อประโยชน์ต่อการอนุรักษ์ความเป็นของแท้ของแหล่งมรดกวัฒนธรรมโดยสื่อสารถึงความสาคัญของแหล่งโดยไม่ก่อให้เกิดผลกระทบทางลบต่อคุณค่าทางวัฒนธรรมของแหล่งหรือทาให้เกิดการเปลี่ยนแปลงเนื้อหาของแหล่งอย่างที่ไม่สามารถทาให้กลับคืนดังเดิมได้

4.3 โครงสร้างพื้นฐานด้านการสื่อความหมายที่มองเห็นได้ (อาทิซุ้มทางเดินและป้ายสื่อความหมาย) ตามที่เห็นว่าเหมาะสมและมีความจาเป็นจะต้องมีความละเอียดอ่อนต่อรูปลักษณะสภาพโดยรอบและความสาคัญด้านวัฒนธรรมและธรรมชาติของแหล่งในขณะที่ตัวโครงสร้างก็จะต้องมองเห็นได้อย่างชัดเจน

4.4 กิจกรรมการสื่อความหมายต่าง ๆ ที่จัดขึ้นในแหล่งอาทิคอนเสิร์ตการแสดงประเภทละคร ฯลฯที่เห็นว่าเหมาะสมและมีความอ่อนไหวต่อรูปลักษณะของแหล่งจะต้องมีการวางแผนอย่างรัดกุมเพื่อไม่ให้การรบกวนต่อประชาชนในท้องถิ่นอีกทั้งสภาพแวดล้อมทางกายภาพเกิดขึ้นน้อยที่สุด

หลักการที่ 5 : ความยั่งยืน (Sustainability)

แผนการสื่อความหมายสาหรับแหล่งมรดกวัฒนธรรมจะต้องมีความละเอียดอ่อนต่อสภาพแวดล้อมทางธรรมชาติและวัฒนธรรมของแหล่งโดยมีความยั่งยืนด้านสังคมการเงินและสภาพแวดล้อมเป็นส่วนหนึ่งของเป้าหมายหลัก

5.1 การพัฒนาและการเดินการโปรแกรมการสื่อความหมายและการนาเสนอควรจะเป็นหนึ่งในองค์รวมของการวางแผนการงบประมาณและกระบวนการจัดการแหล่งมรดกวัฒนธรรม

5.2 ผลที่คาดหมายจากโครงสร้างพื้นฐานด้านการสื่อความหมายและจำนวนผู้เข้าชมแหล่งต่อคุณค่าทางวัฒนธรรมลักษณะทางกายภาพความสมบูรณ์และสภาพแวดล้อมทางธรรมชาติของแหล่งจะต้องนามาพิจารณาทั้งหมดในการประเมินผลกระทบของมรดกวัฒนธรรม

5.3 การสื่อความหมายและการนาเสนอควรตอบสนองวัตถุประสงค์ด้านการศึกษาและวัฒนธรรมในระดับกว้างความสาเร็จของโปรแกรมการสื่อความหมายจะต้องไม่พิจารณาเฉพาะในแง่จำนวนผู้เข้าชมหรือรายได้แต่เพียงอย่างเดียว

5.4 การสื่อความหมายและการนาเสนอควรจะเป็นส่วนหนึ่งในองค์รวมของกระบวนการอนุรักษ์ส่งเสริมความตระหนักรู้ของสาธารณชนต่อปัญหาด้านการอนุรักษ์ที่แหล่งนั้น ๆ ประสบอยู่และอธิบายถึงความพยายามในการปกป้องความสมบูรณ์ทางกายภาพของแหล่งไว้องค์ประกอบทางเทคนิคหรือเทคโนโลยีใด ๆ ที่ได้กาหนดให้เป็นส่วนหนึ่งของโครงสร้างพื้นฐานทางการสื่อความหมายแบบถาวรของแหล่งควรจะมีการออกแบบและก่อสร้างในแบบที่สามารถบารุงรักษาได้อย่างมีประสิทธิภาพและต่อเนื่อง

5.5 กิจกรรมด้านการสื่อความหมายควรพุ่งเป้าไปที่การให้ประโยชน์ต่อชุมชนของแหล่งนั้น ๆ ในด้านเศรษฐกิจสังคมและวัฒนธรรมอย่างยุติธรรมและยั่งยืนในทุกระดับและเพื่อให้บรรลุเป้าหมาย

ดังกล่าวจะต้องสนับสนุนให้มีการฝึกอบรมและจัดจ้างวิทยากรประจาแหล่งจากคนในชุมชนของแหล่งนั้น ๆ

หลักการที่ 6 : ความเป็นองค์รวม (Inclusiveness)

การสื่อความหมายและการนาเสนอแหล่งมรดกวัฒนธรรมจะต้องเป็นผลของการร่วมมือกันอย่างมีคุณค่าความหมายระหว่างนักวิชาชีพด้านมรดกชุมชนที่เกี่ยวข้องและผู้มีส่วนได้ส่วนเสียอื่น ๆ

6.1 ความเชี่ยวชาญของหลากหลายสาขาวิชาชีพอาทินักวิชาการผู้เชี่ยวชาญด้านการอนุรักษ์หน่วยงานของรัฐผู้จัดการแหล่งผู้ประกอบการท่องเที่ยวและวิชาชีพอื่น ๆ ควรจะบูรณาการอยู่ในการจัดทาโปรแกรมการนาเสนอ

6.2 สิทธิตามประเพณีความรับผิดชอบและผลประโยชน์ของเจ้าของทรัพย์สินผู้อยู่อาศัยในบริเวณใกล้เคียงและชุมชนที่เกี่ยวเนื่องควรได้รับการให้ความสาคัญและเคารพในการวางแผนโปรแกรมการสื่อความหมายและการนาเสนอแหล่ง

6.3 แผนการขยายหรือทบทวนโปรแกรมการสื่อความหมายและการนาเสนอควรจะเปิดให้สาธารณชนให้ความเห็นและมีส่วนร่วมซึ่งเป็นสิทธิและความรับผิดชอบของทุกคนที่จะเปิดเผยความเห็นและมุมมองของตนให้เป็นที่รับรู้

6.4 เนื่องจากปัญหาด้านสิทธิของทรัพย์สินทางปัญญาและวัฒนธรรมตามรูปแบบประเพณีมีความเกี่ยวพันเป็นพิเศษกับกระบวนการการสื่อความหมายและการสื่อสารออกมาด้วยสื่อต่าง ๆ (อาทิสื่อมัลติมิเดียที่นาเสนอในแหล่งสื่อดิจิตอลและสิ่งพิมพ์) กรรมสิทธิ์ตามกฎหมายและสิทธิในการใช้ภาพข้อความและวัตถุในการสื่อความหมายอื่น ๆ ควรจะได้มีการปรึกษาหารือและระบุให้ชัดเจนลงไปในกระบวนการวางแผน

หลักการที่ 7 : การศึกษาวิจัยการประเมินผลและการฝึกอบรม (Research, Evaluation, and Training)

การศึกษาวิจัยการฝึกอบรมและการประเมินผลอย่างต่อเนื่องเป็นองค์ประกอบสาคัญของการสื่อความหมายแหล่งมรดกวัฒนธรรม

7.1 การสื่อความหมายของแหล่งมรดกวัฒนธรรมไม่ควรจะพิจารณาว่าเสร็จสมบูรณ์เมื่อการจัดทาโครงสร้างพื้นฐานด้านการสื่อความหมายเสร็จเรียบร้อยแล้วการศึกษาค้นคว้าและการปรึกษาหารืออย่างต่อเนื่องเป็นสิ่งสาคัญในการขยายผลความเข้าใจและความประทับใจในความสาคัญของแหล่งและควรจะเป็นองค์ประกอบที่บูรณาการอยู่ในโปรแกรมการสื่อความหมายทุกโปรแกรม

7.2 โปรแกรมการสื่อความหมายและโครงสร้างพื้นฐานควรจะมีการออกแบบและก่อสร้างให้เหมาะกับการปรับปรุงแก้ไขและ/หรือเพิ่มเติมได้เป็นระยะ ๆ

7.3 โปรแกรมการสื่อความหมายและการนาเสนอรวมทั้งผลกระทบทางกายภาพที่โปรแกรมเหล่านั้นมีต่อแหล่งควรจะมีการติดตามและประเมินผลอย่างต่อเนื่องอีกทั้งควรมีการเปลี่ยนแปลงเป็น

ครั้งคราวบนพื้นฐานของการวิเคราะห์ทางวิทยาศาสตร์และทางวิชาการรวมถึงเสียงสะท้อนจากประชาชนผู้เข้าชมและสมาชิกของชุมชนที่เกี่ยวเนื่องเช่นเดียวกับผู้เชี่ยวชาญด้านมรดกวัฒนธรรมควรจะเข้ามามีส่วนร่วมในกระบวนการประเมินผลนี้ด้วย

7.4 โปรแกรมการสื่อความหมายทุกโปรแกรมควรจะได้รับการพิจารณาว่าเป็นแหล่งการศึกษาแหล่งหนึ่งและการออกแบบโปรแกรมนั้น ๆ ควรให้ความสาคัญกับความเป็นไปได้ที่จะนามาไปใช้ในหลักสูตรการเรียนการสอนของโรงเรียนสื่อด้านการสื่อสารและข้อมูลกิจกรรมพิเศษการจัดงานและงานอาสาสมัครตามฤดูกาล

7.5 การฝึกอบรมนักวิชาชีพผู้มีคุณวุฒิเฉพาะด้านในการสื่อความหมายและนาเสนอมรดกวัฒนธรรมอาทิการสร้างสรรค์เนื้อหาการจัดการเทคโนโลยีการนาเที่ยวและการศึกษาถือเป็นวัตถุประสงค์อันสาคัญยิ่งยิ่งไปกว่านั้นโปรแกรมการศึกษาพื้นฐานด้านการอนุรักษ์ควรผนวกเอาองค์ประกอบของการสื่อความหมายและการนาเสนอเข้าไว้ในหลักสูตรด้วย

7.6 โปรแกรมและหลักสูตรการฝึกอบรมที่จัดขึ้นมาในแหล่งที่ควรพัฒนาขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์ในการให้ข้อมูลที่ทันสมัยเกี่ยวกับพัฒนาการใหม่ ๆ และนวัตกรรมในแหล่งต่อเจ้าหน้าที่ด้านมรดกและการสื่อความหมายในทุกระดับรวมทั้งชุมชนที่เกี่ยวเนื่องและชุมชนเจ้าของพื้นที่

7.7 ความร่วมมือระหว่างประเทศรวมทั้งการแลกเปลี่ยนประสบการณ์มีความสาคัญอย่างยิ่งต่อการพัฒนาและธารงรักษามาตรฐานด้านวิธีการและเทคโนโลยีการสื่อความหมาย เพื่อเป้าหมายดังกล่าวการประชุมระหว่างประเทศการประชุมเชิงปฏิบัติการและการแลกเปลี่ยนเจ้าหน้าที่ระดับวิชาชีพรวมถึงการประชุมในระดับชาติและระดับภูมิภาคควรได้รับการสนับสนุนกิจกรรมเหล่านี้จะสร้างโอกาสในการแลกเปลี่ยนข้อมูลกันอย่างสม่าเสมอเกี่ยวกับความหลากหลายของวิธีการสื่อความหมายรวมทั้งประสบการณ์ที่แตกต่างกัน

นอกจากนี้ยังมีกฎบัตรระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัยชิ้นนี้ด้วยได้แก่กฎบัตรระหว่างประเทศว่าด้วยเรื่องการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม (International Culture Tourism Charter) ซึ่งได้มีการรับรองในที่ประชุมสามัญครั้งที่ 12 ของ ICOMOS ที่ประเทศเม็กซิโกตุลาคม 1999 มีเนื้อหาสำคัญดังนี้ (กฎบัตรระหว่างประเทศว่าด้วยเรื่องการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม, 2552, หน้า 2-4)

การสื่อสารหรืออาจเรียกว่าการสื่อความหมายคือการถ่ายทอดแลกเปลี่ยนความรู้ความคิดระหว่างบุคคลเพื่อให้เกิดความรู้ความเข้าใจเรื่องราวระหว่างกันซึ่งเป็นพฤติกรรมที่จะต้องมีอยู่เสมอในสังคมมนุษย์การสื่อสารจึงมีความสาคัญทั้งในชีวิตประจาวันของแต่ละบุคคลสังคมธุรกิจการค้าอุตสาหกรรมการเมืองการปกครองและการศึกษาการสื่อสารมีพัฒนาการมายาวนานพร้อมๆ กับสังคมมนุษย์นับตั้งแต่ยุคโบราณยุคเกษตรกรรมยุคอุตสาหกรรมและยุคปัจจุบันซึ่งอาจจะเรียกได้ว่าเป็นยุคของการสื่อสารเนื่องจากมีความก้าวหน้าในการสื่อสารอย่างสูงสามารถติดต่อสื่อสารกันได้อย่างมีประสิทธิภาพและรวดเร็วทั่วถึงกันทั่ว

บทที่ 3
วิธีการดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่อง “การสื่อสารภาษาอังกฤษภายใต้เอกลักษณ์อำเภอปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรีใช้วิธีการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาเอกลักษณ์และสื่อความหมายอำเภอปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรีซึ่งมีรายละเอียดและขั้นตอนการดำเนินการวิจัยตามหัวข้อดังต่อไปนี้

3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

3.3 การสร้างและตรวจคุณภาพเครื่องมือวิจัย

3.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล

3.5 การวิเคราะห์ข้อมูล

3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างในการสัมภาษณ์คือ

1. กลุ่มผู้ดูแลอำเภอปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรี จำนวน 3 ท่าน
2. กลุ่มนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติจำนวน 20 คน
3. กลุ่มมัคคุเทศก์ชาวไทยจำนวน 3 คน

3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูลได้แก่ โดยการเก็บข้อมูลภาคสนาม (Field Study) ด้วยแบบสำรวจ (Basic Survey) การสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth Interview Focus Group) การสังเกตโดยตรง (Direct Observation) การวิเคราะห์เนื้อหาของเอกสาร (Content Analysis of Written Materials) เพื่อใช้กับกลุ่มตัวอย่างทั้งสามกลุ่ม วิธีการสร้างเครื่องมือมีดังต่อไปนี้

1. ศึกษาเอกสารตาราวิชาการและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับหลักการแนวคิดทฤษฎีเกี่ยวข้องกับการสร้างเนื้อหาภาษาอังกฤษในการสื่อความหมายเอกลักษณ์ของอำเภอปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรี

2. เก็บข้อมูลภาคสนาม (Field Study) ด้วยแบบสำรวจ (Basic Survey) เช่นการรวบรวมข้อมูลจากประชากรและบริบทของชุมชน ท้องถิ่นโดยการสำรวจสภาพโดยทั่วไปของพื้นที่ที่จะทำการวิจัย

3. สร้างแบบสัมภาษณ์ เป็นแบบสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง (Structured Interview) โดยแบบสัมภาษณ์นี้มีรูปแบบของเนื้อหาทั้งที่เป็นภาษาไทยและภาษาอังกฤษ

1. แบบสัมภาษณ์

แบบสัมภาษณ์เกี่ยวกับการสร้างเนื้อหาในการสื่อความหมายซึ่งเป็นเอกลักษณ์เชิงพหุสังคมของชุมชนเกาะเกร็ด ประกอบด้วย 3 ส่วนคือ

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ถูกสัมภาษณ์

ส่วนที่ 2 ความต้องการสื่อความหมายซึ่งเป็นเอกลักษณ์เชิงพหุสังคมของเกาะเกร็ด

ส่วนที่ 3 ความคิดเห็นต่อชุมชนเกาะเกร็ดในภาพรวม

2.แบบสังเกต

เพื่อเป็นข้อมูลประกอบในการวิเคราะห์เนื้อหา ได้มีการเก็บรวบรวมข้อมูลในวันเสาร์อาทิตย์ 1 วัน และวันหยุด 1 วัน โดยแบบสังเกตคลอบคลุมตั้งแต่ลักษณะและเนื้อหาในป้ายประชาสัมพันธ์เกาะเกร็ด วิถีชีวิตของชุมชนเกาะเกร็ดทั้งชาวไทย ชาวมอญและชาวมุสิม พฤติกรรมของนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ ดำเนินการตรวจสอบวิเคราะห์ข้อมูลเพิ่มเติมหากมีข้อมูลที่ไม่ครบ รวมทั้งทำแบบบันทึกการสนทนากลุ่ม

3.3 การสร้างและตรวจคุณภาพเครื่องมือวิจัย

3.3.1 ขั้นตอนการสร้างแบบสัมภาษณ์

แบบสอบถามความต้องการเนื้อหาในการสื่อเอกลักษณ์ของเกาะเกร็ด

ขั้นตอนที่ 1 ศึกษาแนวคิด ทฤษฎี เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความต้องการความต้องการเนื้อหาในการสื่อเอกลักษณ์ของชุมชน

ขั้นตอนที่ 2 นำข้อมูลที่ได้จากขั้นตอนที่ 1 มาจัดทำแบบสัมภาษณ์ซึ่งเป็นคำถามแบบไม่มีโครงสร้าง เพื่อให้ผู้สัมภาษณ์แสดงความคิดเห็นอย่างเป็นอิสระ และเป็นแบบสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้างที่ได้มีการกำหนดประเด็นรายการคำถามไว้ก่อนการสัมภาษณ์

ขั้นตอนที่ 3 นำแบบสัมภาษณ์ที่ได้ให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบ

3.3.2 การสร้างแบบสังเกต

แบบสอบถามความต้องการเนื้อหาในการสื่อเอกลักษณ์ของเกาะเกร็ดมีทั้งแบบสังเกตที่ได้มีการกำหนดโครงร่างไว้เช่น จะสังเกตอะไร สังเกตอย่างใดและเมื่อใด และที่ไม่ได้มีการกำหนดโครงร่างไว้ แล้วทำการบันทึก

3.3.3 การตรวจสอบเนื้อหาโดยผู้เชี่ยวชาญทางภาษาศาสตร์

3.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัยตามขั้นตอนดังนี้คือ

1. การรวบรวมข้อมูล เริ่มจากศึกษากรอบแนวคิดทฤษฎีรวมทั้งผลงานการศึกษาวิจัยในประเทศไทยและต่างประเทศเกี่ยวข้องกับหัวเรื่องทีศึกษาวิจัย รวมทั้งได้มีการสัมภาษณ์ผู้ที่เกี่ยวข้อง

2. ประสานงานเพื่อทำการสัมภาษณ์ พร้อมลงพื้นที่ในระหว่างเดือน กุมภาพันธ์ ถึงเดือน เมษายน 2561

3. กำหนดประเด็นในการสัมภาษณ์เพื่อดำเนินการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างทั้งสามกลุ่ม

4. นำข้อมูลจากแบบสังเกตมาประกอบในการวิเคราะห์เนื้อหา

3.5 การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการสำรวจและการสัมภาษณ์ทั้งสามกลุ่มในชุมชนเกาะเกร็ด มาทำการวิเคราะห์เนื้อหา ดังต่อไปนี้

1.สรุปเนื้อหาที่ได้มาจากการทบทวนวรรณกรรม การลงสนาม และการสัมภาษณ์

2. ใส่รหัสข้อมูลในลักษณะของการแยกย่อย และทำการจัดกลุ่มข้อมูลที่ได้

3. เชื่อมโยงแนวคิดต่างต่างโดยการรวบรวมไว้ด้วยกัน

4. ขยากยขอบข่ายของความเชื่อมโยงเพื่อให้เห็นภาพรวามของเกาะเกร็ด

5. หาความหมายของชุมชนเกาะเกร็ดในเชิงพหุสังคม

6. ตีความและและเขียนรายงานเพื่อถ่ายทอดให้ผู้อื่น

มหาวิทยาลัยราชพฤกษ์ RAJAPRUK UNIVERSITY

5. กรอบดำเนินการวิจัย

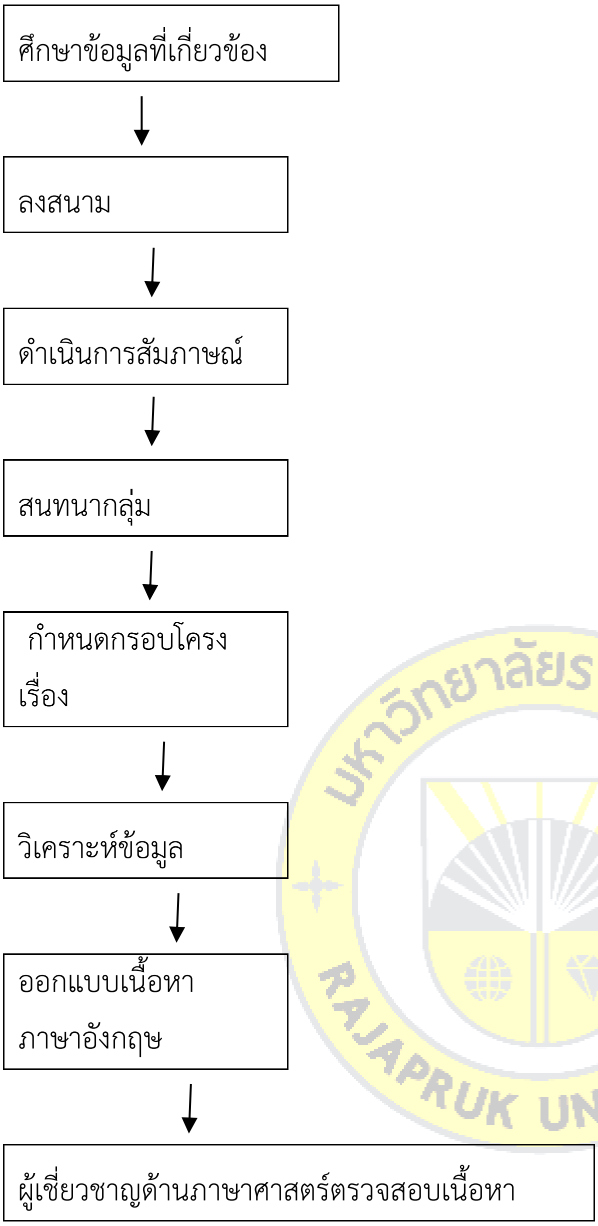

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้านเอกลักษณ์ของอำเภอปากเกร็ดจังหวัดนนทบุรี

งานวิจัยเรื่อง“การสื่อสารภาษาอังกฤษภายใต้เอกลักษณ์อำเภอปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรีมีวัตถุประสงค์ดังนี้

1. เพื่อศึกษาการรับรู้ความเป็นเอกลักษณ์ของอำเภอปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรีว่ามีอะไรบ้าง
2. เพื่อออกแบบแบบเนื้อหาภาษาอังกฤษที่เป็นเอกลักษณ์ของอำเภอปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรี

แบบสัมภาษณ์เกี่ยวกับการสร้างเนื้อหาภาษาอังกฤษภายใต้เอกลักษณ์อำเภอปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรีมี 3 ตอนดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์เนื้อหาเอกลักษณ์ของอำเภอปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรี

ตอนที่ 3 ผลการออกแบบเนื้อหาภาษาอังกฤษในการสื่อความหมายเอกลักษณ์ของอำเภอปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรี

จากการวิเคราะห์ข้อมูลที่รวบรวมจากการสัมภาษณ์และการสังเกตจาก 1) ผู้รับผิดชอบอำเภอปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรี จำนวน 3 คน 2) นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติจำนวน 20 คนและ 3) มัคคุเทศก์ชาวไทย จำนวน 3 คนผู้วิจัยได้ข้อสรุปข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง

1.1 กลุ่มผู้ดูแลอำเภอปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรี

กลุ่มผู้รับผิดชอบจังหวัดนนทบุรีจำนวน 3 คนเป็นเพศชายทั้ง 3 คนซึ่งมีอายุตั้งแต่อายุ 31-50 ปีและมีประสบการณ์การทางานตั้งแต่ 5 ปีเป็นจำนวน 2 คนและ 10 ปีเป็นจำนวน 1 คนระดับการศึกษาระดับอนุปริญญาจนถึงปริญญาตรีดังตารางที่ 4.1 ดังนี้

ตารางที่ 4.1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ดูแล

ข้อมูลทั่วไป	เพศ		อายุ				ระดับการศึกษา	
	ชาย	หญิง	25-30	31-35	36-40	45-50	ป. ตรี	อนุป.ตรี
ผู้ดูแลจังหวัดนนทบุรี	3			1	1	1	2	1

1. 2 กลุ่มนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ

การสัมภาษณ์ของกลุ่มตัวอย่างนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติจำนวน 20คนมาจากทวีปยุโรป ทวีปอเมริกา ออสเตรเลีย และทวีปเอเชีย รวม 20คนเป็นเพศชายจำนวนทั้งหมด 8 คนและเพศหญิงจำนวน 12 คนมีอายุตั้งแต่ 25 ปีจนถึงอายุ 50 ปีมีข้อมูลรายละเอียดแต่ละกลุ่มดังต่อไปนี้

1. นักท่องเที่ยวจากทวีปยุโรปมีจำนวนทั้งหมด 5 คนเป็นเพศชายจำนวน 3 คนและเป็นเพศหญิงจำนวน2คนอายุระหว่าง 25 ปีถึงอายุ 40 ปีจำนวน 4 คนและอายุระหว่าง 45-50 ปีจำนวน 1 คนได้มาท่องเที่ยวในประเทศไทยที่สอง จำนวน3 คน มาครั้งที่ 3 จำนวน 1 คน และครั้งที่ 4 จำนวน 1 คน ทุกคนมีการศึกษาระดับปริญญาตรี

2. นักท่องเที่ยวจากทวีปอเมริกามีจำนวนทั้งหมด 5 คน เป็นเพศชายจำนวน 2 คนและเป็นเพศหญิง จำนวน 3 คน อายุระหว่าง 25 ปีถึงอายุ 40 ปี จำนวน 5 คน ได้มาท่องเที่ยวในประเทศไทยจำนวน 2 ครั้งมี 3 คนและจำนวน 3 ครั้งมี 2 คนทุกคนมีการศึกษาระดับปริญญาตรี

3. นักท่องเที่ยวจากทวีปออสเตรเลียมีจำนวนทั้งหมด 5 คน เป็นเพศชาย จำนวน 2 คน หญิง 3 คน อายุระหว่าง 25-40 ปี จำนวน 4 คน และอายุ ระหว่าง 45-50 ปี จำนวน 1 คน 4.นักท่องเที่ยวจากทวีปเอเชียมีจำนวนทั้งหมด 5 คน เป็นเพศชาย 1 คน และเป็นเพศหญิงจำนวน 4 คน อายุระหว่าง 25 ปีถึงอายุ 35 ปี จำนวน 5 คน ได้มาท่องเที่ยวในประเทศไท ยจำนวน 2 ครั้ง มี 4 คน และจำนวน 3 ครั้ง มี 1 คน ทุกคนมีการศึกษาระดับปริญญาตรี

ตารางที่ 4.2 ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ

ข้อมูลทั่วไป	เพศ		อายุ				ระดับการศึกษา		จำนวนครั้งที่มา		
	ชาย	หญิง	25-30	31-35	36-40	45-50	ป. ตรี	อนุป.ตรี	2	3	4
ทวีปยุโรป	3	2	3	1	1		5		3	1	1
ทวีปอเมริกา	2	3	2	3			5		2	3	
ทวีปออสเตรเลีย	2	3	3	1	1		5		2	3	
ทวีปเอเชีย	1	4	4	1			5		4	1	

1. 3 กลุ่มมัคคุเทศก์

กลุ่มมัคคุเทศก์ จำนวน 5 คน เป็นเพศชาย จำนวน 2 คน และเป็นเพศหญิง จำนวน 3 คน มีอายุระหว่าง 25-35 ปี จำนวน 4 คน อายุระหว่าง 36-45 ปี จำนวน 1 คน มีประสบการณ์ในการทางานตั้งแต่ 2-5 ปี มีจำนวน 4 คน ระยะเวลา 5-10 ปี มีจำนวน 1 คน ทุกคนมีระดับการศึกษาระดับปริญญาตรี

ตารางที่ 4.3 ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มมัคคุเทศก์

ข้อมูลทั่วไป	เพศ		อายุ				ระดับการศึกษา		ประสบการณ์	
	ชาย	หญิง	25-30	31-35	36-40	45-50	ป. ตรี	อนุป.ตรี	2-5	6-10
กลุ่มมัคุเทศน์	2	3	4	1			5		4	1

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์เนื้อหาเอกลักษณ์ของอำเภอปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรี

จากการวิเคราะห์ข้อมูลที่รวบรวมมาจากการศึกษาเอกสารการสารวจพื้นที่จริงการสัมภาษณ์และการสังเกตผู้วิจัยได้ข้อสรุปเกี่ยวกับอำเภอปากเกร็ดโดยจากการนาเสนอตั้งแต่สถานที่ตั้งประวัติความเป็นมาอำเภอปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรี และการเดินทางสู่เกาะเกร็ดดังนี้

2.1 ที่ตังและความสำคัญของอำเภอปากเกร็ด

ปากเกร็ด เป็นอำเภอที่มีตำบลมากที่สุดในจังหวัดนนทบุรี ที่ตั้งมีแม่น้ำเจ้าพระยาตัดผ่านตัวอำเภอ สภาพพื้นที่ทางฝั่งตะวันตกส่วนใหญ่เป็นสวนผลไม้ต่าง ๆ ไร่นา ท้องทุ่ง ปศุสัตว์ ดังเช่นในชนบท ส่วนทางฝั่งตะวันออกมีที่พักอาศัย อุตสาหกรรม ห้างสรรพสินค้า โรงภาพยนตร์ ซูเปอร์มาร์เก็ต และยังเป็นที่ตั้งหน่วยงานราชการส่วนกลางของประเทศ ในอดีตอำเภอปากเกร็ดเคยขึ้นกับจังหวัดพระนครอยู่ช่วงหนึ่ง และบางตำบลเคยอยู่ในอำเภอบางบัวทอง

ปากเกร็ด” เป็นคำประสมจากคำว่า “ปาก” ซึ่งสันนิษฐานว่าคงจะเนื่องมาจากชื่อวัดปากอ่าว และคำว่า “เกร็ด” ซึ่งมีความหมายตามพจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2493 ว่า “ห้วงน้ำแคบต่อจากห้วงน้ำใหญ่ทั้งสอง” ดังนั้น คำว่าปากเกร็ดจึงน่าจะหมายถึง “บริเวณผืนแผ่นดินที่เป็นปากอ่าว มีอาณาเขตติดต่อกับแม่น้ำใหญ่”

อีกข้อสันนิษฐานหนึ่ง “ปากเกร็ด” อาจมีที่มาจากคลองที่ขุดขึ้นในรัชสมัยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวท้ายสระเพื่อลัดแม่น้ำเจ้าพระยาตรงช่วงที่เริ่มไหลวกเข้าไปในคุ้งบางบัวทอง โดยในอดีตผู้คน

จะเรียกคลองนี้ว่า “คลองเตร็ดน้อย”และต่อมาเรียกว่า “คลองลัดเกร็ด” (หรือ “แม่น้ำลัดเกร็ด” ซึ่งทำให้เกิดเกาะเกร็ดขึ้นนั่นเอง) ส่วนบริเวณต้นคลองลัดนั้นก็เรียกว่า “ปากเกร็ด”

ที่ตั้งและอาณาเขตติดต่อ

อำเภอปากเกร็ดตั้งอยู่ทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือของจังหวัด และอยู่ห่างจากตัวจังหวัดไปทางทิศเหนือ 7.45 กิโลเมตรมีพื้นที่การปกครองทั้งสองฝั่งแม่น้ำเจ้าพระยา โดยมีอาณาเขตติดต่อดังนี้

ทิศเหนือ ติดต่อกับอำเภอลาดหลุมแก้วและอำเภอเมืองปทุมธานี (จังหวัดปทุมธานี) มีคลองสามวา คลองเจ๊ก คลองตรง (คลองขุด) คลองพระอุดม แนวระวางโฉนดที่ดินระหว่างจังหวัดนนทบุรีกับจังหวัดปทุมธานี คลองบางตะไนย์ แนวกึ่งกลางแม่น้ำเจ้าพระยา และคลองบ้านใหม่เป็นเส้นแบ่งเขต

ทิศตะวันออก ติดต่อกับเขตดอนเมืองและเขตหลักสี่ (กรุงเทพมหานคร) มีคลองประปาเป็นเส้นแบ่งเขต

ทิศใต้ ติดต่อกับอำเภอเมืองนนทบุรี มีคลองบางตลาด แนวกึ่งกลางแม่น้ำเจ้าพระยา และคลองวัดแดงเป็นเส้นแบ่งเขต

ทิศตะวันตก ติดต่อกับอำเภอเมืองนนทบุรีและอำเภอบางบัวทอง มีคลองแม่ร่องกร่าง คลองบางบัวทอง คลองขุนมหาดไทย (ท่าลาย) แนวกำแพงหมู่บ้านดิเอมเมอรัลด์การ์เด้นบางบัวทอง แนวกำแพงหมู่บ้านดิเอมเมอรัลด์พาร์ค 3 แนวกำแพงหมู่บ้านลภาวัน 10 คลองชลประทานพระอุดม-บางบัวทอง (คลองแอน) แนวระวางโฉนดที่ดินระหว่างอำเภอปากเกร็ดกับอำเภอบางบัวทอง คลองลำโพและคลองลากค้อนเป็นเส้นแบ่งเขต

ลักษณะภูมิประเทศ

ประชากรของจังหวัดนนทบุรี ประกอบไปด้วยชนชาวไทยที่สืบเชื้อสาย มาจากหลายเชื้อชาติ ทั้งไทย จีน มอญ แขก เป็นต้น โดยชาวไทยเชื้อสายมลายูและชาวไทยเชื้อสายมอญ อพยพมาอยู่ในจังหวัดนนทบุรีตั้งแต่สมัยอยุธยาจนถึงสมัยกรุงธนบุรี ซึ่งปรากฏหลักฐานในหนังสืออักขรานุกรมภูมิศาสตร์ไทยดังนี้

ในจังหวัดนี้ มีชาวไทยที่สืบเชื้อสายมาจากมอญอยู่มากแถวอำเภอปากเกร็ด ตั้งแต่ปากคลองบางตลาดฝั่งเหนือลำแม่น้ำเจ้าพระยา ด้านตะวันออกและตะวันตก ตำบลอ้อมเกร็ด เหนือคลองบางภูมิขึ้นไปรวมทั้งเกาะเกร็ดด้วย

อำเภอปากเกร็ดในปัจจุบัน

จากเดิมอำเภอปากเกร็ด ตั้งที่ว่าการอำเภอที่วัดสนามไชย มีตำบล 10 ตำบล หมู่บ้าน 168 หมู่บ้าน พื้นที่ของอำเภอปากเกร็ดนั้นมีที่นามากกว่าที่สวน โดยสวนมีทุเรียนและสวนส้มเขียวหวานเป็นไม้ยืนและมีผลไม้อื่นเป็นไม้แซม นอกจากการทำนาทำสวนแล้ว ยังมีการทำหัตถกรรมเครื่องดิน

RAJAPRUK UNIVERSITY

เผาของบ้านเกาะเกร็ด โดยชาวบ้านที่ประกอบอาชีพนี้เป็น คนไทยเชื้อสายมอญ ที่ได้เข้ามาอยู่ในราชอาณาจักรไทย ตั้งแต่สมัยกรุงธนบุรีและต้นกรุงรัตนโกสินทร์ การทำเครื่องปั้นดินเผาของชาวเกาะเกร็ดนิยมสลักลวดลายอย่างสวยงาม จนกลายเป็นสัญลักษณ์ของปากเกร็ด

ปัจจุบันนี้ พื้นที่ฝั่งตะวันออกของแม่น้ำเจ้าพระยา ในอำเภอปากเกร็ดคือพื้นที่ของเทศบาลนครปากเกร็ด ครอบคลุมพื้นที่ 5 ตำบล คือ ตำบลปากเกร็ด ตำบลบางพูด ตำบลบางตลาด ตำบลคลองเกลือ และตำบลบ้านใหม่ และสภาพพื้นที่สวนผลไม้ต่าง ๆ ได้เปลี่ยนสภาพเป็นที่รองรับการขยายตัว เป็นที่พักอาศัยและอุตสาหกรรม จนอาจกล่าวได้ว่า พื้นที่ฝั่งตะวันออกของปากเกร็ดนี้ เป็นส่วนหนึ่งของกรุงเทพมหานครด้วย

2.2 ประวิติความเป็นมาของอำเภอปากเกร็ด

ปากเกร็ด เป็นอำเภอหนึ่งในจังหวัดนนทบุรี ซึ่งจังหวัดนนทบุรีนั้น เดิมเป็นส่วนหนึ่งของกรุงศรีอยุธยา เป็นราชธานีไทย สมเด็จพระมหาจักรพรรดิ์ทรงโปรดให้ยกฐานะของ บ้านตลาดขวัญขึ้นเป็นเมืองนนทบุรี บริเวณตัวเมืองดั้งเดิมขณะนั้น คือ ท้องที่ตำบลบางกระสอในปัจจุบัน

ในปีพุทธศักราช 2179 รัชสมัยสมเด็จพระเจ้าปราสาททอง ได้โปรดฯ ให้ขุดคลองอ้อมใหญ่ไปทะลุคลองบางกรวยตอนใต้ของวัดเขมาภิรตาราม ยาวประมาณ 5 กิโลเมตร คลองนี้ถูกกระแสน้ำที่ไหลแรงขุดเซาะจนกว้างมาก กลายเป็นส่วนหนึ่งของแม่น้ำเจ้าพระยา จนในรัชสมัยสมเด็จพระนารายณ์มหาราช ราวปีพุทธศักราช 2208 ทรงเห็นว่า การที่แม่น้ำเปลี่ยนทิศ ทำให้ข้าศึกประชิดเมืองได้ง่าย จึงโปรดเกล้าฯ ให้สร้างป้อมปราการตรงปากแม่น้ำอ้อม และย้ายเมืองนนทบุรีมาอยู่ปากแม่น้ำอ้อมด้วย

พุทธศักราช 2264 ในรัชกาลสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวท้ายสระ ได้ทรงโปรดให้ขุดคลองลัดเกร็ด ที่อำเภอปากเกร็ด ความยาวได้ 39 เส้นเศษจวบจนถึงปี พ.ศ.2307 เมืองนนทบุรีเป็นยุทธภูมิระหว่างเรือกำปั่นอังกฤษกับพม่า และถูกพม่ายกค่ายเข้าเมืองในช่วงเหตุการณ์นี้ และจนกระทั่งรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 5 ที่ตั้งของเมืองนนทบุรี จึงได้มีการโยกย้ายอีกครั้งเป็นบริเวณที่ตั้งในปัจจุบัน

ภาพที่ 4.1 หม้อน้ำลายวิจิตร สัญลักษณ์ของจังหวัดนนทบุรี
ที่มา: สำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดนนทบุรี

2.3 ประวัติวัดปรมัยิการาม

พระเจดีย์มุเตา หรือ **"เจดีย์เอียง"** ของวัดปรมัยยิกาวาส ตั้งอยู่บริเวณหัวแหลมของเกาะเกร็ด ริมแม่น้ำเจ้าพระยา คือแลนด์มาร์คสำคัญของเกาะเกร็ด อำเภอปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรี ในปัจจุบัน

"เจดีย์เอียง" ข้อมูลจากเว็บไซต์ศูนย์ข้อมูลกลางทางวัฒนธรรม กระทรวงวัฒนธรรม ระบุว่า *"พระเจดีย์มุเตา วัดปรมัยยิกาวาส เกาะเกร็ด อำเภอปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรี ตั้งอยู่บริเวณหัวแหลมของเกาะเกร็ด เป็นเจดีย์ทรงรามัญสีขาว มีผ้าแดงผูกบนยอดเจดีย์ ซึ่งกล่าวกันว่าผ้าแดง คือสัญลักษณ์อย่างหนึ่งของวัฒนธรรมรามัญ เป็นศิลปะแบบมอญแท้คือ พระเจดีย์ทรงมอญแท้เป็นพระเจดีย์จำลองมาจากหงสาวดี ก่อนที่จะถูกพม่าแต่งเติมจนทำให้พระเจดีย์มุเตาองค์เดิมที่เมืองหงสาวดีกลายเป็นเจดีย์ทรงมอญผสมพม่าในปัจจุบัน พระเจดีย์มุเตา วัดปรมัยยิกาวาสเป็นเจดีย์ก่ออิฐถือปูนฐานแปดเหลี่ยมย่อมุม ยอดเจดีย์มีฉัตรทรงเครื่อง 5 ชั้น อย่างมอญ สูง 1 วา ตั้งอยู่หัวมุมเกาะเกร็ดทางราชการโดยกรมศิลปากรขึ้นทะเบียนเป็นโบราณสถานตามประกาศในราชกิจจานุเบกษา ปี 2478 พระเจดีย์มุเตาสร้างโดยชาวมอญที่อพยพมาพึ่งพระบรมโพธิสมภาร ปลายกรุงศรีอยุธยา อายุราว 300 ปี ภายในบรรจุพระธาตุเป็นที่เคารพสักการะของชาวไทยเชื้อสายมอญ เดิมเป็นเจดีย์ที่สร้างตั้งตรง ต่อมาน้ำเซาะตลิ่งพัง จึงทำให้เจดีย์ทรุดตัวและเอียงลงเมื่อประมาณปี พ.ศ.2434 ต่อมาในปี พ.ศ. 2535 ได้สร้างเขื่อนไม้และเขื่อนปูน แต่ก็ไม่สามารถแก้ปัญหาได้ ได้รับงบประมาณจากกรมการศาสนา และได้มีผู้มีจิตศรัทธา ได้ซ่อมแซมเขื่อนคอนกรีตถาวร ปัจจุบันได้เสริมความแข็งแรงและยึดฐานไว้*

อย่างแน่นหนา กรมศิลปากรอนุญาตให้ซ่อมตัวพระเจดีย์เชิงอนุรักษ์ในสภาพเอียงไว้ พระเจดีย์มุเตา หรือเรียกกันว่าเจดีย์เอียงองค์นี้ จึงเป็นสัญลักษณ์ของเกาะเกร็ด จังหวัดนนทบุรี ที่เผยแพร่ไปทั่วโลก" ถ้าดูตามข้อมูลที่ระบุว่าเจดีย์ทรุดตัวและเอียงลงเมื่อประมาณปี พ.ศ.2434 นั้น น่าจะต้องเปลี่ยนแปลงเวลาใหม่ เพราะพบว่าในปี พ.ศ.2438 หนังสือพิมพ์ฝรั่งได้ลงพิมพ์ภาพลายเส้นเจดีย์องค์นี้ในสภาพไม่เอียง ภาพลายเส้นที่ลงตีพิมพ์ในหนังสือพิมพ์ฝรั่ง เมื่อปี ค.ศ. 1895 (พ.ศ.2438) ร่วมสมัยรัชกาลที่ 5 เป็นลายเส้นเจดีย์มอญและประภาคารขนาดเล็กริมแม่น้ำ ใต้ภาพระบุว่า "BANG PAIN LIGHT-HOUSE."ลายเส้นนี้อยู่รวมกับภาพลายเส้นพระราชวังบางปะอิน ซึ่งน่าจะเป็นเจดีย์มอญริมฝั่งแม่น้ำเจ้าพระยาที่วัดปรมัยยิกาวาส เพราะสถานที่ตั้งใช่ เพียงแต่เจดีย์ยังไม่เอียง

ภาพที่ 4.2 ภาพถ่ายเก่าสมัยรัชกาลที่ 5 ภาพพระเจดีย์มุเตา หรือ "เจดีย์เอียง ของวัดปรมัยยิกาวาสที่ยังมิได้เอียง

ที่มา: สำนักงานวัฒนธรรมจังหวัดนนทบุรี

ภาพที่ 4.3 พระเจดีย์มุเตา หรือ “เจดีย์เอียง”ในปัจจุบัน

ที่มา: สำนักงานวัฒนธรรมจังหวัดนนทบุรี

ปราชญ์ผู้ทรงคุณวุฒิคือ ศาสตราจารย์ดร.เชื้อ ว่องส่งสาร ซึ่งเป็นชาวเกาะเกร็ดโดยกำเนิดได้บรรยายเกี่ยวกับแง่มุมต่าง ๆ ในลักษณะของวรรณกรรมร้อยกรองว่า

เกาะเกร็ด

“เกาะเกร็ดคนสองเผ่า นำเรื่องเก่ามาเล่าขาน
คนไทยอยู่มานาน คนรามัญอพยพมา
ทั้งสองเกื้อการุณ ต่างเกื้อหนุนนานนักหนา
ไทยมอญแบ่งเป็นตรา เก่าใหม่มาอาศัยกัน
พวกเก่าอยู่เริ่มแรก ขุดคลองแยกเป็นอาถรรณ์
มอญแรกมาพร้อมกัน สมัยนั้นกรุงธนบุรี
พระเจ้าตากสินรบพะม่า แล้วก็พาพวกมอญหนี
อยู่เกาะเกร็ดเริ่มมี สร้างเจดีย์เป็นสำคัญ
พระสุเมธจารย์เถ้า มอญรุ่นเก่าได้สร้างสรรค์

สร้างวัดปากอ่าวพลัน เจดีย์นั้นดูแล้วเอียง
ส่วนไทยอยู่มาเดิม ต่อมาเสริมมีชื่อเสียง
อาชีพทำสวนเพียง บอกสำเนียงเชื้อจีนมา
เกาะเกร็ดเจ็ดหมู่บ้าน มีกำนันปกครองหนา
ถานะเป็นตำบล เป็นบุญล้นคนอยู่เพลิน
กำนันพลอยเป็นคนแรก ซึ่งย้ายแยกคนสรรเสริญ
ปกครองงานก้าวเดิน จึงเจริญทั่วทุกครัวเรือน
มอญไทยเข้ากันได้ หาที่ไหนเสมอเสมือน
ผิดถูกก็คอยเตือน มิลืมเลือนตลอดมา
ได้รับบรรดาศักดิ์ ที่รู้จักกันหนักหนา
"ขุนกำจัดภัย"มา เป็นศรีสง่าแก่วงศ์วาร

ในพุทธศักราชสองพันสองร้อยหกสิบห้า พระเจ้าอยู่หัวท้ายสระเสด็จมาทางชลมารคจากอยุธยาสู่ใต้เข้าใกล้เขตทะเลหลวงกว้างใหญ่ พระองค์ทรงไฝ่ทางสัญจรเลี้ยวอ้อมทางชลจึงดลพระดำริห์ทางรุด โปรดให้ขุดคลองลัดผ่าน เป็นการย่นระยะทางรวดเร็ว สำเร็จพบแหล่งน้ำกลางย่านขุดคลองผ่านกว้างหกวา จากปากอ่าวมาแหล่งน้ำ ต่อล้ำตามแนวคลองเก่า ไหลเข้าสู่แม่น้ำใหญ่ ทางน้ำไหลเกิดคลองลัด สายฐาพัดตะลิ่งกว้างเกิดเกาะเพราะคนสร้าง

ร่าย

โคลง 2
สำรวจอยู่ย่านนี้ แลช่องชวนกันชี้
แผ่นฟันอยู่ใกล้กัน จริงเอย
  หว่างทางมีแหล่งน้ำ กว้างใหญ่ดูลึกล้ำ
เชื่อมด้วยลำคลองผ่าน แลนา
หลังเดินสำรวจแล้ว คิดว่าถ้าจะแผ้ว
ขุดสร้างคลองต่อกัน จะดี
  ยิ่งดูยิ่งคิดได้ ขุดผ่านแหลงน้ำไซร้
เสร็จแล้วต่อลำน้ำ ไหลมา
  เกิดเกร็ดที่แหล่งน้ำ ต่อเชื่อมก่อกลายกล้า
ลดเลี้ยวลำน้ำผ่าน บันลือ
  เกิดเกาะมีน้ำล้อม ชื่อเกร็ดปวงราษฎร์พร้อม

เรียกไว้เป็นระเบง แบบนา
เกร็ดหมายถึงแหล่งฐ้า สร้างสรรค์
เกิดก่อลำน้ำย้น ออกข้าง
ทั้งสองต่อสายธาร น้ำใหญ่
เกิดแหล่งเรียกเกร็ดอ้าง กล่าวไว้นานมา
คลองลัดเมื่อขุดแล้ว เกิดเกร็ด
จากแหล่งธาราเสร็จ สู่น้ำ
สองข้างต่อสำเร็จ คลองลัด
กว้างหกวาว่าล้ำ ขุดสร้างเดิมมา
ชื่อเกร็ดเรียกแต่นั้น สืบมา
เกิดเกาะกลางธารา ผ่านล้อม
นวมเกาะเกร็ดเรียกหา กันทั่ว
ชื่อใหม่เพิ่มเกร็ดพร้อม เพิ่มไว้ตามมา
ทิศเหนือปากเกร็ดร้อง เรียกขาน
เดิมชื่อปากอ่าวนาน นับได้
คลองขุดเกิดเกร็ดการ ขานชื่อ
ปากเกร็ดชื่อใหม่ไซร้ เกรยกไว ้ตามมา
ทิศเหนือปากเกร็ดร้อง เรียกขาน
เดิมชื่อปากอ่าวนาน นับได้
คลองขุดเกิดเกร็ดการ ขานชื่อ
ปากเกร็ดชื่อใหม่ไซร้ เรียกไว้ตามมา
โฉนดที่ดินกล่าวอ้าง สารา
เรียกชื่อผืนท้องนา แหล่งนี้
ว่าเกร็ดตะวันออกตรา กำหนด
คำว่าปากเกร็ดบ่งชี้ ย่านนี้สำคัญ

2.4 พิพธภัณฑ์เครื่องปั้นดินเผามอญ

ตำนานเครื่องปั้น การทำเครื่องปั้นดินเผาของชาวไทยเชื้อสายมอญที่ตำบลเกาะเกร็ด อำเภอปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรี สืบทอดมาจากบรรพบุรุษชนชาติมอญที่อพยพเข้ามาในประเทศไทยตั้งแต่สมัยกรุงศรีอยุธยาตอนปลาย สันนิษฐานว่าคงจะมีอาชีพทำเครื่องปั้นดินเผามาตั้งแต่อยู่เมืองมอญก่อนที่จะอพยพเข้ามาในประเทศไทย เมื่อชาวมอญได้รับพระบรมราชานุญาต ได้ตั้งบ้านเรือนบริเวณ

ปากเกร็ดซึ่งสภาพดินเหมาะสมในการทำเครื่องปั้นดินเผา เมื่อมาตั้งบ้านเรือนบริเวณเกาะเกร็ดหมู่ 1, 6, 7 จึงกลายเป็นแหล่งผลิตเครื่องปั้นดินเผา ซึ่งมีชื่อเรียกตามภาษามอญว่า กวานฮาโม (บ้านล่าง), กวานฮาตาว(บ้านบน), กวานอาม่าน, กวานโต้ และ กวานอะล้าด เครื่องปั้นดินเผาของชาวเกาะเกร็ด มีหลายขนาดตั้งแต่ขนาดใหญ่จนถึงขนาดเล็ก ตกแต่งแบบเรียบง่ายหรืออาจมีการแกะสลักลวดลายบ้างเพียงเล็กน้อย ได้แก่ โอ่ง อ่าง ครก กระปุก และโอ่งพลู เป็นต้น ส่วนเครื่องปั้นดินเผาที่ทำขึ้นเพื่อมอบแก่บุคคลสำคัญ ก็จะมีหลายรูปแบบ เช่น หม้อน้ำ โอ่งสลักลายวิจิตร ซึ่งสามารถสั่งทำได้เกือบทุกรูปแบบตามความต้องการของผู้สั่ง ทางราชการได้เห็นคุณค่าของการทำเครื่องปั้นดินเผาจึงได้ถือเอาหม้อน้ำลายวิจิตร เป็นตราสัญลักษณ์ประจำจังหวัดนนทบุรี

ขั้นตอนในการทำเครื่องปั้นดินเผา

วัตถุดิบ วัตถุดิบที่ใช้ในการผลิตเครื่องปั้นดินเผา เกาะเกร็ดคือ ดินเหนียว โดยทั่วไปจะใช้ดินเหนียวท้องนา หรือดินเหนียวที่มีอยู่ทั่วไปบริเวณที่ราบลุ่มแม่น้ำ สำหรับแหล่งดินเหนียวคุณภาพดี แต่เดิมใช้ดินเหนียวในพื้นที่ ปัจจุบันต้องซื้อดินเหนียวจากอำเภอสามโคก จังหวัดปทุมธานี ซึ่งซื้อขายกันเป็นลำเรือ ราคาลำละ 3,000-4,000 บาท

แหล่งที่มาของวัตถุดิบ

ดินเหนียวที่มีคุณสมบัติเหมาะสมในการนำมาผลิตเครื่องปั้นดินเผา ได้แก่ ดินเหนียวท้องนา และดินเหนียวตะกอนปากแม่น้ำ ซึ่งเป็นดินเหนียวที่มีเนื้อละเอียด มีทรายและเศษวัสดุอื่น ๆ ปนอยู่น้อย จึงทำให้ไม่เสียเวลากรองเอาสิ่งเจือปนออกมามากนัก ปัจจุบันแหล่งดินเหนียวคุณภาพดีเริ่มหายากขึ้น เพราะที่ดินมีราคาแพง ทำให้ผู้ที่ขุดดินมาขายต้องจ่ายค่าเช่าที่เพื่อทำบ่อดินในราคาที่สูงขึ้นตามไปด้วย แหล่งดินเหนียวคุณภาพดี ได้แก่ แหล่งดินเหนียวตะกอนปากแม่น้ำในอำเภอสามโคก จังหวัดปทุมธานี

การเลือกวัตถุดิบ

โดยทั่วไปดินเหนียวจากอำเภอสามโคกนั้น จะเป็นดินเหนียวที่อยู่ลึกลงไปจากระดับหน้าดินเกินกว่า 20 เซนติเมตร เพราะดินบริเวณหน้าดินจะมีอินทรีย์สารและดินเลนผสมอยู่มากเกินไป ดินจึงมีความเหนียวน้อย ไม่เหมาะที่จะนำมาทำเครื่องปั้นดินเผา ดังนั้น หน้าดินส่วนนี้จะถูกขุดลอกทิ้ง ดินที่ลึกจากระดับ 30 เซนติเมตร ลงไปอีก 80 เซนติเมตร หรือลึกไม่เกิน 1 เมตร 10 เซนติเมตร จะเป็นดินเหนียวที่มีคุณภาพดี สามารถนำมาผลิตเครื่องปั้นดินเผาได้ ส่วนชั้นดินที่ลึกลงไปเกิน 1 เมตร 10 เซนติเมตร ก็จะมีทรายปนอยู่มากเกินไปจนไม่สามารถนำมาผลิตเครื่องปั้นดินเผาคุณภาพดีได้

วัสดุอุปกรณ์

1.เครื่องกวนดิน 2.ตะแกรงกรองกรวดทราย 3.เครื่องรีดน้ำ 4.เครื่องนวดดิน 5.แป้นหมุนขึ้นรูป
6.แป้นแกะสลัก 7.เตาแบบใช้แก๊สเป็นเชื้อเพลิง หรือเตาไฟฟ้า 8.เครื่องมือแกะสลักลวดลาย

การเตรียมวัตถุดิบ

1. ดินเหนียวที่ได้มักจะมีความชื้นไม่เท่ากันในแต่ละฤดูกาล อาทิ ฤดูน้ำหลาก บ่อดินจะถูกน้ำท่วม ดินที่ขุดขึ้นมาจึงเปียกน้ำมาก ดังนั้น จึงต้องนำดินมาพักไว้ให้แห้งประมาณ 1 สัปดาห์ และเพื่อให้ดินเหนียวแห้งเร็วยิ่งขึ้น ก็จะต้องใช้เสียมแซะให้ก้อนดินเหนียวมีขนาดเล็กลง

2. เมื่อดินแห้งได้ที่แล้ว นำดินมาหมักแช่น้ำทิ้งไว้ประมาณ 5-7 วัน

3. จากนั้นจึงนำดินที่หมักไว้มาเข้าเครื่องกวนให้ดินแตกตัวเข้ากับน้ำ ซึ่งดินที่เข้าเครื่องกวนแล้วก็จะกลายเป็นน้ำดินโคลน

4. ตักน้ำดินจากเครื่องกวนมากรองผ่านตะแกรง เพื่อกรองเอากรวดทราย รากไม้ และเศษวัสดุที่ไม่ต้องการออก ก็จะได้น้ำดินที่มีความเข้มข้นสูง

5. นำน้ำดินที่ผ่านการกรองแล้วเข้าเครื่องรีดน้ำดิน โดยตักน้ำดินใส่ถังซึ่งมีท่อต่อเข้ากับเครื่องรีดน้ำดิน น้ำดินก็จะถูกดูดเข้าเครื่อง แล้วเครื่องก็จะค่อย ๆ บีบอัดเอาน้ำออกจากดินซึ่งจะใช้เวลาประมาณ 7 ชั่วโมง ก็จะได้ดินเหนียว 100 กิโลกรัม ดินที่ออกจากเครื่องรีดน้ำจะต้องพักไว้เพื่อรอเข้าเครื่องนวดดิน โดยจะต้องมีผ้าพลาสติกมาคลุมไว้เพื่อไม่ให้ดินแห้งเร็วเกินไป

6. นำดินมาเข้าเครื่องนวดดิน เพื่อคลุกเคล้าให้ดินเข้ากันเป็นเนื้อเดียวและมีความชื้นเท่ากัน นอกจากนี้ ยังเป็นการเพิ่มความเหนียวให้กับดินอีกด้วย การนวดดิน ถือเป็นขั้นตอนสุดท้ายของการเตรียมวัตถุดิบ ดินที่ผ่านการนวดแล้ว จะมีเนื้อดินที่ละเอียด เหนียว และมีความชื้นพอเหมาะสำหรับการนำไปปั้นขึ้นรูป

5. นำชิ้นงานที่แห้งพอที่จะแกะลายมาร่างโครงของลวดลายจนรอบทั้งชิ้นงาน

6. เริ่มแกะลายโดยใช้มีดปลายแหลมเน้นลวดลายให้ชัดขึ้นแล้วค่อย ๆ เพิ่มรายละเอียดของลวดลายจนเสร็จสมบูรณ์

7. นำชิ้นงานที่แกะลายเรียบร้อยแล้วมาขูดแต่งพื้นผิวให้เรียบ และเก็บรายละเอียดเป็นครั้งสุดท้าย

8. นำชิ้นงานที่แกะลายเรียบร้อยแล้วผึ่งลมทิ้งไว้ประมาณ 5-7 วัน

9. เมื่อชิ้นงานที่ผึ่งลมทิ้งไว้แห้งแล้วจึงนำเข้าเตาเผาโดยใช้อุณหภูมิในการเผาประมาณ 800-1,000 องศาเซลเซียส ใช้เวลาประมาณ 1 วัน จากนั้นจึงพักเตาให้ความร้อนค่อย ๆ คลายตัวอย่างช้า ๆ ซึ่งต้องใช้เวลาอีกประมาณ 1 วัน จากนั้นจึงนำเครื่องปั้นดินเผาออกจำหน่าย

วิธีการถ่ายทอดภูมิปัญญาหัตถกรรมเครื่องปั้นดินเผา เกาะเกร็ด

การถ่ายทอดวิธีการปั้นเครื่องปั้นดินเผาใช้วิธีในการถ่ายทอดภูมิปัญญาจากรุ่นสู่รุ่น หรือผู้ที่มีความชำนาญถ่ายทอดให้แก่ผู้ที่สนใจทั่วไป และมีความต้องการที่จะเรียนรู้ในการปั้นเครื่องปั้น โดยส่วนใหญ่วิธีการถ่ายทอดภูมิปัญญาหัตถกรรมเครื่องปั้นดินเผา เกาะเกร็ดนิยมทำกันแบบการถ่ายทอดภายในครอบครัว ซึ่งหมายถึง วิธีการสืบทอดจากรุ่นบรรพบุรุษปู่ย่า ตายาย พ่อแม่ รุ่นลูกรุ่นหลานนั้นเพื่อเป็นการปลูกฝังและสืบทอดภูมิปัญญาต่อเพื่อไม่ให้สูญไป ซึ่งสิ่งนี้แสดงให้เห็นว่าความสำคัญ

สถาบันครอบครัวนั้น มีผลอย่างยิ่งในการถ่ายทอดความรู้ เทคนิควิธีการปั้นเครื่องปั้นดินเผา ทำให้เกิดมีอาชีพและรายได้เรื่อยมาจนถึงปัจจุบัน ส่วนขั้นตอนในการถ่ายทอดมักจะเป็นไปตามธรรมชาติอยู่แล้ว เวลาว่างหรือเลิกเรียนตอนเย็น วันหยุดเสาร์อาทิตย์ ผู้ใหญ่หรือคนที่มีความรู้ความชำนาญ มักจะชักชวนลูกหลานให้ฝึกทำหรือบางทีให้มาช่วยงานปั้น มีการสาธิตวิธีการทำ เทคนิค อย่างเป็นขั้นเป็นตอน เพื่อให้เด็กช่วยจำและถือว่าเป็นการปลูกฝังไปในตัว เพราะตั้งแต่เกิดมาบางครอบครัวก็คลุกคลีอยู่กับอาชีพของผู้ปกครอง หรือญาติเพื่อนบ้าน เกิดความเคยชินและต้องการสืบสานภูมิปัญญาที่มีมาแต่รุ่นบรรพบุรุษ ปลูกจิตสำนึกให้รักบ้านเกิดและอาชีพที่ใช้ในการทำมาหากินและเลี้ยงดูชีวิตครอบครัวในทุกๆวันที่มีอยู่ได้ เพราะอาชีพการทำเครื่องปั้นดินเผา

หัตถกรรมเครื่องปั้นดินเผา เกาะเกร็ด ต้นกำเนิดมาจากการที่ชาวรามัญหรือชาวไทยเชื้อสายมอญได้อพยพโยกย้ายถิ่นฐานมาตั้งแต่สมัยกรุงศรีอยุธยา ธนบุรี และรัตนโกสินทร์ตอนต้น อาศัยอยู่ที่เกาะเกร็ด อำเภอปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรี เครื่องปั้นดินเผาเกิดจากความต้องการที่ต้องการมีเครื่องมือเครื่องใช้ในการดำรงวิถีชีวิต และเดิมทีชาวบ้านส่วนใหญ่มีความชำนาญการปั้นเครื่องปั้นดินเผา โดยเริ่มแรกชาวบ้านได้เริ่มผลิตเครื่องปั้นดินเผาที่เป็นเครื่องมือเครื่องใช้ในครัวเรือน เช่น โอ่ง อ่าง กระถาง หม้อข้าว หม้อขนมครก และครก เดิมใช้เครื่องปั้นดินเผาสามารถเป็นสินค้าแลกเปลี่ยนหรือข้าวสารแทนได้ จนพัฒนาก่อตั้งเป็นโรงงานผลิตเครื่องปั้นดินเผาประกอบธุรกิจขนาดเล็ก และมีการทำในหลายๆครัวเรือนและได้สืบทอดจากรุ่นสู่รุ่น ในปัจจุบันเป็นรุ่นที่สืบทอดเป็นรุ่นที่ 4 ย่างรุ่นที่ 5 “หม้อน้ำลายวิจิตร”หรือที่ช่างปั้นเรียกกันว่า เนิ่ง ยังคงเป็นเครื่องปั้นที่คงลวดลายงดงาม ประณีต เครื่องปั้นมีสีแดงส้ม และเป็นเอกลักษณ์เฉพาะ และมีการพัฒนาลวดลายมากขึ้นเพื่อให้มีความหลากหลาย เป็นที่ต้องการของตลาดและผู้บริโภค เนิ่งจะมีส่วนประกอบ 3 ส่วน คือ ฝา ตัว และฐาน ลวดลายส่วนใหญ่จะปรากฏบริเวณฐาน คอ ตัว และฝา ความงดงามมีเอกลักษณ์เฉพาะของเครื่องปั้นดินเผา เกาะเกร็ดจึงเป็นเสน่ห์ดึงดูดให้นักท่องเที่ยวมาเยี่ยมชม และเป็นงานศิลปะพื้นบ้านยกย่องที่สร้างชื่อให้แก่จังหวัดนนทบุรี และได้นำมาเป็นตราประจำจังหวัดนนทบุรี การถ่ายทอดภูมิปัญญากรรมวิธีการปั้นเครื่องปั้นดินเผา ใช้วิธีการสอนสืบทอดรุ่นสู่รุ่น ปลูกฝังลูกหลานตั้งแต่ยังเยาว์วัย ซึ่งเป็นเครื่องมือทำมาหากินที่เป็นมรดกตกทอดสู่หลัง การปั้นเครื่องปั้นดินเผาสมัยใหม่มีการนำเทคโนโลยีมาใช้ และมีการพัฒนาเครื่องปั้นหลากหลายรูปแบบเพื่อให้เหมาะกับสังคมปัจจุบันที่มีการเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา การคิดสรรค์สร้างลวดลายที่มีเอกลักษณ์เฉพาะตัวของเครื่องปั้นดินเผา เกาะเกร็ด จะทำให้ช่วยให้ดึงดูดความสนใจให้ผู้หันมาชื่นชอบงานศิลปหัตถกรรมพื้นบ้าน ที่ยังคงรูปทรงที่มีเค้าดั้งเดิมและอนุรักษ์ศิลปะชิ้นนี้สืบต่อไป

อย่างไรก็ตาม ดินเหนียวที่ใช้ทำเครื่องปั้นหาค่อนข้างยากและต้องเสียค่าใช้จ่ายในการขนส่งสูง และต้องรอนานพอสมควรกว่าดินจะมาส่งถึง และในบางช่วงดินขาด หรือมีอุปสรรคปัญหาต่าง ๆ

เช่น เกิดน้ำท่วม ดินไม่อุดมสมบูรณ์พอเหมาะ จึงทำให้ไม่สามารถขุดเอาดินมาขายได้ และวัสดุอุปกรณ์เครื่องไม้เครื่องมือที่ใช้ทำบางส่วนสูญหายไป เนื่องด้วยเทคโนโลยีต่าง ๆ ที่เข้ามามีบทบาทเปลี่ยนขั้นตอนการทำ เช่น เดิมทีเคยใช้ฟืนในการก่อไฟเพื่อเผาเครื่องปั้น แต่ปัจจุบันฟืนหาซื้อได้ยากและมีราคาแพง จึงจำต้องใช้เครื่องเผาไฟฟ้าแทน อีกประการหนึ่งเนื่องจากเกาะเกร็ดล้อมรอบด้วยแม่น้ำเจ้าพระยา เวลาที่มีน้ำหนุนสูง จะทำให้ได้รับผลกระทบน้ำท่วมโดยตรง เครื่องปั้นดินเผาหรือวัสดุอุปกรณ์บางส่วนได้รับความเสียหาย และไม่สามารถประกอบกิจการได้ชั่วคราว

2.5 ข้าวแช่

ข้าวแช่เป็นอาหารพื้นบ้านของชาวมอญ โดยชาวมอญจะเรียกว่า “เปิงด๊าดจ์” ซึ่ง “เปิง” แปลว่า “ข้าว” และ “ด๊าดจ์” แปลว่า “น้ำ”“เปิงด๊าดจ์” จึงมีความหมายว่า “ข้าวน้ำ” ที่นิยมทำขึ้นเพื่อถวายทวยเทพในเทศกาลตรุษสงกรานต์ โดยทำถวายแด่พระสงฆ์ และนำไปให้ผู้เฒ่าผู้แก่ที่เคารพนับถือ เพื่อความเป็นสิริมงคลแก่ตนเอง

วิทยาลัยราชพฤกษ์

ภาพที่ 4.4 ข้าวแช่มอญ (เปิงด๊าดจ์)
ที่มา: สำนักงานวัฒนธรรม จังหวัดนนทบุรี

ข้าวแช่กับสงกรานต์

จากตำนานสงกรานต์มอญที่พระบาทสมเด็จพระนั่งเกล้าเจ้าอยู่หัว โปรดให้จารึกไว้ ณ วัดพระเชตุพนวิมลมังคลาราม จำนวน 7 แผ่น ระบุไว้ว่า มีเศรษฐีชาวมอญผู้หนึ่งอยากได้บุตรธิดามาก จนไปบวงสรวงพระอาทิตย์พระจันทร์อยู่นานถึง 3 ปี แต่ก็ไม่ประสบความสำเร็จเสียที จนถึงวันนักขัตฤกษ์ต้นปีใหม่ ซึ่งเป็นวันมหาสงกรานต์ เศรษฐีผู้นั้นจึงเปลี่ยนไปบวงสรวงพระไทรที่สิงสถิตในต้นไม้ใหญ่ริมน้ำ ด้วยการให้บริวารนำเมล็ดข้าวสารงามล้างน้ำถึง 7 ครั้งจนหมดมลทิน แล้วนำไปหุงเพื่อบูชาเทวดา และทำอาหารอันโอชะอย่างประณีตสวยงามอีกมากมายไปถวาย พร้อมตั้งจิตอธิษฐาน จนในที่สุดเขาก็ได้บุตรชายสมดั่งที่ตั้งใจ จึงเป็นตำนานความเชื่อสืบต่อกันมาของชาวมอญที่นิยมทำข้าวแช่บูชาเทพยดาในวันสงกรานต์ เพื่อความเป็นสิริมงคลและให้สมหวังดั่งใจปรารถนานั่นเองด้วยความที่คนไทยกับคนมอญมีการติดต่อแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมกันมาอย่างยาวนาน จึงทำให้ข้าวแช่ได้แพร่มาสู่สำรับไทย และเริ่มเข้าสู่สำรับชาววัง เมื่อสตรีชาวมอญได้เข้ารับราชการฝ่ายในเป็นเจ้าจอมหม่อมห้ามของเจ้าฟ้าเจ้าแผ่นดิน จึงได้ปรุงข้าวแช่เพื่อถวาย ต่อมา ม.ล.เนื่อง นิลรัตน์ ผู้ที่เคยทำงานห้องเครื่องต้นในสมัยรัชกาลที่ 5 ได้นำข้าวแช่ออกสู่ตลาด จึงทำให้ได้รับความนิยมโด่งดังมาจนถึงปัจจุบัน

ในสมัยนั้นข้าวแช่ถือเป็นอาหารของชนชั้นสูง เรียกว่าเป็นอาหารในรั้วในวังก็ว่าได้ มีบันทึกเอาไว้ว่ารัชกาลที่ 4 และรัชกาลที่ 5 ก็ทรงโปรดอาหารชนิดนี้เป็นพิเศษเลยทีเดียว ในรั้ววังจะเรียกข้าวแช่ว่า “ข้าวเสวย” หรือ “ข้าวแช่เสวย” ซึ่งหมายถึงข้าวแช่ที่ปรุงขึ้นเพื่อให้พระมหากษัตริย์เสวยนั่นเอง ชาวบ้านธรรมดาเองก็ไม่มีโอกาสที่จะได้ทานอาหารชนิดนี้กัน แต่ต่อมาก็มีการถ่ายทอดวัฒนธรรมการทานข้าวแช่ให้คนพื้นบ้านได้รู้จักและมีการพัฒนาต่อมาเรื่อยๆ

คนไทยเองก็นิยมทานข้าวแช่กันในช่วงสงกรานต์เช่นเดียวกับชาวมอญ เนื่องจากเดือนเมษายนเป็นช่วงที่อากาศร้อนที่สุด จึงนิยมทานอะไรเย็น ๆ ดับกระหายคลายร้อน ซึ่งจริง ๆ เมื่อก่อนที่ยังไม่มีตู้เย็นไม่มีน้ำแข็งนั้น คนโบราณเองก็จะใช้โอ่งดินมารองน้ำฝนเอามาทำข้าวแช่ เพราะน้ำฝนจะมีความเย็นในตัวมันเองอยู่แล้ว

วิธีการรับประทานข้าวแช่

ทำความรู้จักกับข้าวแช่กันมาพอสมควรแล้ว หลายคนคงอยากลองกินข้าวแช่อร่อย ๆ ต้อนรับสงกรานต์กันแล้ว แต่มีอีกหลายคนที่ไม่คุ้นเคยกับวิธีการรับประทานข้าวแช่และไม่เคยกินข้าวแช่มาก่อน วันนี้ OpenRiceขอเผยเคล็ดลับ วิธีกินข้าวแช่ให้อร่อยและถูกต้องให้เพื่อน ๆ ได้ลองชิมกันค่ะ

1. ไม่ควรตักเครื่องเคียงมาใส่ลงในถ้วยข้าว เพราะจะทำให้ความคาวของเนื้อปลาและเครื่องปรุงต่าง ๆ ปะปนอยู่ในถ้วย ทำให้น้ำลอยดอกไม้มีกลิ่นคาวไม่หอมชื่นใจ

2. รับประทานเครื่องเคียงก่อน แล้วค่อยตักข้าว แล้วซดน้ำลอยดอกไม้ตามจะฟินสุด ๆ คลายร้อนได้ดี

3. ลูกกะปิควรรับประทานคู่กับมะม่วงสดรสเปรี้ยวอมหวาน แนมกัน รสชาติเข้ากันดี

4. กระชายอ่อน รับประทานคู่กับพริกหยวกสอดไส้จะเพิ่มกลิ่นรสและความหอมให้กับเครื่องเคียง

วิธีการปรุงข้าวแช่

การหุงข้าวแช่ในอดีตจึงเป็นพิธีกรรมในการบูชาเทวดาอย่างหนึ่ง เป็นการหุงข้าวที่มีขั้นตอนซับซ้อน แฝงพิธีกรรมที่ศักดิ์สิทธิ์ กล่าวคือ ทุกขั้นตอนในการเตรียมข้าวแช่นั้น ต้องพิถีพิถัน เริ่มตั้งแต่คัดข้าวสารเม็ดสวย นำมาซาวน้ำ 7 ครั้ง ให้สะอาด และในการหุงข้าวนั้นต้องตั้งเตาไฟบนลานโล่งและต้องอยู่นอกชายคาบ้าน ซึ่งขั้นตอนนี้มักจะเริ่มตั้งแต่บ่ายก่อนวันสงกรานต์ (ประมาณวันที่ 12 เมษายน) หุงข้าวให้สุกพอเม็ดสวย แล้วนำไปซาวน้ำ ขัดกับผนังกระบุงด้านในหรือภาชนะอะไรก็ได้ที่พื้นผิวมีความสาก เอายางข้าวออก ปล่อยให้สะเด็ดน้ำ

ส่วนน้ำที่จะทานร่วมกับข้าวแช่นั้น เตรียมโดยการนำน้ำสะอาด ต้มสุก เทลงหม้อดินเผาใบใหญ่ อบควันเทียนและดอกไม้หอม เช่น มะลิ กุหลาบมอญ กระดังงา ทิ้งไว้หนึ่งคืน ระหว่างนี้หน้าที่ของพ่อบ้านก็คือ ต้องสร้างบ้านสงกรานต์ คนมอญเรียกว่า “ฮ๊อยซังกรานต์”เป็นศาลเพียงตา ซึ่งมีความสูงระดับสายตา ปลูกสร้างขึ้นชั่วคราวอย่างง่าย ๆ ตรงบริเวณลานโล่งหน้าบ้าน มักสร้างด้วยไม่ไผ่ ขนาดไม่ใหญ่มากนัก กว้างยาวประมาณ 1 ศอก เพียงพอสำหรับวางถาดอาหารได้ 1 สำรับเท่านั้น การตกแต่งศาลก็มีตั้งแต่ปูผ้าขาว ผูกผ้าสี ทางมะพร้าวตัดใบสั้นผ่าซีก ผูกโค้งตกแต่งเสาทั้ง 4 ประดับด้วยดอกไม้สดเท่าที่จะหาได้ในแต่ละท้องถิ่น เพื่อความสดชื่นสวยงาม บางถิ่นนิยมประดับด้วยดอกราชพฤกษ์ หรือดอกคูน คนมอญเรียกว่า “ปะกาวซังกรานต์”ที่แปลว่าดอกสงกรานต์ เพราะดอกไม้ชนิดนี้จะออกดอกในช่วงเทศกาลสงกรานต์เสมอ และประพรมน้ำอบน้ำปรุง รอการถวายข้าวแช่บูชาเทวดาในเช้าตรู่วันรุ่งขึ้น ส่วนกับข้าวที่จะรับประทานกับข้าวแช่นั้นบางชนิดมีการตระเตรียมล่วงหน้านานนับเดือน เช่น ปลาแห้ง เนื้อแห้ง ต้องจัดหาหรือซื้อมาทำเค็มเอาไว้ล่วงหน้า บางถิ่นมีกับข้าวหรือเครื่อง เคียงข้าวแช่ 5 ชนิด บางถิ่นมี 7 ชนิด รายละเอียดแตกต่างกันไป (ไม่มีข้อใดผิดข้อใดถูกชัดเจน เป็นไปตามสภาพแวดล้อม สภาวะทางเศรษฐกิจของแต่ละถิ่น และการประยุกต์ดัดแปลงของแต่ละคน ซึ่งรายการหลัก ๆ ได้แก่

1. ปลาแห้งป่น
2. เนื้อเค็มฉีกฝอย
3. หัวไชโป้เค็มผัดไข่
4. ไข่เค็ม
5. กระเทียมดอง เป็นต้น

2.6 ประเพณีสำคัญ

ประเพณีสงกรานต์

ประเพณีสงกรานต์ เป็นประเพณีเก่าแก่ของคนไทยทั้งชาติ แต่คนไทยเชื้อสายมอญที่เกาะเกร็ด มีการปฏิบัติที่แตกต่างไปจากที่อื่น และเรียกประเพณีสงกรานต์ว่า "ปัจอะห์ต๊ะห์" โดยจะมีการทำบุญเฉลิมฉลองกันอย่างมโหฬารทุกหมู่บ้านของชุมชนในเกาะเกร็ด เทศกาลสงกรานต์นี้ใช้เวลาหลายวัน เริ่มตั้งแต่วันที่ 13 เมษายนไปจนถึงเดือนพฤษภาคมของทุกปี พิธีจะเริ่มจากการทำบุญฉลองสงกรานต์ ซึ่งประกอบด้วย การแห่ข้าวเช่ แห่น้ำหวาน แห่สงกรานต์ ปล่อยปลา และทำบุญกลางบ้าน ก่อนวันสงกรานต์จะมีการกวนขนมกาละแม ข้าวเหนียวแดง ข้าวเหนียวแก้ว และมีการทำคะนอมจินหรือขนมจีนเพื่อทำบุญด้วย ในตอนเย็นและกลางคืนตามหมู่บ้านต่าง ๆ จะมีการเล่นสะบ้ามอญและทะแยมอญ หลังวันที่ 15 เมษายนจะมีการทำบุญกลางบ้าน จากนั้นจะมีการทำบุญต่อเนื่องไปอีกด้วยการทำบุญสรงน้ำพระ แห่หางหงส์ และจบด้วยการรำเจ้าประจำปีของแต่ละหมู่บ้าน

ภาพที่ 4.5 ประเพณีสงกรานต์มอญที่เกาะเกร็ด

ที่มา: สำนักงานวัฒนธรรม จังหวัดนนทบุรี

ประเพณีการแห่ข้าวแช่ เป็นประเพณีที่คนมอญเรียกว่า "เปิงฮุงกราน" คือในเช้าวันสงกรานต์ชาวบ้านจะจัดเตรียมสำรับอาหาร และนำข้าวแช่ใส่ในหม้อดินเผา สาเหตุที่ใช้ภาชนะหม้อดินเผาใส่ข้าวแช่ ก็เพราะจะช่วยทำให้ข้าวแช่เย็นและมีกลิ่นหอมน่ารับประทาน ที่เกาะเกร็ดจะมีการหุงข้าวแช่โดยจัดทำรวมกันเป็นหมู่บ้าน ชาวบ้านจะรวมกันออกค่าใช้จ่ายและรวมกันทำข้าวแช่ในที่เดียวกัน เวลานำข้าวแช่ไปถวายพระที่วัดจะจัดเป็นขบวนแห่ เรียกว่า "แห่ข้าวแช่" และจะจัดทำพิธี

บูชานางสงกรานต์ที่มอญเรียกว่า “มึ๊ซงกรานต์” ด้วยการสร้างศาลเพียงตาหน้าบ้าน นำข้าวแช่พร้อมเครื่องบูชามาวางไว้ จะมีการส่งสำรับข้าวแช่ให้แก่ญาติผู้ใหญ่ที่เคารพนับถือด้วยเพื่อเป็นการแสดงความเคารพ โดยปกติการแห่ข้าวแช่จะทำกันปีละ 2 ครั้งคือในวันสงกรานต์ครั้งหนึ่ง และในวันออกพรรษาอีกครั้งหนึ่ง (https://www.baanjomyut.com/library_2/extension-2/tradition_on_the_kohket/04.html

ภาพที่ 4.6 ประเพณีแห่ข้าวแช่มอญ
ที่มา: สำนักงานวัฒนธรรม จังหวัดดนนทบุรี

แห่น้ำหวาน

การแห่น้ำหวานเป็นประเพณีที่ทำหลังจากวันสงกรานต์ประมาณหนึ่งสัปดาห์ โดยชาวบ้านจะมาร่วมทำบุญด้วยการจัดขบวนแห่น้ำหวานบรรจุขวด เพื่อถวายพระภิกษุสงฆ์ไว้ฉันเวลากระหายน้ำ เมื่อขบวนแห่ถึงวัดใดก็นำน้ำหวานที่จัดไว้ถวายพระสงฆ์และสามเณรทุกรูปในวัด ขบวนแห่น้ำหวานจะมีทั้งนกและปลาเพื่อนำไปปล่อยตามวัดต่าง ๆ ด้วย ตามเส้นทางที่ขบวนผ่านจะมีโรงทานตั้งอยู่เป็นระยะๆมีน้ำดื่ม ขนมและของว่าง บริการแก่ผู้ร่วมขบวนหรือผู้ร่วมงานด้วย ซึ่งเป็นการให้บริการฟรี ประเพณีแห่น้ำหวานนี้ คนไทยเชื้อสายมอญที่เกาะเกร็ด ได้ปฏิบัติเพียงแห่งเดียวในประเทศไทย

แห่หางหงส์

การแห่หางหงส์ เป็นประเพณีในเทศกาลสงกรานต์ ซึ่งคนไทยเชื้อสายมอญที่เกาะเกร็ด จะจัดพิธีแห่หางหงส์เพื่อเฉลิมฉลอง หางหงส์จะทำด้วยผ้ามาตัดเย็บเป็นรูปธงยาวผูกปลายไม้ แห่ไปตามหมู่บ้าน เพื่อเป็นศิริมงคล ความร่มเย็นเป็นสุขของบ้าน และถวายเป็นพุทธบูชา ชาวบ้านมีศรัทธามาร่วมกันทำหางหงส์ ผู้มีศรัทธามักตัดผมตนเองไปผูกไว้ที่หางหงส์ แล้วแห่ไปถึงหมู่บ้าน เมื่อถึงวัด

ชาวบ้านจะทำการสักการะพระเจดีย์ที่สำคัญของวัดนั้น แล้วเชิญหางหงส์ขึ้นสู่ยอดเสาหงส์ของวัด พระสงฆ์สวดชยันโตเพื่อเป็นศิริมงคล ประเพณีแห่หางหงส์ยังทำกันในเกาะเกร็ดจนถึงปัจจุบันนี้ "หงส์" เป็นสัญลักษณ์ของชนชาติมอญมาแต่โบราณ ซึ่งมีตำนานเกี่ยวกับ "หงส์" ในพงศาวดารมอญ กล่าวไว้ว่า ครั้งหนึ่งเมื่อประมาณพันปีเศษมาแล้วมีสำเภาใหญ่ลำหนึ่งแล่นมาจากพิทยานคร ใน ประเทศอินเดีย เพื่อจะไปค้าขายยังสุวรรณภูมิลมได้พัดพาเรือสำเภาไปถึงบริเวณภูเขา สุทัศนะม รังสฤษดิ์ บรรดาผู้คนในเรือสำเภานั้นแลเห็นหงส์ทองสองตัวกำลังเล่นน้ำอยู่ที่หาดทราย พราหมณ์ผู้รู้ จดหมายเหตุโบราณได้กราบทูลพระเจ้าบัณฑุราชาเจ้าผู้ครองพิทยานครว่า เมื่อครั้งพระพุทธเจ้ายังมี พระชนมายุอยู่นั้น ได้เคยเสด็จมาถึงสถานที่หงส์ทองสองตัวลงเล่นน้ำ ได้ทรงทำนายว่าสถานที่นี้จะได้ เป็นพระมหานครต่อมา เจ้าชายสมละกุมารและเจ้าชายวิมลกุมารโอรสฝาแฝดของพระเจ้าเสนะคงคา และพระนางวิมลาราชเทวีได้พาผู้คนมาตั้งบ้านเรือนและสร้างเมืองขึ้นมีพระอินทร์ลงมาช่วยสร้าง เหตุ ที่มีหงส์ทองมาลงแล่นน้ำที่นั้น จึงขนานนามว่า "หงสาวดี" หงส์จึงเป็นสัญลักษณ์ของชนชาติมอญมา แต่โบราณ และเพื่อเป็นสิริมงคลจึงนิยมทำเสาหงส์ ไว้ตามวัดเป็นพุทธบูชา

ภาพที่ 4.7 แห่หางหงส์ของชาวมอญที่เกาะเกร็ด
ที่มา: สำนักงานวัฒนธรรม จังหวัดนนทบุรี

สะบ้ามอญ

การเล่นสะบ้ามอญ เป็นการละเล่นพื้นบ้านของคนมอญในเกาะเกร็ดระหว่างเทศกาล สงกรานต์ คือในวันที่ 13-15 เมษายน ช่วงตอนเย็นและกลางคืนจะมีการเล่นสะบ้ามอญตามหมู่บ้าน ต่าง ๆ เป็นการเปิดโอกาสให้หนุ่มสาวได้มีโอกาสรู้จักสนิทสนมกัน แต่ก็อยู่ในสายตาของผู้ใหญ่ เพราะ

สถานที่เล่นสะบ้ามอญนั้นจัดขึ้นในบริเวณหมู่บ้าน หรือในบริเวณบ้านใดบ้านหนึ่ง หรือหลายๆบ้านในหมู่บ้านนั้น สถานที่เล่นสะบ้ามอญ เรียกว่า “บ่อน” ทำบนลานดิน ต้องปรับที่ทุบดินให้เรียบ ที่กว้างขวางพอที่จะให้สาวๆนั่งเรียงกันได้ตั้งแต่ 8 - 12 คน ประดับประดาบริเวณด้วยกระดาษสีและผ้าสีต่าง ๆ มีการเตรียมอาหารและเครื่องดื่มไว้รับรองแขกด้วย หนุ่มๆที่จะมาเล่นสะบ้ามอญต้องจัดมาเป็นกลุ่มเป็นพวก มีหัวหน้าซึ่งอาวุโสกว่าบุคคลอื่น พวกรุ่นน้องต้องเชื่อฟังอย่างเคร่งครัด นอกจากนี้ยังมีกลุ่มหนุ่มๆพร้อมด้วยเครื่องดนตรี ซึ่งกลุ่มหนุ่มเหล่านี้จะร้องรำทำเพลงเรียกว่า “กล่อมสะบ้า” ทำให้บรรยากาศสนุกสนานยิ่งขึ้น

2.7 ข้อเสนอแนะ

ด้านสื่อภาษาอังกฤษ

การสัมภาษณ์นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติที่เป็นกลุ่มตัวอย่างจากทวีปยุโรปอเมริกาและเอเชีย จำนวน 20 คนทำให้ผู้วิจัยจาแนกความต้องการออกเป็น 3 กลุ่มดังนี้

กลุ่มที่ 1 ความต้องการสื่อภาษาอังกฤษที่เกี่ยวข้องกับสถานที่ต่าง ๆ

กลุ่มที่ 2 ความต้องการสื่อภาษาอังกฤษที่เกี่ยวข้องกับเรื่องปั้นดินเผา

กลุ่มที่ 3 ความต้องการสื่อภาษาอังกฤษที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมประเพณี

ความต้องการสื่อภาษาอังกฤษที่เกี่ยวข้องกับสถานที่ต่าง ๆ

จากการสัมภาษณ์นักท่องเที่ยวที่เป็นกลุ่มตัวอย่างทั้งทวีปยุโรปอเมริกาและเอเชีย จำนวน20 คนส่วนใหญ่นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติต้องการสื่อสารเกี่ยวกับด้านประวัติศาสตร์ความเป็นมาของสถานที่เพิ่มมากขึ้นเพื่อการเรียนรู้ด้วยตนเอง สำหรับจังหวัดนนทบุรีนั้น ชุมชนเกาะเกร็ด วัดเอียงเครื่องปั้นดินเผา และวิถีชีวิต ของชาวมอญ น่าสนใจ

จากการสัมภาษณ์กลุ่มมัคคุเทศก์ได้ความเห็นตรงกันว่า จังหวัดนนทบุรี อยู่ใกล้กรุงเทพ จึงเป็นการเที่ยวแบบเช้าไปเย็นกลับได้ สถานที่ท่องเที่ยวที่ชาวต่างชาติรู้จักคือเกาะเกร็ด มีชื่อเสียงโด่งดังในเรื่องวิถีชิวิตของชาวมอญที่อพยพหนีพม่าในอดีต และทำเรื่องปั้นดินเผาตั้งแต่ในอดีต จนเป็นเอกลักษณ์ของที่นี่ ดยไฮไลต์ของเครื่องปั้นดินเผาที่ไม่ควรพลาดชมคือ หม้อสลัก หรือ หม้อลายวิจิตร ที่มีสัดส่วนและลวดลายที่สวยงามจนกลายมาเป็นสัญลักษณ์ ตราประจำจังหวัดนนทบุรี

ความต้องการสื่อภาษาอังกฤษที่เกี่ยวข้องกับเรื่องปั้นดินเผา

กลุ่มชาวต่างชาติ

เครื่องปั้นดินเผาชาวมอญมีมานาน จนเป็นเอกลักษณ์ของที่นี่โดยไฮไลต์ของเครื่องปั้นดินเผาที่ไม่ควรพลาดชมคือ หม้อสลัก หมู่บ้านเครื่องปั้นดินเผาแสดงให้เห็นภูมปัญญาของชุมชนชาวมอญ ซึ่งเริ่มจากทำใช้ในครัวเรือนจนมีชื่อเสียงในคุณภาพ และทำเป็นอุตสาหกรรมท้องถิ่นได้

ความต้องการสื่อภาษาอังกฤษที่เกี่ยวข้องกับประเพณีวัฒนธรรมมอญ

กลุ่มชาวต่างชาติ

ที่นี่มีวัฒนธรรมประเพณีของมอญที่แปลกตา และน่าสนใจเช่น การเล่นสงกรานต์ รวมทั้งอาหารที่เป็นเอกลักษณ์ของเกาะเกร็ด เช่น ข้าวแช่ หน่อกะลา และที่ นอกจากนี้มุคุเทศน์ให้ความเห็นว่า ชาวต่างชาติไม่ทราบว่าข้าวแช่ต่างกันยังไง เช่นคนไทยจะรู้ว่าเรื่องเคียงของข้างแช่สูตรคนไทยและสูตรคนมอญไม่เหมือนกันและวิธีการกินข้าวแช่ ควรกินอะไรก่อน รวมทั้งดอกไม้ที่ลอยอยู่ต้องกินด้วยไหมที่สำคัญที่เกาะเกร็ดเป็นสัญลักษณ์ของวิถีชิวิตที่ สโลว์ไลฟ์ ในจังหวัดนนทบุรีเพราะพอจะได้ข้อมูลในเบื้องต้นจาก blogger ที่เป็นภาษาอังกฤษโดยวิถีชิวิตชาวบ้านถ้าจะดูต้องเดินลึกเข้าไป มีประเพณีชาวมอญที่เป็นเอกลักษณ์คืองานสงการนต์ และข้าวแช่ที่นิมกินกันในเทศกาลสงกรานต์

3. ผลการออกแบบเนื้อหาภาษาอังกฤษในเอกลักษณ์ของเกาะเกร็ด

ผู้วิจัยได้ออกแบบเนื้อหาภาษาอังกฟษในการสื่อเอกลักษณ์ของจังหวัดนนทบุรี ดังมีรายละเอียดดังนี้

1. เจดีย์เอียงช่างแปลกตา

Wat Poramaiyikawas

This second classed royal temple of Wat Poramaiyikawas, formally called Wat Pak-aw. The temple was presumably built after the digging the the canal, named klongLadkret, a small artificial waterway as shortcut from the main canel (Klongladkretyai) after King Taisa reign of Ayuddha Kingdom. After the total collapse of the Ayddhaya Kingdom, the temple was left abandon for a period of time.

Until in 2317, the group of Mon refugeesinMuangMaotama and Krung Honsawadee in Myanmar came to Thailand. He allowed them to set up here. Mon people, led by a senior Mon monk, Prasuthamethijarn (Tao), built their community by building the Jedi, which named “Rang koon”This jadiimited the real one in Myanma, In addition, he build a Buddha image “Pangsiwichai”.

RAJAPRUK UNIVERSITY

After King Rama succession to the throne of Rattanakosin reign, he paid a visit to the temple for ThodKathin ceremony, the annual making-merit ceremony. This reminded him of his grandmother who took care of him when he was young. So he restored the temple in 2417. The temple was given a new name, Wat Poramaiyigaram which meant the temple for grandmother to pay respect to her at that time.

The temple had the Ubosot (the origination hall) was imitated Mon styled agriculture, toldestmonbuddhist scripture in Thailand. The four walls were firmly built from imported material from Europe. In front of the temple, stayed two poles on two sides one poles describing the history of the place in Mon, the other translating that history of the place in Thai. Behind Ubosotstayes, a jedi (the incline stube or jadiian surrounded with a red cloth on the top of the island. It contained Buddhistdiscriture. This Jadiinag is the highlight of the place. It was presumed that the red cloth reflected real Raman agritechture.

The twist of stube was caused by the changing tile of direction in ChaprayaRiver. At one point it stared to sinking down a slope in the water. Years later, reinforcement were made and stube was saved in its latest shape until it has been the symbol of Kohkret so far.

2. เครื่องปั้นดินเผาเอกลักษณ์ของชาวอมญ

Kwan a mann

This learning place was called " Kwan a mann", which means earthware village in Mon. As we know that Mon was good at making pottery since their settlements in Ewawadeeriver in Myammar. The earthware products reflected unigue Mon style of Mon here. The earthware products were in many varieties of containers. The classic one is a big well design pot with unigue carving pot called Morlai vi chit. It was popular and was the symbol of Nonthaburi province

Mon pottery was registered as a Thai cultural heritage and it was important to keep it for sustainable life. In the past, all process was manually performed. It involved a group of senior and junior in a team helping performing tasks starting from preparing clays, how to select good clays, mixing them.This process encourages the uniting Mon

people tightly together in the community. This was the way preserving their cultures. In the past the pottery was made for only household use.

The original Mon pottery style was plain. Later, it was carved in different designs to suit users.

3. ประเพณีสงกรานต์แบบดั้งเดิมไม่เหมือนใคร

Songkran festival

Songkran festival (Patarta)is typical for Thai and Raman as well as some coutries. Raman is a bit different from other countries. There are big celebration among Mons. A day before the festival , there was a typical playing called “saba mon”. This was the chances for men and women in the Mon community to get to know each other which could be said for a matching.And this festival last longer than others that in other countries . During Songkran days Mon, there are parades of Mon, wearing their traditional clothes and along the way to the temple.

Many parades include

Kaechae parade: Mon will gether in a group in a community and every help making it in order to offer to a monk at the temple. Along with this, they will offer NANGSONAKRAN which stay on the small litter house in front of the house.

4. จากข้าวแช่มอญสู่ข้าวแช่ชาววัง

Kahochae

Boiled rice comes soaked in an aromatic iced water soup. This is accompanied by a small assortment of dried fish condiments and Thai herbs.

KhaoChae which means “rice soaked in water” was poupar meal among Mon people. In the past, it was made to offer to offer to monks in Songkran festival and this will bring them good luck. KhaoChae was knowned as “Puengdaj” which means “Khao Nam” .Pueng means “water” for Mon. The main component of KhaoChae is rices, thus it easy to digest and cool down the temperature. This is because it is very hot in April. The process of cooking Khaochae is delicated starting from the selection of rice, sofltly scrub, rinse 7 times prior to cook it outside, not in the kitchen. Then

scrub the cooked rice softly again to ensure thatis no more left so that the water is clear enough.

Concerning Floatin Flower water for Khaochae, Mon bake scented candle and flower in a pot until it has smell and boled water in a bowel. They use some specific types of flower such as jasmine, chomnad and kadanga. Then they would offer it to parents, grandparents including siprit including sirit of Nansongkarn in the little house (Karnpiengta) that is put the umbrella on and decorated with Koon flowers. This liltte house stays in front of their places.

Nowsaday, Khaochae are mded to serve torusist and this generate income for Mon 'family and community during the year. Howerver, they still selectively preserve how to make KahoChae such as selecting rice, scurbing rice, baked scented candle. These meal are availbalbeinsoi 7. At the time of eating it, one can start eating rice or sidedishe.

มหาวิทยาลัยราชพฤกษ์
RAJAPRUK UNIVERSITY

บทที่ 5
สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการสื่อความหมายเอกลักษณ์แหล่งท่องเที่ยวของอำเภอปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรีที่สรุปผลการวิจัยดังนี้

1. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาการรับรู้ความเป็นเอกลักษณ์ของอำเภอปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรีว่ามีอะรบ้าง

2. เพื่อออกแบบแบบเนื้อหาภาษาอังกฤษที่เป็นเอกลักษณ์ของอำเภอปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรี

2. วิธีดำเนินงานวิจัย

กลุ่มตัวอย่างคือ ผู้ดูแลรับผิดชอบอำเภอปากเกร็ดนนทบุรี จำนวน 3 ท่าน

นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ จำนวน 20 คน และกลุ่มมัคคุเทศก์ จำนวน 3 คน

3. เครื่องมือในการดำเนินงานวิจัย

แบบสัมภาษณ์ การสัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้าง

4. การรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัยตามขั้นตอนดังนี้คือ

1. การรวบรวมข้อมูล เริ่มจากศึกษากรอบแนวคิดทฤษฎีรวมทั้งผลงานการศึกษาวิจัยในประเทศไทยและต่างประเทศเกี่ยวข้องกับหัวเรื่องที่ศึกษาวิจัย รวมทั้งได้มีการสัมภาษณ์ผู้ที่เกี่ยวข้อง

2. ประสานงานเพื่อทำการสัมภาษณ์ พร้อมลงพื้นที่ในระหว่างเดือน กุมภาพันธ์ ถึงเดือนเมษายน 2561

3. กำหนดประเด็นในการสัมภาษณ์เพื่อดำเนินการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างทั้งสามกลุ่ม

4. นำข้อมูลจากแบบสังเกตมาประกอบในการวิเคราะห์เนื้อหา

5.1 สรุปผลการวิจัย

1. เอกลักษณ์ของอำเภอปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรี อันดับแรกคือสถานที่ท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์ที่เป็นสถานที่เช่น วัดปรมัยยิการาม วัฒนธรรมหัตกรรมเครื่องปั้นดินเผา ประเพณีชาวมอญ และอาหารท้องถิ่นของชาวมอญที่ได้เป็นส่วนหนึ่งอของอาหารไทยไปแล้วคือข้าวแช่

2. การสื่อความหมายเอกลักษณ์ดังกล่าวเน้นในเรื่องการให้ความรู้ ความเข้าใจเรื่องราวทางประวัติศาสตร์สำหรับนักท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม

5.2 อภิปรายผล

ในการอภิปรายผลครั้งนี้ผู้วิจัยจะอภิปรายใน 2 ประเด็นคือเอกลักษณ์ของชุมชนเกาะเกร็ดและการออกแบบเนื้อหาภาษาอังกฤษตามเอกลักษณ์ของชุมชนเกาะเกร็ด ดังต่อไปนี้

5.2.1 ด้านเอกลักษณ์ของชุมชนเกาะเกร็ด จังหวัดนนทบุรี

ชุมชนเกาะเกร็ดเป็นแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมที่มีชื่อเสียงในจังหวัดนนทบุร มีนักท่องอที่ยวทั้งชาวต่างชาติและชาวไทยเป็นจำนวนมาก ส่วนใหญ่มเที่ยววันเดียวเช้าไปเย็นกลับ ในสาวนที่เป็นตลาดขายอาหารและขายของที่ระลึกจะเปิดทำการวันเสาร์อาทิตย์ 9.00-17.00 น นักท่องเที่ยวมีจำนวนมากในวันหยุด และจะแน่นมากในวันหยุดนักขัตฤกษ์ ส่วนวันธรรมดา จะเงียบ บนเกาะเกร็ดมีทั้งส่วนที่เป็นบ่านพักอาศัยของผู้คนที่ทำอาชีพเครื่องปั้นดินเผา และทำสวนเกษตร ผู้คนมีชิวิตเรียบง่าย เป็นชุมชนพหุสังคมที่ทั้งชาวไทยมอญ ชาวไทยจีน และไทยมุสลิม ตั้งบ้านเรือนและอยู่ร่วมกันอย่างสงบสุขมาช้านานตั้งแต่อดีตถึงปัจจุบัน สถานที่อยู่ใกล้กรุงเทพ จึงสะดวกในการเดินทางหากจะมาเที่ยวด้วยตนเอง หรือนั่งเรือเที่ยว ทางหน่วยงานรัฐให้ความสำคัญกับสถานที่ที่สะดวกในการเข้าถึงหลายจุด แต่จะอย่างไรก็ตามต้องลงเรือข้ามไปเกาะ การรักษารูปแบบวิถีชีวิตของผู้คนมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมของชุมชนเกาะเกร็ดโดยทางรัฐบาลให้ความสำคัญของชุมชน จึงได้มีการจัดการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ ซึ่งเป็นการต่อยอดจากการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม และหนึ่งในนั้นคือโครงการนักปั้น มีการแสดงกิจกรรมเครื่องปั้นดินเผา และ เยี่ยมชมพิพิธภัณฑ์เครื่องปั้นดินเผาเป็นการสร้างรายได้เพิ่มให้กับชุมชน และยังเป็นการสืบสานภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมและประเพณีของอันเก่าแก่ให้คงอยู่สืบไปกิจกรรมที่ส่งเสริมการเรียนรู้เกี่ยวกับเครื่องปั้นดินเผาของชาวมอญ เป็นการให้ความรู้ที่สัมผัสได้ ทำให้นักท่องเที่ยวมีประสบการณ์การท่องเที่ยวที่ดี นอกจากการสัมผัสด้วยตา ยังได้มีการสัมผัสจากการใช้มือและมีกาพูดคุยปฏิสัมพันธ์กับคนในท้องถิ่น ทำให้เกิดความเข้าใจ เห็นคุณค่าทางวัฒนธรรมของท้องถิ่นนั้น

5.2.2 ด้านการออกแบบเนื้อหาเอกลักษณ์ของชุมชนเกาะเกร็ด จังหวัดนนทบุรี

ป้ายบอกทางที่มีอยู่ตามเส้นทางนั้นไม่ทำให้นักท่องเที่ยวหลง เพราะถ้าเดินไปตามป้ายก็จะพานักท่องเที่ยวอ้อมกลับมาที่เดิมได้ไม่ยาก แต่เมื่อไปถึงสถานที่เนื้อหา สื่อที่มีเป็นภาษาอังกฤษไม่เพียงพอต่อการสร้างความเข้าใจให้กับนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ เช่นนักท่องเที่ยวชาวไทยอาจมีความรู้เบื้องต้นว่างานสงกรานต์ของที่เกาะเกร็ดต่างจากที่อื่น และการแห่ข้าวแช่เป็นส่วนหนึ่งของวัฒนธรรมของชาวมอญหลังวันเทศกาลสงกรานต์ โดยการทำแผ่นพับในการประชาสัมพันธ์หรือเพิ่มเว็ปไซด์ที่มีเนื้อหาเป็นภาษาอังกฤษ เนื่องจากเนื้อหาที่สื่อความหมายภาษาอังกฤษของชาวต่างชาติตาม blogger

ต่างต่างเป็นการให้ภาพรวมเสียส่วนมาก ยังเนื้อหาในเชิงให้ความรู้ ความเข้าในในประวัติศาสตร์เชิงวิชาการ

นอกจากนี้ในสถานเรียนรู้เครื่องปั้นดินเผาหรือสถานที่ท่องเที่ยวที่เป็นเอกลักษณ์ในชุมชนเกาะเกร็ดควรจะมีบุคลกรที่สามากสื่อสารภาษาอังกฤษได้เพื่อตอบคำถามนักท่องเที่ยว อีกทั้งยังเป็นการแลกเปลี่ยนทางวัฒนธรรมอีกด้วย สำหรับวัฒนธรรมการกินข้างแช่นั้น หากมีการเผยแพร่ข้อมูลในเรื่องประวัติ ความเป็นมา ความพิถีพิถันและรายละเอียดในการทำแล้ว จะเป็นการเพิ่มมูลค่าให้กับสินค้าได้

5.3 ข้อเสนอแนะเชิงปฏิบัติการ

ผลจากการวิจัยผู้วิจัยได้เสนอข้อเสนอแนะแก่ชุมชนเกาะเกร็ดดังนี้

5.3.1 ควรสร้างเว็บไซต์สื่อภาษาอังกฤษเพิ่มเติมเนื้อหาในการประชาสัมพันธ์ของชุมชนเกาะเกร็ด

5.3.2 ควรใช้ภาษาอังกฤษในการบอกเรื่องราว ให้นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ เข้าในในวัฒนธรรม และภูมิปัญญาทางวัฒณธรรม รวมทั้งความสำคัญทางประวัติศาสตร์ของสถานที่ อย่างครบถ้วน เช่น การรับประทานข้าว

5.4 ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยต่อไป

5.4.1 วิธีการวิจัยในงานวิจัยครั้งนี้สามารถนาไปประยุกต์ไปใช้กับการวิจัยแหล่งการท่องเที่ยวทางประวัติศาสตร์ หรือทางวัฒนธรรมอื่น ๆ หรือชุมชนอื่น ๆ ที่มีประวัติศาสตร์ขนบธรรมเนียมประเพณีเพื่อแสวงหามีเอกลักษณ์ทางวัฒนธรรมในท้องถิ่นเพื่อในการพัฒนาเป็นแหล่งท่องเที่ยวและดำรงวิถีชิวิตของชุมชนไว้ได้

5.4.2 งานวิจัยครั้งนี้สื่อภาษาที่ออกแบบเป็นภาษาอังกฤษควรมีการวิจัยที่ออกแบบสื่อที่เป็นภาษาอื่น ๆ เช่นภาษาจีนภาษาเกาหลีและภาษารัสเซียเพื่อได้นักท่องเที่ยวกลุ่มใหม่ ๆ ตามแนวท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ของภาครัฐ

5.4.3 การวิจัยเพื่อพัฒนาการผลิตสื่อออกแบบเนื้อหาเป็นภาษาอังกฤษในรูปแบบบทสนทนาสาหรับมัคคุเทศก์หรือผู้ประกอบการในชุมชน เพื่อสื่อความหมายเอกลักษณ์ของชุมชน ให้กับนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ

บรรณานุกรม

กิจจา ปรัตถจริยา. (2554) **การออกแบบเนื้อหาภาษาอังกฤษในการสื่อความหมายเอกลักษณ์ของอำเภออัมพวา จังหวัดสมุทรสงครามเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน** คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา.

กฎบัตรอิโคโมส ว่าด้วยการสื่อความหมายและการนำเสนอ แหล่งมรดกวัฒนธรรม . (Online) สืบค้นจาก http://icomosthai.org/charters/Ename%20Charter%20_Thai.pdf วันที่ 11 สิงหาคม 2562

กัลยาณี กุลชัย.(2560) **การสร้างคู่มือการท่องเที่ยวชุมชน โดยกระบวนการมีส่วนร่วมของชุมชนตำบลบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ** วารสารสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนคนินทรวิโรฒ ปีที่ 20 ฉบับเดือนมกราคม-ธันวาคม 2560

ข้อมูลจังหวัดนนทบุรี. (2562) สำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดนนทบุรี สืบค้นจาก http://www.nonthaburitour.com/festival/detail.php?id=content11042715300600074 วันที่ 15 พฤษภาคม 2562

ความหมายของการท่องเที่ยว กรมการท่องเที่ยว. (Online). วันที่สืบค้น 3 มกราคม 2557 จาก http://tourismatbuu.wordpress.com

ความหมายและความสำคัญของอุตสาหกรรมท่องเที่ยว. 2543. คู่มือการบริหารและการจัดการท่องเที่ยว(2543) การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย

จริยาภรณ์ รุ่งโรจนนวกุล นันทสาร์ สุขโต. (2556) การเตรียมพร้อมของสถานประกอบการในเกาะเกร็ด จ. นนทบุรี ในการเป็นการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์เพื่อเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์

ฉันทัช วรรณถนอม. (2552). **บทความเรื่องบทบาทและความสำคัญของอุตสาหกรรมท่องเที่ยวต่อเศรษกิจ สังคม วัฒนธรรม ธรรมชาติ และวิ่งแวดล้อม** (Online) วันที่สืบค้น 12 พฤษภาคม 2557 จาก http://tourismatbuu.wordpress.com

นุชนาฎ เชียงชัย. (2558) **การใช้อัตลักษณ์เพื่อการส่งเสริมการท่องเที่ยวของจังหวัดลำปาง** บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.

นิธิรัตน์ จีนจะโป๊ะ สหภพ กลีบลำเจียก. (2562**) การศึกษาการออกแบบอัตลักษณ์ตลาดน้ำคลองลัดมะยม** การประชุมวิชาการสำหรับนักศึกษาระดับชาติ 8 ครั้งที่ 2

บุญเลิศ จิตตั้งวัฒนา. (2548). **อุตสาหกรรมการท่องเที่ยว**. (Tourism Industry) พิมพ์ครั้งที่ 1 ศูนย์หนังสือมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

บทวิเคราะห์ทางเศรษฐกิจ ศูนย์วิจัยกสิกรไทย (online) วันที่สืบค้น 12 มิถุนายน 2560 จาก https://www.kasikornresearch.com/th/Pages/Default.aspx

ประวัติเกาะเกร็ด สืบค้นจาก https://www.silpa-mag.com/old-photos-tell-the-historical-story/article_6198วันที่ 7 พฤษภาคม 2562

ประวัติเกาะเกร็ด สืบค้นจาก https://www.silpa-mag.com/old-photos-tell-the-historical-story/article_6198วันที่ 7 พฤษภาคม 2562

พระพัฒนชัย กิตติภทโท และ พระครูสุตธรรมาภรณ์. (2560). **การมีส่วนร่วมในการจัดการการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมบนความหลากหลายทางสังคมพหุวัฒนธรรมอย่างยั่งยืนในชุมชนตลาดคลองสวน 100 ปี** วารสารมจร การพัฒนาสังคม. ปีที่ 2 ฉบับที่ 2 (พฤษภาคม – สิงหาคม 2560)

มธุรา สวนศรี. (2559) **แนวทางการพัฒนาและส่งเสริมการท่องเที่ยวเพื่อสะท้อนอัตลักษณ์ตลาดน้ำบางน้ำผึ้ง** กระแสวัฒนธรรม ปีที่ : 17 ฉบับที่ : 31 เลขหน้า : 41-55 ปีพ.ศ. : 2559 มหาวิทยาลัยเทคโนโลยี่ราชมงคลธัญบุรี.

รายงานภวะเศรษกิจท่องเที่ยว ฉบับที่ 2 (online) วันที่สืบค้น 15 เมษายน 2560 จาก http://www.mots.go.th/ewt_dl_link.php?nid=8265

รายงานการเสวนาเรื่อง วัฒนธรรม : วิถีชิวิตและภูมิปัญญาชุมชนเกาะเกร็ด..(Online) คณะกรรมาธิการการศาสนา ศิลปะ วัฒนธรรม และการท่องเที่ยว คณะอนุกรรมาธิการด้านศิลปะและวัฒนธรรม สภานิติบัญญัติแห่งชาติ สืบค้นจาก https://www.senate.go.th/assets/portals/22/fileups/148/files.pdf วันที่ 8 สิงหาคม 2562

ศุภวรรณ เจริญชัยสมบัติ. (2554). **การเปลี่ยนแปลงสิ่งแวดล้อมและวิถีชิวิตชุมชนจากการท่องเที่ยว กรณีศึกษาเกาะเกร็ด จังหวัดนนทบุรี**. วีทยานิพนธ์ปริญญาบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต สาขาวิชาการประกอบการ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.

สุภาพร มากแจ้ง. (2554). **หลักมัคุเทศก์**: โอเดียนสโตร์.

พิมพรรณ สุจารินพงค์. (2549). **มัคคุเทศก์**. คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตศรีราชา.

องค์ความรู้ทางวัฒนธรรม.(Online). สำนักงานวัฒนธรรมจังหวัดนนทบุรี สืบค้นจาก https://www.m-culture.go.th/nonthaburi/ewt_news.php?nid=326&filename=indexวันที่ 8 สิงหาคม 2562

อุไรวรรณ เปี่ยมนิเวศน์. (2544). **การจัดการด้านการสื่อความหมายและสิ่งอ านวยความ สะดวกของผู้ประกอบการแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตร: กรณีศึกษา อ าเภอบ้านแพ้ว จังหวัดสมุทรสาคร.** วิทยานิพนธ์หลักสูตรปริญญาศิลปศาสตร์มหาบัณฑิต (พัฒนา สังคม) มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

Blackwell Encyclopedia of Sociology: LE-M (2007) edited by Geroge Ritzer: Malden, MA: Blackwell Pub 2007.

Dudley Evans, T.,& St John, M.J.(1998).**Developments in English for specific purposes: A multi-disciplinaryapproach**. Cambridge: Cambridge University Press.

Goffman, Erving (1963) **Stigma: Notes on the Management of Spoiled Identity**. New Jersey: Prentice-Hall.

Hall, Stuart. 1989. "**Ethnicity: Identity and Difference**." Radical America 23:9–20

Hutchinson & Waters.(1989). **English for Specific Purposes A learning-centred approach**. Cambridge University Press.

Robinson.P.(1990). **ESP Today: A Practitioner's Guild**. Hemel Hempstead: Prentice Hall.

Roland, B. (1987). **Interpretation**. Retrieved July 2, 2009, from http:// www.en.wikipedia.org/wiki/Roland_Barthes.

Sharpe, G. (2007). **Interpreting the environment**. 5th ed. New York: John Wiley & Sons.

Strevens. P (1988). **ESP after twenty years: A re-appraisal**. in M.Tickoo(Ed.),ESP: State of the Art (1-13).

Tillden, F. (1977). **Interpretation**. Retrieved April 2, 2009, from http:// www.en.wikipedia. org/wiki/Tilden_Ferdenansis.

Timothy, D. J., & Boyd, S. W. (2003). **Heritage Tourism**. Harlow: Prentice Hall.

Woodward, Kathryn (1997). **Concepts of Identity and Difference**, London: SAGE.

ภาคผนวก

แบบสัมภาษณ์เพื่อการวิจัยเรื่องการสื่อสารภาษาอังกฤษภายใต้เอกลักษณ์
อำเภอปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรี

แบบสัมภาษณ์กลุ่มผู้รับผิดชอบ/กลุ่มมัคคุเทศก์
วัน/เดือน/ปีที่สัมภาษณ์...

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับงผู้ที่ให้สัมภาษณ์
1. ชื่อ... นามสกุล...
2. เพศ........................ อายุ...............................ปี
3. ระดับการศึกษา...สถานภาพ สมรส/ โสด.......................
4. ตาแหน่ง...
5. ระยะเวลาในการทางานในอำเภอปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรี...ปี

ตอนที่ 2 แนวประเด็นคำถามเกี่ยวกับเอกลักษณ์ของอำเภอปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรี
1. อำเภอปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรี มีความเป็นมาอย่างไร?
....
....
2. เอกลักษณ์อำเภอปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรีในทัศนะของท่านเป็นอย่างไร? อะไรบ้าง?
....
....
3. มีสิ่งใดบ้างในอำเภอปากเกร็ด ที่ท่านต้องการจะสื่อความหมายให้กับนักท่องเที่ยวเพื่อเป็นการส่งเสริมการท่องเที่ยวในอำเภอ?
....
....

4. อำเภอปากเกร็ดเป็นที่รู้จักสำหรับนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติในประเด็นใดบ้าง?
....
....
5. ท่านช่วยการสงวนรักษาสถานที่ท่องเที่ยวในอำเภอปากเกร็ดอย่างไร

RAJAPRUK UNIVERSITY

....

....

6. ท่านมีความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหา อุปสรรค หรืออันมีผลกระทบต่อนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศในสถานที่ท่องเที่ยวในอำเภอปากเกร็ดอย่างไรบ้าง?

....

....

7. ท่านมีข้อเสนอแนะต่อการส่งเสริมการท่องเที่ยวในอำเภอปากเกร็ดอย่างไรบ้าง?

....

....

8. ในภาพรวมท่านมีความคิดเห็นต่อสถานที่ท่องเที่ยวในอำเภอปากเกร็ดอย่างไรบ้าง

....

....

มหาวิทยาลัยราชพฤกษ์
RAJAPRUK UNIVERSITY

แบบสัมภาษณ์เพื่อการวิจัยเรื่องการสื่อสารภาษาอังกฤษภายใต้เอกลักษณ์อำเภอปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรี

กลุ่มนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ
วัน/เดือน/ปีที่สัมภาษณ์..

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ถูกสัมภาษณ์

1. Name.. Surname..
2. Male/Female.. Age...
3. Education....................................... Marital Status ....
4. Country... Continent..
5. How often do you visit Pak Kret District?

   ....Times

ตอนที่ 2 แนวคำถามในการสัมภาษณ์

1. How do you know Pak Kret District?

   ....

2. In your opinion what is the identity of Pak kret District? Name some.

   ....

3. Which places would you recommend to a visitor to Pak Kret District?

   ....

4. In what matter do foreign tourists recognize Pak Kret District?

   ....

5. How can you help preserving the tourist spots in Pak Kret District?

   ....

6. What are the problems affecting foreign tourists at Pak Kret district?

   ....

7. What do you think of the s your suggestion to promote tourism at Pak Kret district?

....

8. What is your overview of tourism spots at Pak Kret District?

....

RAJAPRUK UNIVERSITY

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ	ปวันรัตน์ นิกรกิตติโกศล
ประวัติการศึกษา	มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ปริญญาหลักสูตร ศิลปศาสตร์บัณฑิตสาขาวิชา ภาษาอังกฤษ ปีพ.ศ. 2530 Point Park College ปริญญาหลักสูตร MBAสาขาวิชา International Business, ปี2538
ตำแหน่งและสถานที่ทำงาน	อาจารย์ประจำสาขาวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ มหาวิทยาลัยราชพฤกษ์
ประสบการณ์ทำงาน	

ชื่อผลงานทางวิชาการที่ตีพิมพ์เผยแพร่

นวัตกรรมการสื่อสารภาษาอังกฤษสำหรับผู้ประกอบการร้านขายของที่ระลึกร้านอาหารและเครื่องดื่มที่เกาะเกร็ด จังหวัดนนทบุรี

มหาวิทยาลัยราชพฤกษ์
RAJAPRUK UNIVERSITY